

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

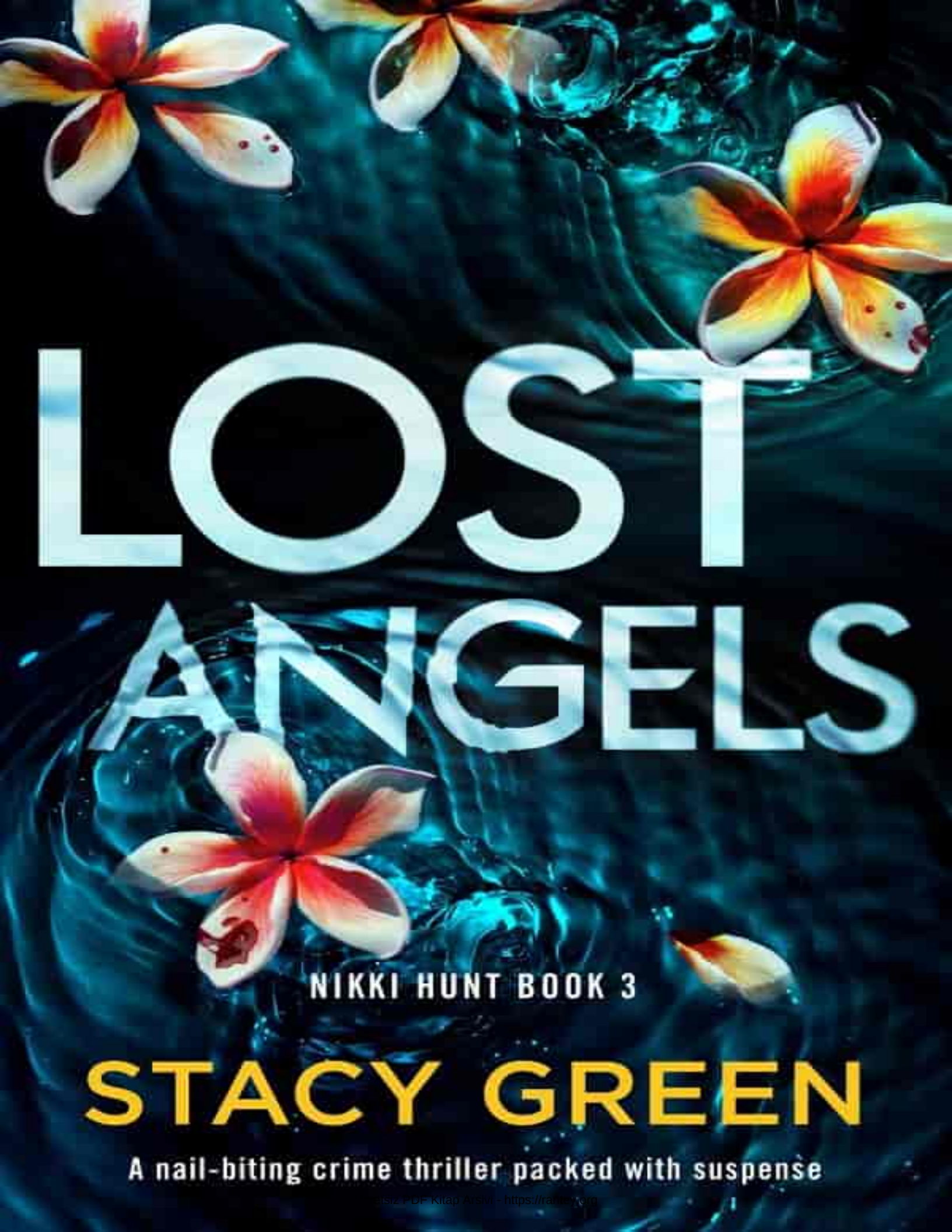
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOST ANGELS

NIKKI HUNT BOOK 3

STACY GREEN

A nail-biting crime thriller packed with suspense

Siz PDF Kitap Arsi - <https://ransi.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar

Mükemmel Bir Mezar

Kayıp Melekler

Yerdeki Kız

Sesli olarak mevcuttur

NIKKI HUNT SERİSİ

The Girls in the Snow (İngiltere ve ABD'de mevcut)

One Perfect Grave (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Yerdeki Kız</u>

[StacyDaha Dinleyin "in](#)
[Kardaki Kızlar den](#)
[Stacy Stacy'den Bir](#)
[Mektup Fazlasını](#)
[GreenKitapları](#)
[Mükemmel Bir Mezar](#)
[Teşekkür](#)

*Sırlar leke gibidir. Gerçek renkleri ortaya çıkana kadar çoğu zaman
fark edilmeden hayatınıza sızarlar.*
-Bilinmiyor

PROLOGUE

QUANTICO, VIRGINIA

Altı yıl önce

Bir süre nakliyecilerin kamyonları yüklemesini izledi. Ev sahipleri birkaç kez kırmızı tuğlalı kolonyal evden çıkıyor, ilerlemeyi kontrol ediyor ya da kişisel araçlarından birine daha küçük bir kutu taşıyorlardı. Koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmış olan kadın, erkekten daha fazla dışarı çıkıyordu. Bu mesafeden bile sorumlu kişinin o olduğunu anlayabiliyordu. Kim olduğunu biliyordu ve bu yönünü kıskanıyordu. Orada dururken, onun bir şekilde varlığını hissedeceğini ve gölgelerden çıkmasını isteyeceğini hayal etti. Ona bir şans verirse, hayatındaki boşluğu dolduracağını biliyordu. Kocasıyla mutlu olabilirdi ama eğer bir şansı olursa ona yepyeni bir dünya gösterebilirdi.

Sıcak bir gündü ve zaman zaman nefes almak için durup başını sallıyordu. Taşınma kararını sorguluyor muydu? Nakliyecilerden biri evden her bir şey çıkarıp kamyona yüklediğinde içi burkuluyordu. Zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu ve onun nereye gittiğini bilmek zorundaydı. Onu şimdi kaybetme fikri düşünülemezdi.

Nakliyeciler sigara molası için durana kadar arabasında caddenin aşığısında bekledi. Pahalı takım elbisesinin ceketini giydi ve küçük, kolonyal eve doğru yola koyuldu. Sadece yürüyüşe çıkmış, telefonuyla meşgul bir iş adamıydı.

Fırsat geldiğinde hazırdu. Etrafını anlamaya çalışır gibi başını kaldırdı ve nakliyecilerden biriyle göz göze geldi. "Hey, dostum, 322 Kıbrıs'ın nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"İki blok güneyde," diye cevap verdi iki adamdan daha iri olanı. "Kavşakı geçince. Kaçırılmazsınız."

"Teşekkürler." Evi kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Önünüzde uzun bir yol mu var?"

Adam bir sigara daha yakarak, "Lanet olası Minnesota," diye cevap verdi. "Kim böyle bir yerden donmuş tundraya taşınır ki?"

"Zamanın sadece bir kısmında donmuş olduğunu duydum." Gülümsedi ve yürümeye devam etti. "İyi yolculuklar."

Eve gidiyordu.

BİR

STILLWATER, MINNESOTA

Pazartesi, bugün

Nikki pencereden dışarı baktı, altındaki su genişliği büyüdükçe midesi bulanıyordu. Uçmayı umursamıyordu ama küçük uçaklar ona her zaman derisinden dışarı çıkacakmış gibi hissettiriyordu. Ely'deki korucu istasyonundan varacakları yere kadar olan uçuş sadece yirmi dakika sürüyordu ama bittiğinde mutlu olacaktı.

Superior Ulusal Ormanı, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada sınırı boyunca uzanan dört milyon dönümlük bir vahşi doğaydı. Doğa tutkunları için gözde bir bölgeydi - Sınır Suları Kano Alanı olarak bilinen rezerv Minnesota'nın baş tacı mücevherlerinden biriydi. Birbirine bağlı sular yüz elli mil boyunca uzanıyordu ve yıl boyunca popüler bir yerdi. Sıcak aylarda kano ve kayıkların yanı sıra balıkçı tekneleri de suya hakim olurdu. Soğuk havalarda ise köpekli kızak takımları, yürüyüşçüler ve buz balıkçıları ortaya çıkıyordu. Bazı su yollarında hâlâ kar arabası izleri görülüyordu, ancak sadece birkaç hafta önce buzun makinelerin suda güvenle seyahat edebileceği kadar kalın olduğunu hayal etmek zordu.

Yıl boyu süren hareketliliğe rağmen, Sınır Suları bölgesi özellikle kış aylarında tenhaydı. Kurban bu sabah orman servisi tarafından yapılan rutin bir uçuş sırasında görülmüştü. Korucular hemen kurbanın öldüğünü doğrulamış ve FBI'ı aramışlardı. Nikki telefona cevap verdiğinde yarı uykuluydu. Önceki gece geç saatlere kadar çalışmış, son davaların notlarını düzenlemişti.

Liam arkasından, "Buz gerçekten kırılmaya başlamış gibi görünüyor," dedi. "Nasıl ineceğiz?"

Mayberry, "İniş yaptığımız alan hâlâ bir kayak uçağı için yeterince kalın," diye cevap verdi. "Buzun çözülmesi en az birkaç hafta daha sürecek."

Mayberry, bir saatten kısa bir süre önce Kawishwi Korucu İstasyonu'na vardıklarında Nikki'nin ilk temas noktası olmuştu. Otuz yaşlarındaydı, yuvarlak bir yüzü ve memnun etmeye hevesli bir tavrı vardı. Nikki onun yardım etmeye ne kadar hevesli olduğunu anlayabiliyordu ama daha önce hiç ölüm soruşturmasının bir parçası olmadığını da biliyordu.

"Olay yerine kendiniz gittiniz mi?" Nikki sordu.

"Henüz değil," dedi. "Rapor geldiğinde patronum güvenliği sağlamaya gitti. Bölgede kampçı ya da yürüyüşçü bulamayacak olsanız da, uzak durmanız gereken çok sayıda yaban hayatı var. Siyah ayılar yakında kış uykusundan çıkacaklar ve bir dişinin bir ya da iki yavrusuyla ortaya çıkmasını umuyoruz. Ayrıca Superior Ulusal Ormanı bölgesinde yaklaşık bin beş yüz kurt var ve geçen hafta bölge yakınlarında büyük bir sürü görüldü."

"Ama o zaman ceset bulunmadı mı?" Nikki açıklığa kavuşturdu.

"Doğru," dedi Mayberry. "Sadece bu sabah bizim tedarik uçak uçuşu üzerinde Ölü Adam Lake." Mayberry endişeyle güldü. "Sizce Frost bu yeri ismi yüzünden mi seçti?"

"Katilin o bölgeyi bu yüzden seçmiş olması mümkün, evet." Nikki dedi ki. "Ama onunla kurban arasında özel bir nokta olabilir. Daha fazlasını öğrenene kadar bilemeyeceğiz."

Mayberry ellerini kucağında kavuşturdu. "Size söylemeliyim ki, bu sabah uyandığımda ünlü bir FBI ajanıyla takılmayı hiç beklemiyordum."

Nikki gülümsedi. "Ünlü olduğumu söyleyemem."

Nikki ilk kez yirmi yıl önce ailesinin öldürüldüğünü bulup katil zanlısının hapse atılmasına yardım ettiğinde haberlere konu olmuştu. Geçtiğimiz aylarda DNA sonuçlarının yanlış adamın mahkum edildiğini kanıtlamasının ardından yeniden gündeme gelmişti.

Mayberry, "Seri katilleri ve katilleri yakalıyorsunuz," dedi. "Bu çok kötü bir şey."

"Pek sayılmaz," dedi Nikki. "Televizyonda çok daha göz alıcı, değil mi Liam?"

"Bu hafif bir ifade," dedi Liam. Nikki'nin ortağıydı ve son birkaç yıldır Minnesota ofisinde yürüttüğü davranış birimini kurduğunda eğittiği ilk ajandı. "Ne kadar yaklaştık? Bacaklarıma kramp giriyor," diye yakındı.

Courtney Hart, "Zavallı bebek," diye cevap verince Nikki, Liam'ın gözlerini devirmesini izledi. Courtney ekibin adli tıp uzmanıydı ve sadece gerekli eşyaları getirmiş olmasına rağmen küçük odaya bir sardalya gibi sıkışmıştı. İçinde olay yeri işaretleyicileri ve sarı bant bulunan büyük deri çanta Courtney ile pencere arasına sıkışarak görüşünü engellerken, koruyucu ekipman ve çeşitli kanıt toplama araçları da koltuğunun arkasına sıkıca yerleştirilmişti. "Pencereden dışarıyı bile göremiyorum."

"Sadece birkaç dakika." Mayberry durakladı. "Bu yıl bir Frost kurbanı bulamadınız, değil mi?"

Nikki iç çekti. Devam eden davalarından biri çok iyi biliniyordu. Frost katili hala bulunamamıştı o olduğuna inanılıyordu

Beş kadının öldürölmesinden ve cesetlerinin farklı yerlerde donmuş halde bırakılmasından sorumluydu. Nikki yıllardır onun peşindeydi. Frost hakkında bilmedikleri çok şey vardı ama Nikki, onları yerleştirme biçiminde önemli bir şey olduğundan emindi. Her bir kadın, sanki bir tabuta konulmuş gibi, elleri gövdesinin üzerinde kenetlenmiş bir şekilde korunuyordu. Mayberry'nin bu yıl henüz bir Frost kurbanı olmadığını bilmesine şaşırmaması gerektiğini düşündü. DNA kanıtları, ailesini öldürdüğü için yirmi yıl hapis yatan adamı temize çıkardığından beri Nikki'nin adı düzenli olarak medyada yer alıyordu. Ayrıca birkaç yüksek profilli davaya karışmış ve Frost hakkında birçok kez soru sorulmuştu.

"Bu onun kurbanlarından biri olmayabilir. Birincisi, yıl içinde biraz geç kalınmış," dedi Nikki ona. Frost'un kurbanlarının bulunma zamanını incelemek zor olsun diye ayarladığını biliyordu ve Frost buzların kırılmaya başladığını biliyor olmalıydı.

"Yani ceset çok çabuk çözülecek, değil mi?"

Nikki rahatsız bir şekilde kıpırdandı. İnsanların ona Frost hakkında sorular sormasına alışkındı ama bu onların sorularını yanıtlamayı kolaylaştırmıyordu. "Davaları takip ettiniz sanırım?"

"Ayrıntılı olarak değil, ama kış başında her zaman herhangi bir suç faaliyetiyle nasıl başa çıkacağımız konusunda hazırlanırız ve Frost'un adı her zaman gündeme gelir." Mayberry küçük pencereye dokundu. "Daha önce buraya bir kurban bırakmamış olmasına şaşırdım. Kaybolmak için mükemmel bir yer."

Nikki Liam'a baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Frost kurbanlarının ortadan kaybolmasını istemezdi. Onları her zaman bulunabilecekleri bir yere bırakırdı.

"Cesedi buradan nasıl çıkarmayı planlıyorsun?" Nikki sordu. "Adli tabip bizimle buluşacak mı?"

Mayberry, "Başka bir uçakla geliyor," diye cevap verdi. "Bizimle aynı zamanda inecek. Cesedi otopsi için geri götürecekt."

"Birkaç dakika içinde iniş yapacağız." Pilotun sesi telsizden çatırdadı. "Buz bu sabah inmek için yeterince sağlamdı ama biraz riskli olabilir. Uçak yüzebilir, bu yüzden buzu kırarsak panik yapmayın."

Courtney arka koltuktan inledi. Küçük uçakta rahatsız olan tek kişi o değildi.

Liam'ın rengi soldu. "Bu güven verici," dedi alaycı bir tavırla.

Nikki bu sabah fazla bir şey yemediği için şükrederek emniyet kemerini sıktı. Küçük pencereden dışarı bakarak gölün büyümesini izledi. Suyun içinde yüzen büyük buz parçalarını görebiliyordu. "Korucu Mayberry, buzun üzerine inmek gerçekten güvenli mi?"

Onun elini okşadı. "Kesinlikle. Bizi uçuran adam otuz yıldır bu işi yapıyor. Emin ellerdeyiz."

Kayak uçağı alçalırken Nikki kol dayanağını fazla sıkmamaya çalıştı. Kıyı ve buz gittikçe büyüyordu, ta ki pistler yeri kazıyana kadar. Kayak uçakları normal bir uçağın yüksekliğinde ya da hızında uçmuyordu ama iniş yine de sarsıntılıydı. Nikki aşağı yukarı sarsıldığını hissettikçe uçağın kontrolden çıkmaya başladığından emin oldu ve her ne kadar pratik tarafı bunun olmayacağını bilse de dondurucu suda boğulmakla ilgili duyduğu tüm korku hikâyeleri aklından geçti. Nikki uçak tamamen durana kadar ellerini gevşetemedi.

"İskeleye çıkıyoruz," dedi Mayberry. "Kaygan olabilir, bu yüzden dikkatli olun."

Uçaktan indiğinde buz gibi soğuk hava Nikki'yi şok etti. İkiz Şehirlerin sadece birkaç saat kuzeyinde havanın bu kadar soğuk olması onu hiç şaşırtmamıştı.

Gri saçlı bir korucu ona doğru ilerledi.

"Ajan Hunt, ben Terry Smith, baş korucu. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

"Bizi bu kadar çabuk aradığınız için teşekkür ederiz. Bildiğinizden eminim, bu gibi durumlarda zaman çok önemlidir."

Smith başıyla onayladıktan sonra Mayberry'ye döndü. "Adli tabip birkaç dakika içinde inecek. Gidip eşyalarını taşımasına yardım edelim."

Liam ve Courtney, Courtney'nin ekipmanlarını taşıyarak uçaktan çıktılar. Nikki ekibini tanıttı.

Smith kar ve buzla kaplı sahili işaret etti. "Ceset yaklaşık üç yüz metre doğuda. Siz gidin, adli t a b i p geldiğinde biz de size katılacağız," dedi.

Liam Courtney'nin ağır çantasını omuzladı ve üçü birlikte yürümeye başladılar. Nikki'nin midesindeki korku çukuru aniden büyük bir kaya gibi hissetti. Bir ceset görmeyi asla dört gözle beklemezdi ama bu farklıydı. Sanki vücudu onu hazırlıyormuş gibi, içinden elektrik akımı geçiyor gibiydi.

Nikki, ekip gelene kadar olay yerine dokunulmamasını ya da işlem yapılmamasını istemişti. Sarı olay yeri şeridi cesedin bulunduğu alanın etrafını daha geniş bir şekilde çevreledi. Kaç davada çalışmış olursa olsun, cesedin mutlak hareketsizliğini görmek ve bir insan kabuğundan başka bir şey olmadığını fark etmek Nikki'yi her zaman duraksatmıştı. Quantico'daki davranış analizi birimindeki akıl hocası ona ölüm onu etkilemeyi bıraktığı anda kariyer değişikliği zamanının geldiğini anlayacağını söylemişti ve o zamandan beri bu kurala göre yaşıyordu.

Olay yeri şeridinin altına eğildi ve kadının belirgin fiziksel yaralarının ve kıyafetlerinin olmamasına dikkat etti. Hâlâ ağır bir kışlık mont giyiyordu - henüz bir Frost kurbanının üzerinde görmedikleri bir şeydi bu.

Ancak kurbanları hiçbir zaman ani yaralanma belirtileri göstermez, her zaman uyuyor gibi görünürlerdi ve bu kadın da benzer görünüyordu. "Üzerindeki Burberry ceketini mi?"

Courtney, "Evet, 2.000 dolarlık bir palto," dedi.

"Görünüşe göre neredeyse doğru pozisyonda." Liam'ın sesi teslim olmuş gibiydi. Frost'un kurbanlarının sahnelenmesini medyadan uzak tutmuşlar, sadece "karda yattıklarını" belirtmişlerdi.

Kadın kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, küçük ellerini birbirine kenetlemiş yatıyordu. Başını göl kıyısına doğru çevirmişti, soğuk rüzgâr siyah saçlarını yüzüne savuruyordu. Nikki bir çift lateks eldiven giydikten sonra kurbanın yanına çömeldi. Kadın Nikki'nin boyu civarındaydı ama daha tıknaz bir yapısı vardı.

Nikki'nin burnu cesedi saran kimyasal koku yüzünden yandı. "Çamaşır suyunun kokusunu alabiliyorum."

Courtney, "O paltoda çamaşır suyu kullanmamış," dedi. "Eminim renk koruyucu çamaşır suyu bile dış yüzeyi mahvederdi. Önce onu poşetleyeyim."

"Yüzük takıyor mu?" Liam sordu. "Öyle görünüyor," diye yanıtladı Nikki.

Liam cesedin diğer tarafına çömeldi ve Nikki'ye sert bir bakış attı. "Frost kurbanlarının üzerinde asla mücevher bırakmaz."

Nikki henüz yüzünü göremiyordu ama kadının açıkta kalan derisi de diğer beş kurbanınki gibi hayaletimsi bir solgunluğa sahip değildi. Kurbanın başının etrafına bağlanmış kalın kurdeleyi incelerken Nikki'nin midesine bir korku duygusu yerleşti. Frost'un önceki kurbanlarının hepsinin saçlarında saç bandı gibi bağlanmış kırmızı kadife bir kurdele vardı. "Hayır, yapmadı ama bu kurdele kesinlikle kadife." Kurdelenin malzemesi de medyadan uzak tutulmuştu ve Courtney'nin uzmanlığı olmasa bile Nikki kurdelenin

diğer kurbanlarda bulunanlarla aynı. "Çamaşır suyu kokusu diğer kurbanlardan daha güçlü."

Nikki'nin adrenalini yükselmeye başlamıştı. Son beş yıl içinde, ellerinde bir Frost kurbanı olduğundan emin olan yerel kolluk kuvvetleri tarafından çok sayıda suç mahalline çağırılmışlardı. Nikki ve ekibi, muhabirlerden kasıtlı olarak saklanan belirli ayrıntılar nedeniyle genellikle onları oldukça hızlı bir şekilde eleyebiliyordu. Ama bu kadın Liam'ın bir zamanlar Frost üçlüsü olarak adlandırdığı şeye sahipti: konumlandırma, kadife kurdele ve çamaşır suyu.

Nikki bunun Frost'un işi olabileceğini düşünmeye başlamıştı ve Liam ile Courtney'nin de bunu fark ettiklerinde yüzlerinin sertleştiğini görebiliyordu. Çamaşır suyu o kadar güçlüydü ki ceset burada çok uzun süre kalmış olamazdı, bu da katilin hâlâ yakınlarda olabileceği anlamına geliyordu.

Liam'ın yüzünün soğuk rüzgârdan daha fazla kızardığını biliyordu. İleri geri volta atıyor, gözlerini gölgeliyor ve ceketinin fermuarını açmadan önce kıyı şeridini tarıyordu, eli kılıfındaki silahının üzerinde duruyordu. "Bir süredir burada olduğunu varsayıyorum. Ama hâlâ bölgede olabilir."

Nikki sessizce, "Hâlâ burada olsaydı, pilotlardan biri mutlaka onu havadan görürdü," dedi. Liam'ın neden böyle bir sonuca vardığını anlıyordu ama personel vahşi hayvanları tespit etmeye ve izlemeye alışkındı ve onu görürlerdi. Liam sadece biraz rahatlamış görünüyordu. "Ama kanıt bulabilir ya da onu buraya nasıl getirdiğini anlayabiliriz. Bölgeyi ve bağlantı göllerini aramak için mümkün olduğunca çok insana ihtiyacımız var."

"Uçarak gelmediyse bölgeye nasıl gelip gitmiş olabilir?" Courtney'nin her zamanki kendinden emin tonu tedirginlikle renklendi. "Buz herhangi bir tekne için yeterince kırılmamış."

"Henüz emin değilim. Mayberry'ye soralım."

Nikki cesede yaklaşarak kurbanın sağ eline taktığı yüzüğe daha iyi bakmaya çalıştı ama diğer eli mücevheri kısmen örtüyordu. Umarım bu bir alyans ya da belki de kadını teşhis etmelerine yardımcı olacak bir şeydi. Nikki'nin yüzüğün değerli taşına daha iyi bakması gerekiyordu. Güneşin parıltısı taşın kırmızı mı yoksa oniks mi olduğunu anlamayı imkânsız kılıyordu. Hâlâ dizlerinin üzerinde, yüzü neredeyse yüzüğe paralel olana kadar kaydı. Kadının eline hafifçe dokundu.

"O titizlik içinde." Nikki başını kaldırıp ekibine baktı.

Courtney'nin gözleri büyüdü. "O zaman buraya geleli çok olmamış."

"Tanrım." Liam cesedin etrafında dolandı. "Arama ekiplerini arayabilmek için düzgün bir sinyal almaya çalışıyorum ama belli ki T-Mobile donmuş tundrada alışmıyor."

Nikki dinlemiyordu. Kafasının içinde alçak bir uğultu oluşmuştu. Kalbi göğsünde dört nala atıyordu. Yüzüğü kavradı ve sert parmağından çıkarmaya çalıştı.

"Patron," dedi Liam. "Adli tabip buraya gelmeden önce seni onunla uğraşırken yakalarsa çok kızar. Az önce kıyıya ulaştı. Mayberry ekipmanlarına yardım ediyor. Telefonunu kontrol edip daha iyi çekip ekmediğıne bakabilir misin?"

Ama Nikki onu görmezden geldi ve daha sert çekti. Yüzüne bakmadan önce yüzüğü çıkarması gerekiyordu. Bilmek zorundaydı.

Yüzük yerinden oynamadı.

Uğultu amansız bir eki sesine dönüşmüştü.

"Nikki." Courtney'nin sesi Nikki'nin arkasında bir yerden yankılandı.

"Neyin var?"

Boğazı cevap veremeyecek kadar sıkıydı. Elleri ve dizleri üzerinde Nikki cesedin diğer tarafına geçti. Onu durduramadı

Kurbanın yüzündeki siyah saçları tararken parmakları titriyordu. Sulu mavi, görmeyen gözler ona bakıyordu.

Boğazındaki feryadı zorlukla bastırmayı başaran Nikki, kurbanın sert yanaklarının her birine dokundu.

Bir el Nikki'nin dirseğini sıktı. Courtney'nin yanına diz çökmeye geldiğini fark etmemişti. "Nikki?"

Nikki hâlâ ölü kadının yüzünü tutuyordu. "Onu tanıyorum..."

İKİ

Gözleri bulanıklaşan Nikki kendini toparlamaya çalıştı. Bir suç mahallinde ağlamaması gerektiğini biliyordu ama akmak üzere olan gözyaşlarını tutmak neredeyse imkânsızdı. "Adı Annmarie Mason. Büyürken en iyi arkadaşımdı. O zamandan beri konuşmadık..." Nikki'nin sesi takıldı ve soğukkanlılığının kalan parçalarını da kaybetmeden bu sözleri söyleyemeyeceğini fark etti.

Courtney cebinden bir tomar kâğıt mendil çıkardı ve Nikki'nin eline sıkıştırdı.

Liam sağına doğru iki adım atarak Nikki'nin diğerlerini görmesini engelledi ve "Mayberry tıbbi tetkikçinin ekipmanlarını gemiden çıkarmasına yardım ediyor ama her an bu tarafa gelebilirler," dedi. Annmarie'nin bedeninin diğer tarafına diz çöktü ve yanakları her zamankinden daha pembe bir şekilde boğazını temizledi. "Lise sondan beri hiç konuşmadınız mı?"

"Ailemin davası sırasında her gün yanımda oturdu."

Nikki eski arkadaşını inceledi. Annmarie'nin yüzü Nikki'nin hatırladığından daha yuvarlaktı ve gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar vardı. Çok gurur duyduğu kaş piercingi artık yoktu ama Nikki Annmarie'nin grileşen kaşındaki soluk yara izini hâlâ görebiliyordu.

Nikki Annmarie'nin sert elini tutmamak için kendini zor tuttu. "Bu yüzüğü ona on altıncı yaş günü için vermiştim. Üzerinde 'sonsuz dek en iyi arkadaşlar, sevgiler, Nikki' yazıyor." Annmarie hayatının en kötü günlerinde Nikki'nin yanında durmuştu. Ortalık yatıştığında Nikki, ailesi olmadan hayatta kalabilmesinin tek yolunun herkesi bir kenara itip yalnızca okula odaklanmak olduğuna karar vermişti. Notlarını yükseltmek, mezun olmak, üniversiteye girmek, Stillwater'dan ve yaşadığı kabustan uzaklaşmak. Annmarie'yi terk etmişti.

"Durumu iyi," dedi Courtney. "Mayberry'nin bahsettiği kurtlar bölgede olmasa bile, buralarda çok sayıda leş yiyici kuş var. Ama ona dokunmuş gibi görünmüyorlar."

Liam Annmarie'nin saçına bağlanmış kırmızı kurdeleyi işaret etti. "Bu kesinlikle kadife," dedi ama hemen doğruldu ve Nikki'ye baktı. "Mayberry geliyor," dedi ona.

Nikki başını salladı ve gözyaşlarını elinden geldiğince koluyla sildi. Bir cinayet soruşturmasında kıdemli FBI ajanı olduğunu hatırlamaya çalıştı. Davanın Nikki'nin bağlantısı olan bir kişiyle ilgili olduğunu öğrenen birinin onu doğrudan davadan atacağını biliyordu. Duygularını kendine saklamak daha iyiydi.

"Doug Larsen onunla birlikte."

Minnesota'da eyaletin dört bir yanına dağılmış çok sayıda adli tabip yardımcısı vardı ve Nikki'nin birimi eyaletin tamamını kapsadığı için Doug Larsen de dahil olmak üzere hemen hemen hepsiyle çalışmıştı. Kısa boyluydu, Nikki'den bir santim bile uzun değildi ama kişiliği boyunun eksikliğini **k a p a t ı y o r d u**. Nazik ve komikti ve sahneye her zaman bir sakinlik duygusu getiriyordu. Ayrıca boşandıktan sonra yaşadığı tek gecelik ilişkiydi. İkisi de birkaç yıl önce bir adli tıp konferansına katılmış ve Nikki, Larsen'in Four Seasons'taki otel odasından

İki kat yukarıda kendi evi vardı. Ona her zaman bekâr olmaktan memnun olduğunu, olanların karşılıksız olduğunu söylemişti ama Nikki'yi her gördüğünde onu içki içmeye davet ediyordu.

Nikki ayağa kalktı ve titreyen ellerini ceketinin ceplerine soktu. Larsen'e başıyla selam verdi. "Doug, bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

Doug acımasızca gülümsedi. "Sorun değil."

"Kurbanımızın Annmarie Mason olduğunu tespit ettim." Nikki mümkün olduğunca soğukkanlı görünmek için kendini zorladı. "Aynı liseye gitmiştik ama yıllardır konuşmuyorduk."

Larsen ekipmanlarını cesedin yanına koydu ve incelemeye başlamak için çömeldi.

"Mayberry, sence katilimiz buraya nasıl geldi?" Liam sordu. "Bizim yaptığımız gibi bir kayak uçağına ne dersin?"

"Bizim haberimiz olmadan olmaz." Mayberry ellerini kemerine dayadı. "Hava trafik kontrolü onları sandığınızdan daha iyi takip ediyor ve onlarla çoktan kontrol ettim. Son yirmi dört saat içinde bizden başka kimse gelmemiş. Muhtemelen bir Wilcraft'ı vardır."

"Bir ne?" Liam sordu.

Nikki, Larsen'in Annmarie'nin cesedini incelemesine sırtını döndü. Eğer üstleri Nikki'nin bir zamanlar Annmarie'yle ne kadar yakın olduğunu öğrenirlerse, davada kalmak için mücadele etmesi gerekecekti ve Annmarie'yi tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Bir Wilcraft," diye tekrarladı Nikki. Adını duymuştu. "Temel olarak, buz ve su için de donatılmış bir ATV."

Liam Nikki'ye bakarak, "Kulağa pahalı geliyor," dedi. Uzun zamandır Frost'un kurbanlarını uzun süre donmuş halde tutma yeteneğinin ve fark edilmeme becerisinin bol miktarda paraya erişebileceğine işaret ettiğine inanıyorlardı.

"Yeni, evet," dedi Mayberry. "Federal hükümetten bir tane alamıyoruz. Ama arada bir makul bir fiyata kullanılmış bir tane bulabiliyorsunuz."

"Tıpkı bir tekne gibi kayıtlı olmaları gerekiyor. Eyaletteki sahiplerinin bir listesini çıkarmaya çalışacağız. Fiyatı göz önüne alındığında, sayının nispeten düşük olacağını düşünüyorum," dedi Nikki. "Doug, uzun süredir burada olmadığını doğrulayabilir misin?"

Larsen Annmarie'nin koluna hafifçe dokundu. "Hâlâ ölüm katılığı içinde. Daha düşük sıcaklıklar bunu yavaşlatabilir ama yine de on iki saatten fazla bir süredir ölü olduğunu sanmıyorum."

"Kurdeleyi çıkarıp boynunda herhangi bir iz olup olmadığını kontrol edebilir misin?" Nikki sordu. Frost kurbanlarını her zaman ölümcül dozda güçlü bir yatıştırıcıyla öldürürdü ve enjeksiyon noktası her zaman boynun arkası olurdu. Ayrıca tüm kurbanlarının bileklerinde, onları öldürmeden önce sakinleştirici altında tutulduklarını gösteren morluklar vardı. Nikki, Liam'ın Larsen ya da Mayberry'ye ayrıntılar hakkında bilgi vermeden devreye girip Annmarie'nin boynunu inceleyeceğini bildiği için sorusunu kasıtlı olarak belirsiz tuttu.

Larsen, Annmarie'nin saçındaki kurdeleyi çıkarıp cesedin yanındaki kanıt torbasına yerleştirdi. Annmarie'nin omzunu nazikçe kavradı. "Ajan Wilson, bana yardım eder misiniz?"

Nikki göle doğru birkaç adım yürüdü, Liam ve Larsen'ın ensesini görebilmek için Annmarie'nin sert vücudunu hareket ettirmelerini izlemek yerine Courtney'nin kamerasının sesine odaklanmaya çalışıyordu.

Liam'ın sesi acımasızdı. "Boynunun dibinde bir enjeksiyon izi var."

Nikki, Liam ve Courtney ile bakıştı ve onların da aynı şeyi düşündüklerini anladı. Bu, medyadan uzak tutulan bir başka Frost işaretiydi. İkisi de diğer iki adamın duyamayacağı şekilde ona doğru yürüdüler.

"Neden yanlış yöne bakıyor?" Liam sessizce sordu. Frost'un kurbanları her zaman gökyüzüne bakardı, muhtemelen vücutları bu pozisyonu koruyacak kadar donana kadar bir cihaz tarafından yerinde tutulurdu. "Aksi takdirde cesedin konumu doğru. Bu, bu kadar çok Frost kutusunu işaretleyen ilk olay yeri. Sadece yılın bu zamanı ve konumlandırmada bir terslik var. Bu o olabilir..." Endişeyle Nikki'ye baktı.

Her ne kadar özel hayatını işinden uzak tutmaya çalışsa da, ekibiyle birlikte çok yakın çalışıyorlardı ve Liam da Courtney de son birkaç ayın Nikki için ne kadar zor geçtiğini biliyorlardı. Liam ondan gelecek bir tepkiye hazırlıklı görünüyordu. Eğer bu Frost'sa, Nikki'nin arkadaşını öldürmüştü.

"Katılıyorum," dedi Nikki ama duygularını kendine sakladı. "O olabilir. Ama kesin olarak bilmiyoruz. Soruşturmanın her iki yönünü de düşünelim."

Liam başını salladı.

Nikki konumlandırmayı düşünmeden edemiyordu. Annmarie'nin yüzü suyu görebileceği şekilde sabitlenmiş miydi? Annmarie'nin suyu ne kadar çok sevdiğini hatırladı; bir gün Kuzey Ormanları'na taşınmak istemişti. Nikki'nin midesi bulandı. Annmarie'nin katilinin onu tanıyıp tanımadığını merak etti. Belki de onu bir şekilde önemsiyordu - ölürken gölü görebilsin diye ona tam burada enjekte etmiş olabilirdi.

"Courtney, bu bölgenin kanıt açısından üç kez kontrol edilmesini istiyorum." "Özellikle de ölümcül dozu uygulamak için kullanılmış olabilecek herhangi bir şey." diye devam etti.

Courtney çoktan kamerasıyla işini bitirmiş ve kanıt torbalarını etiketlemeye başlamıştı. Nikki'ye şüpheli bir bakış attı ama homurdanarak onayladı. Frost'un paniğe kapılıp kanıtları dikkatsizce yok etme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu hepsi biliyordu ama Nikki

hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı. Nikki'nin içgüdülerine rağmen henüz o olduğundan emin değillerdi. Diğer tüm olası şüphelileri elemek zorundaydı.

Nikki, adli tabibin hâlâ cesede odaklanmış olduğundan emin olmak için Liam'ın etrafına baktı.

Annmarie'nin

vücudunda. Bu

Annmarie.

Nikki kafasının içindeki sesi duymazdan geldi ve sesinin kontrollü çıktığını umdu. "Belki Frost birkaç hafta önce Caitlin'le yaptığı röportajı görmüştür," dedi onlara.

Frost her zamanki kurban bırakma süresini aştığından, Nikki insanlara kayıp kadınları mutlaka bildirmelerini ve herhangi bir bilgileri varsa FBI'ı aramalarını hatırlatmak için bir haber röportajı yapmaya karar vermişti. Saygın bir gazeteci olan Caitlin Newport'a Frost'un yöntemlerini tartışması için beş dakika vermişti. Frost'un kurbanlarının her birinin üzerinden geçmişler ve bu yıl harekete geçmemesini sorgulamışlardı. "Geride kurban bırakmadığı için çok müteşekkire olsak da, henüz bulunamamış olmasından endişe duyuyoruz," demişti.

Caitlin Frost'un ölmüş olma ihtimalini sormuştu. "Bu kesinlikle mümkün. Ancak yine de kimliğini tespit etmek için halkın yardımına ihtiyacımız var. Bu ailelerin bir sonucu ihtiyacı var." Röportajı, halkı, önemli olmadığını düşünseler bile, kurbanlardan herhangi biriyle ilgili herhangi bir bilgi için kurulan ihbar hattını aramaya çağırarak bitirmişti.

Courtney Nikki'nin söylediklerinin ağırlığı altında Nikki'nin koluna dokundu. "Onu kışkırttığını mı düşünüyorsun?"

Nikki başını salladı; ekibine şimdiden suçlu hissetmeye başladığını söylemek istemiyordu ama söylüyordu. Duygularını kontrol altında tutması gerekiyordu, yoksa davadan atılacaktı. Liam'a baktı, ona neden bu davada olduğunu hatırlatması gerektiğini biliyordu.

Bu davada çalışması ve onu yanında tutması gereken tek kiři. "Bir dūřunelim, eęer bu Frost'sa ve Annmarie'yi hedef aldıysa, o zaman amaçları değişiyor demektir. Onu bulmak için başka bir ekibin zamanında yetişmesini isteyemeyiz." Nikki acı bir sesle, "Annmarie'nin ölümü çözümsüz kalmayacak. Onu kimin öldürdüğünü bulacağım."

Nikki, Courtney'nin hâlâ endişeli göründüğünü görebiliyordu ama ikisi de söylediklerinden ikna olmuş görünüyordu.

"Ajan Hunt." Mayberry boğazını temizledi ve takkesini gergin bir şekilde düzelterek yanına geldi. "Bay Larsen'dan daha fazla şey biliyormuşum gibi konuşmak istemem ama kartallar yüzünden burada birkaç saatten fazla kaldığını sanmıyorum."

Nikki ona baktı. "Kartallar mı?"

Grubun soluna, kıyıdan daha aşağıya doğru işaret etti. "Kıyıdan yaklaşık üç yüz metre aşağıdaki kartal yuvasını grmşsnzdir. Bu kartal çifti etiketlenmiş ve bir rutinleri var. Sabahları avlanırlar ve buz kırıldığında gözlerini sudan ayırmazlar. Bu sabah bir tanesini buradan iki yüz metre ötede, sabah 8:30 civarında gördüm, ki bu onların normal zamanıdır. Cesetle ilgili ihbar yaklaşık doksan dakika sonra geldi. Kartalların onu yalnız bırakacaklarını sanmıyorum. En azından yanında bazı izler ya da artıklar görmeyi beklerdim ama hiçbir şey göremiyorum."

Nikki bu sabah saatini takmayı unutmuştu. "şu an saat kaç?"

"Saat 11:30," dedi Liam. "Onu öldürüp bir süre burada beklemiş olabilir. Frost'un cesetlerinin bulunmasını istediğini ve onları nasıl bıraktığı konusunda titiz olduğunu biliyoruz. Hatta bir uçağın onu bulacağından emin olana kadar cesedi korumak istemiş bile olabilir."

Nikki başıyla Liam'ı onayladı. Mayberry'ye hitap etti. "Bu sabah saat 10 civarında onu gören pilot

rutin uçuş mu?"

"Tam olarak değil, ama yılın bu zamanlarında kış uykusundan çıkmaları için etiketlediğimiz siyah ayları aramak ve kurt sürüsünü takip etmek için havada olacağımız herkesçe biliniyor." Mayberry kaşlarını çattı. "Geçtiğimiz yıl kaçak avcı sayısında bir artış oldu, bu yüzden daha fazla uçuyoruz."

"Bu da mı buralarda yaygın bir bilgi?"

Mayberry başıyla onayladı. "BWCA'nın internet sitesinde var. Belirli zamanlar yok ama her zaman tahminlerimiz var."

"Annmarie'nin cesedi doksan dakika önce görüldü. Eğer bu konuda haklıysan, katil hâlâ yakınlarda olabilir," dedi Liam.

"Korucu Mayberry, Wilcrafts ne kadar hızlı gidiyor?" Nikki sordu.

"En üst sınıf olanlar için saatte yirmi mile kadar çıkıyor. Bence ortalama on beş."

Adrenalin Nikki'nin kederini maskeleye başlamıştı. "Diyelim ki 9:30'da yola çıktı. İki saat sonra, herhangi bir yönde otuz milden daha uzakta olamaz..." Nikki tahmin etti. Mayberry'ye döndü. "Otuz mil çapındaki tüm korucuları Wilcraft için BOLO ile aramanızı istiyorum," dedi. "Havada bir pilot da bulabilir miyiz?"

Mayberry telefonuna bakıyordu. "Az önce patronumdan bir mesaj aldım." Başını iki yana salladı. "Bu tarafa doğru gelen bir kar fırtınası var. Şiddetli rüzgârla birlikte on beş santim kar bekliyorlarmış."

"Nisan ayında Boundary Waters'da bir kar fırtınası." Liam gözlerini devirdi. "Doğa Ana bize bir mola bile veremiyor."

Yaklaşan fırtına Nikki'nin kederini bir kenara bırakıp bugüne odaklanmasına yardımcı oldu. "Fırtınanın başlamasına ne kadar var?"

Mayberry omuz silkti. "Ulusal Hava Servisi radarına göre yaklaşık iki saat içinde buraya ulaşacak. Ama rüzgârın hızı değişirse, daha erken olabilir."

"O zaman harekete geçmeliyiz." Tekrar Larsen'in yanına yürüdüler. "Doug, cesedi uçağa yüklemen ne kadar sürer?"

"Buradaki ön hazırlıkları bitirmem uzun sürmeyecek."

Nikki, Annmarie'ye bakmanın bölümlere ayırma yeteneğini bozacağını bildiği için gözlerini ekibinden ayırmadı. "Liam, sen burada kal ve Courtney'nin olay yerini incelemesine yardım et. Doug'ın da cesedi uçağa taşımak için yardıma ihtiyacı olacak. Mayberry, Wilcraft için arama bülteni çıkarabilir misin?"

"Hallediyorum," dedi ve telefonunu çıkardı.

"Doug, lütfen kızın Dr. Blanchard'ın St. Paul'deki ofisine götürülmesini sağla. Blanchard, Frost'un işi olabilecek tüm cesetlerle ilgilenir."

Courtney Liam'a baktı ve sonra eşyalarını yerleştirmeye başladı. Nikki bu davada çalışmasını desteklediklerini biliyordu, yoksa Annmarie'yle olan kişisel bağlantısını gizlemesine yardım etmezlerdi. Ama aynı zamanda Frost cinayetleri etrafındaki sirkten giderek daha fazla rahatsız olmaya başladıklarını ve Frost'un Nikki'nin adının suçlarına getirdiği ilgiden ne kadar hoşlanıyor olabileceğini de biliyordu. Birkaç yıl önce Minneapolis Super Bowl'a ev sahipliği yapmıştı ve Nikki maç günü güvenliğe yardım etmişti. Frost'un kurbanı üçüncü çeyreğin sonunda, binadan sadece birkaç yüz metre ötede bulunmuştu. Cesedi trafiğin bu kadar yoğun olduğu bir alana bırakmak, çabucak bulunmasını sağlamıştı. Nikki 911'i aradıktan birkaç dakika sonra olay yerine varmış ve Frost'tan herhangi bir iz bulmak için stadyumu gizlice taramasına yardım etmeleri için bir polis ekibi görevlendirmişti. Büyük kalabalık onu bulmayı imkânsız hale getirmiş ve her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu ama Nikki her an izlendiğini hissetmişti. Liam o zaman Frost'un Nikki'nin adının suçlarına dikkat çekmesinden zevk aldığını düşündüğünü söylemişti.

"Hâlâ çok yakından bağılı olduğum için endişelendiğini biliyorum," dedi sessizce. "Ama kimse Frost'u benden daha iyi tanıyamaz. Kurbanlarını seçme şeklinden, cinayetlerini işleme biçimine ve cesetlerini bırakma şekline kadar. Annmarie'yi bilerek hedef almış olsa bile, bu dava için doğru kişi benim."

Courtney başını salladı ama Liam hâlâ temkinli görünüyordu.

"Yani Frost'un seni kışkırtıyor olabileceğini kabul ediyorsun?" diye sordu.

"Evet, ama oynamaya çalıştığı oyunu anlıyorum. Kendimi ondan ayırabilirim."

Liam iç çekti, kollarını göğsünde kavuşturdu. Onun söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlandığını biliyordu. Nikki onun amiriydi ama endişeleri haklıydı. "Tanıdığım herkesten daha iyi bölümlere ayırabiliyorsun ama bunu hazmetmek çok zor."

"Her konuda şeffaf olacağıma söz veriyorum," dedi ona. "İş o noktaya gelirse geri adım atacağım. Şu anda bölgeyi aramamız gerekiyor."

"Olay yerini incelemeye başlayacağım. Fazla zamanımız yok." Courtney dikkatle Nikki'ye baktı. "Ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

Nikki ona minnettar bir bakış attı ve Mayberry'nin sırt çantasından çıkardığı buruşuk haritaya odaklanmaya çalıştı.

"Bu bizim bölgenin ana haritası." Haritayı herkesin görebileceği şekilde tuttu. "Burada, Alabalık Gölü'nün güneydoğu kenarındayız. Buradan çok uzak olmayan bir ana giriş noktası var. Bu sabah ceset görülür görülmez kontrol ettik ve olağandışı bir şey bulamadık. Hala oldukça donmuş durumda ve şu anda buzda balık avına izin vermiyoruz. Ama hemen güneyimizdeki Vermillion Gölü'nden de bir geçit var. Yine çözülmenin ortasındayız, bu yüzden kimsenin gölde bulunmaması gerekiyor."

"Bölgedeki kamp alanlarının çoktan arandığını mı söylediniz?"

Mayberry heyecanıyla mücadele ediyor gibi görünüyordu. "Sadece iki kamp alanı var ve yakın zamanda oraya kimsenin gittiğine dair bir işaret yok."

Frost'un arkasında en ufak bir kanıt bıraktığından şüpheliydi ama kıyıya nereden geldiğini bulup bulamayacaklarını görmek istiyordu. Bıraktığı izlerden bir Wilcraft'ta olduğunu doğrulayabilirler ve belki de diğer koruculara BOLO'yu nereye odaklayacakları konusunda bir fikir verebilirlerdi. "Bölgeyi aramak için doksan dakikamız var. Seksen dakika sonra burada buluşup uçağa geri döneceğiz," dedi ve ekibine baktı. "Hadi gidelim."

ÜÇ

Nikki ve Mayberry derin ormanın kenarı boyunca yürüyerek doğuya doğru ilerlediler. Nikki Superior Ulusal Ormanı'na sadece bir kez gitmişti, ailesi ölmeden önceki yaz. Ve çocukluğunda yaptığı pek çok gezi gibi, o da Annmarie'yle birlikte olmuştu...

O ve Annmarie, diğer birkaç arkadaşlarıyla birlikte kamp yapmak için bölgeye gelmişlerdi. Annmarie rahatlamış ve birkaç kadeh içmişti. Çişini yapmak için ormana doğru kısa bir yol gitmişti ki, çılgık atan bir baykuş onu korkuttu. Nikki onun pantolonu dizlerinde, onlara doğru koştuğunu hâlâ görebiliyordu. Çocuklar kahkahalarla uludular ve baykuş gece boyunca hoşnutsuzluğunu dile getirmeye devam etti.

Aramaya çıkmadan önce Mayberry ona ormanı avucunun içi gibi bildiğini ve olağandışı her şeyi fark edebileceğini söyledi. Kadın gözlerini yerden ayırmadan Frost'un geride bırakmış olabileceği herhangi bir şey aradı ve onun yolu göstermesine izin verdi. Mayberry'ye göre bölgede Wilcraft'ın karaya çıkmış olabileceği sadece üç yer vardı. "Gündüz eriyen ve gece tekrar donan şeylere rağmen izleri görmeliyiz."

İlk ikisi fiyaskoyla sonuçlanmıştı ve Nikki üçüncü seferde işe yarar bir şeyler bulabilmek için dua ediyordu. "Bu Wilcraft'ların içi ısıtılmalı, değil mi?" diye sordu devrilmiş bir ağacın üzerinden geçerken.

"Evet, oldukça müthişler. Temel olarak, ATV tekerlekleri üzerinde ısıtılmalı bir buzhane. Kullanılmış bir tane almak için para biriktiriyordum."

"Eyalette kaç tane bayi olduğunu biliyor musunuz?"

"Sadece birkaç tane." Mayberry artan rüzgâra karşı dayanıklı görünüyordu, ceketinin fermuarı kısmen açıktı ve takkesi kulaklarının üzerine kadar çıkarak siyah saçlarını ortaya çıkarmıştı.

Sıcak kış şapkasına rağmen Nikki hâlâ donuyordu. Kapüşonunu başına geçirdi ve Mayberry'nin hızına ayak uydurmaya çalıştı.

"Kurbanın tanıdığınız biri olmasına üzüldüm." Mayberry durakladı. "Bir cesedi teşhis edebilmek korkunç bir şey olmalı. Onu ne kadar iyi tanıdığınızı bilmiyorum elbette."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki. Başsağlığı dilediği için minnettardı ama orada fazla oyalanmak ya da onun doldurmasını istediği boşlukları doldurmak istemiyordu. "Sakıncası yoksa bana sabahınızı tekrar anlatır mısınız?"

Onun dikkatini dağıtmak istiyordu ama Mayberry'nin sorularına itiraz edip etmeyeceğini de merak ediyordu. O bir federal memurdu ve görevdeki diğer korucular gibi o da bu sabah için çoktan mazeret bildirmişti. Yine de bunu fark etmiş gibi görünmüyordu ve tam 7:30'da başlayan gününe başladı.

"Kış mevsimi daha yavaş geçiyor, özellikle de buzun kırıldığı zamanlarda. Korucu istasyonunda mesaiye başlıyorum ve ardından herhangi bir borunun kırılmadığından ya da donmadığından emin olmak için etrafta hızlı bir yürüyüş yapıyorum. Eğer planlanmış bir köpekli kızak turu ya da herhangi bir izin veya yardım talep eden bir yürüyüşçü varsa, bununla ilgilenirim." Yüzünde mahcup bir ifadeyle ona baktı. "Acil bir durum olmadığı sürece kişisel aramalara asla cevap vermem ama eski bir arkadaşım bana bir mesaj bırakmıştı ve dikkatim dağılmıştı. Korkarım her şeyi berbat ettim ve bize yardımcı olabilecek bir şeyi kaçırdım."

"Bu bir hata değil." Nikki rüzgâra karşı konuştu. "Eğer Frost onu öldürdüyse, eminim burayı çoktan keşfetmiştir ve senin

rutin. Kurbanlarının bir an önce bulunmasını istiyor ve bahse girerim uçuş programını da biliyordur."

"Ama cesedini bırakmak için neden buraya kadar geldi? Eğer onun bulunmasını istiyorsa, ulaşabileceği daha kolay yerler vardır."

"Bu iyi bir soru." Nikki de aynı şeyi merak ediyordu. Çağrı ilk geldiğinde, eğer bu bir don kurbanıysa, adamın Boundary Waters'ı seçtiğini, çünkü havanın hâlâ soğuk olduğunu ve cesedin çok çabuk çözölmeyeceğini düşünmüştü. İçgüdüleri ona adamın bölgeyi keşfettiğini ve bir kurban için kullanmayı planladığını söylüyordu ama neden haftalar önce Annmarie'yi alıp her zamanki yöntemlerini uygulamadığını anlayamıyordu.

Liam'la birlikte haftalardır kayıp ihbarlarını takip ediyorlardı ve Annmarie'nin adı hiç geçmemişti. Eğer bu Frost'sa, neden onu kaçırmış ve bu kadar çabuk öldürmüştü? Eğer hasta ya da yaralı olsaydı, rutinini değiştirmek zorunda kalabilirdi. Ama neden Annmarie?

DNA'nın ailesini kimin öldürdüğünü kanıtlamasının ve Mark Todd'un hapisten kurtulmasına yardım etmesinin ardından, Nikki'nin geçmişi her haber kaynağı tarafından yeniden gündeme getirilmişti. Frost Annmarie'yi seçmiş olabilirdi çünkü bunun Nikki'ye ulaşacağını biliyordu ama Nikki hâlâ zamanlamasındaki değişikliği anlayamıyordu. "Gökyüzüne bak."

Mayberry'nin endişeli ses tonu onu düşünceler. "Fırtına yaklaşıyor."

Nikki başını kaldırıp baktı, kuzeydoğu gökyüzünün ne kadar çabuk mavi bir mora dönüştüğünü, fırtına bulutlarının tüm ufuk boyunca uzandığını görünce şok olmuştu. "Üçüncü çıkışa ne kadar yakınız?"

"Tam şurada." Mayberry kıyıya yaklaştı ve Nikki de onu takip etti.

Otlarla kaplı sahili kaplayan sulu buzun büyük kısmı tehlikeli derecede kaygan olduğu için yürümek zordu. Keskin, soğuk rüzgar

Kuzeydoğudan esen rüzgâr Nikki'nin ceketinin yakasını burnuna kadar çekmesine neden oldu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler ve Nikki her adımda duygularıyla savaştı. Hayatını bölümlere ayırma becerisiyle gurur duyuyordu. Çoğu vakada, kurbanın, hayatı trajik bir şekilde kısa kesilmiş kederli bir aileye sahip gerçek bir insan olduğunu hatırlamakla, lazerle odaklanabilecek kadar tarafsız kalmak arasındaki çizgide yürüyebiliyordu. Bu davada da aynı şeyi yapmanın bir yolunu bulmalıydı.

Nikki düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki donmuş lastik izlerini neredeyse kaçıırıyordu.

"Mayberry," diye bağırdı artan rüzgâra karşı. "İşte."

Sanki donmamış gibi koşarak kıyıya indi. "Bunlar kesinlikle Wilcraft izleri." Gözlerini rüzgâra karşı gölgeledi ve gölü taradı. "Buzu görüyor musun? Makinenin nerede kırılmaya başladığını anlayabilirsin."

"Bu güneybatı, değil mi?" Nikki söyledi.

"Tahminimce Vermillion Gölü'ne giden yol üzerinde. O bölgede saklanabileceği bir sürü küçük ada var. Barınak yok ama Wilcraft'ın yakıtı olduğu sürece saklanabilir."

"Koruculara haber verin." Nikki kıyı şeridinden ağaçlara doğru izleri takip etti. Ağaçların arasında ormana girmeye yetecek büyüklükte bir aralık vardı. "Kışın bile tekneyi kolayca kamufle edebilirdi."

O ve Mayberry, kullanılabilir herhangi bir kanıt aramak için alanın etrafında zıt yönlerde yavaşça yürüdüler.

"Ajan Hunt. Gel şuna bir bak."

Nikki acele etmeye çalıştı ve kayarak neredeyse dengesini kaybediyordu. Onu dengeledi ve sonra yaprak dökmeyen çalılardan birini işaret etti. Şiddetli rüzgârlar yer yer çam iğnelerinin çoğunu sökmüştü ama

dallardan birine iştirilmiş koyu renkli bir kumaş parçası gördü. Onu dikkatlice çıkardı. "İpeksi. Bir şeyin iç astarı gibi."

Mayberry gökyüzünde bulutlar toplanırken yukarıya baktı. "Sanırım zamanımız tükeniyor..."

Nikki malzemeyi taşıdığı kanıt çantasına yerleştirdi ve fotoğraf çekmeye başladı. Hava her an daha da kötüleşiyor gibiydi.

"Ajan, gitmemiz gerek," diye seslendi Mayberry rüzgâra karşı. "Burada başka bir şey göremiyorum ve daha fazla gecikirsek uçak kalkamayacak."

Mayberry ile birlikte diğerklerine katılmak için aceleyle geri dönmeden önce birkaç fotoğraf daha çekti. Tam kar yağımaya başlarken geri dönmeyi başardılar.

Courtney artan kara karşı gözlerini gölgeledi. "Endişelenmeye başlamıştım."

Nikki ona kanıt torbasını uzattı. "Vermillion Gölü'ne doğru su boyunca uzanan bir çalıya iştirilmiş bir kumaş parçası bulduk."

Courtney kumaşı incelerken kaşları çatıldı. "İpek gibi görünüyor."

"Mükemmel zamanlama," diye bağırdı Liam rüzgâra karşı. "Gitmeye hazırız. Başka hiç kimse aramalarından herhangi bir kanıt bildirmedi ve Annmarie'nin adresini az önce almayı başardım. Woodbury'deki The Pointe'de yaşıyormuş. Sinyalim bozulmadan önce ofisten ancak bu kadar bilgi alabildim."

Nikki'nin üzerine bir rahatlama dalgası çöktü. "Burası Washington County. İner inmez Kent'i arayacağıım ve onun hakkında mümkün olduğıunca çok bilgi toplamasını isteyeceğıim." Kent Miller Washington County'nin geçici şerifiydi ve Nikki son birkaç ay içinde onunla birlikte son derece karmaşık birkaç davada çalışmıştı. Yetenekli biriydi

Polis ve Nikki ona da en az ekibi kadar güveniyordu. "Larsen Annmarie'yi alıp gitti mi?"

Liam başıyla onayladı ve üçü birlikte, kar etraflarında daha büyük bir sağanak halinde yağmaya başlarken, Mayberry'nin beklemekte olan uçağın yanına koştular. Nikki uçağa tırmandı, onu diğerleri izledi. Artan rüzgârı düşünmemeye çalışarak emniyet kemerini bağladı.

Pilot, "İyi olan şey, ondan uzağa uçuyor olmamız," dedi. "Ve havalanıyoruz, herkes kemerini bağlasın. İnişli çıkışlı olacak."

DÖRT

Çoğunluğu sessizlik içinde geçen çok uzun bir yolculuğun ardından Nikki ve ekibi en yakın korucu istasyonunun bulunduğu Ely'deki belediye havaalanına vardı. Nikki, Liam'dan Courtney ile birlikte metro bölgesine geri dönmesini istedi, böylece arabasında biraz yalnız kalabilecekti. Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve onların önünde duygusallaşmak istemiyordu.

Nikki, vedalaşırken Courtney'nin kendisi için endişelendiğini anlayabiliyordu. "Dikkatli sür ve bize yakın kal," dedi ona.

"Yapacağım." Nikki başını rüzgâra karşı eğdi ve cipine yöneldi. Kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı, uğultuyu dinledi ve gözyaşlarıyla savaştı. On yıldan fazla bir süredir emniyet teşkilatında çalışan Nikki, öldürülen çocuklar da dahil olmak üzere korkunç şeyler görmüştü. Kurban için adaleti ve aile için kapanışı sağladığını bilmek her zaman duygusal anları atlatmasını sağlamıştı ama Annmarie'nin cinayeti Nikki'yi derinden sarsmıştı.

Motorun ısınmasını beklerken Rory'ye mesaj atarak Stillwater'a dönmek üzere yola çıktığını haber verdi. Telefon geldiğinde Rory'nin evindeydi ve fırtınada geri döndüğünü bilmek isteyeceğini biliyordu. Rory, Nikki'nin Stillwater'a dönüşündeki en parlak nokta olmuştu. Hiçbir zaman Nikki'yi suçlamamıştı.

Kardeşinin haksız yere hapsedilmesi ve onun şefkati, gururunu bir kenara itmesine ve ailesinin gerçek katilini yakalamasına yardımcı olmuştu.

Kar yağmaya başlamıştı ve Courtney her ikisi de yola çıkmaya hazırlanırken cipinin farlarını yaktı. Nikki önce onların gitmesini işaret etti ve sonra řef Miller'ı aradı. Telefonu telesekretere dūřmuřtu, bu yüzden Nikki ona bir mesaj bırakarak kendi bölgesinde bir vaka olduğunu ve yardımına ihtiyaç duyduklarını bildirdi. Miller liseye Nikki'yle birlikte gitmişti ve Annmarie'yi tanıyordu, bu yüzden sesli mesajda onun adını kullanmadı. Miller geri döndüğünde ona söyleyecekti.

Otoyola çıktıklarında gökyüzünden kar yağıyordu ve şiddetli rüzgâr görüş mesafesini dūřryordu. Cephe kuzeybatıya doğru ilerliyordu, bu yüzden fırtınadan çıkana kadar yolda kalmaları gerekiyordu.

Nikki ilk bir saat boyunca araba sürmeye ve Courtney'nin arka lambalarını görüş alanında tutmaya konsantre olmayı başardı. Ama kötü hava koşullarının en kötüsünü atlatıp biraz rahatlayabildiklerinde, Nikki artık duygularını içinde tutamıyordu. Yıkılmıştı. Asit Nikki'nin boğazını yaktı. Annmarie'yi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordu, ocukken Nikki'nin yatağında oturmuş, Nikki'nin yaşadığı çiftlik evi hakkında anlattığı hayalet hikyelerini dinliyordu. İki de çok korkmuş, hatta Nikki'nin annesi araya girip Nikki'nin ruh çağırma tahtasından kurtulmasını sağlayana kadar ruh çağırma seansı yapmaya çalışmışlardı.

Nikki'nin annesi, "Hayaletler gerçek değildir," demişti, "ama evde bu tür kötü büyülere ihtiyaımız yok."

Nikki gözlerindeki yaşları sildi, ailesinin ldrlmesinden sonraki yılları dn gibi hatırlıyordu; herkesi sistemli bir şekilde kendinden uzaklaştırmış, saplantılı bir şekilde mezun olmaya ve niversiteye gitmeye odaklanmıştı. Stillwater'dan ve ona geçmişi hatırlatan her şeyden uzaklaşmak birkaç yıl boyunca tek çabası olmuştu. Annmarie herkesten daha uzun süre kalmıştı.

Hatta Nikki'yi kendisiyle ortak bir mezuniyet partisi düzenlemeye ikna etmeyi bile başarmıştı ve Nikki de bunu kabul etmişti. Ama üniversitedeki ilk yılının ortalarında, o da herkes gibi Annmarie'yi dışlamayı başarmıştı.

Gözleri yaşlarla doldu. Kederliyen bile nasıl bu kadar acımasız olabilmıştı? Akli başına geldiğinde neden gururunu bir kenara bırakıp özür dilememişti? Kendi kendine Annmarie'nin onsuz daha iyi olacağını söylemişti.

Nikki yarın Annmarie'nin dairesine gidip nerede çalıştığını ve son yirmi yıldır ne yaptığını öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca sabah ilk iş olarak huzurevine gitmesi gerektiğini de biliyordu ama Annmarie'nin babası Howard'ın ona söyleyeceklerini anlayıp anlayamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Telefonu Bluetooth'tan yüksek sesle çalınca irkildi.

"Courtney." Stillwater çıkışından çıkarken onlara el sallamış, onlar da Şehirlere doğru yola devam etmişlerdi. "Siz iyi misiniz?"

"İyi, iyi. Ama Liam bulduğunuz kumaş parçasına bakıyordu ve nereden geldiği aklıma geldi. Rengi ve dokusu bana tanıdık geldi. Annmarie'nin ceketinin cebinden bir parçaya benziyor. Kıyafetleri aldığım da tekrar kontrol edeceğim ama paltosunun iç kısmıyla aynı mavi renkte ve ışığa tuttuğunuzda Burberry logosunun üzerine bindirilmiş olduğunu görebilirsiniz."

"Belki bir dala takılmıştır. Ama koparıp bırakmış da olabilir." Nikki'nin göğsü sıkıştı. "Yani, çalı göğsüme kadar geliyordu ve kumaş tepeden birkaç santim uzakta kalmıştı. Sanırım onu yakalayabilirdi. Ama yaprak dökmeyen bir çalıydı. Hiç iğnesi yoktu." Annmarie olacakları biliyordu ve birilerinin bir araya gelmesini umarak paltosundaki kumaşı yırtmış mıydı?

"Mikroskop altında incelediğimde daha iyi bir fikrim olacak. Sadece ona ait olduğunu bilmenizi istedim."

Nikki'nin elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Bu sefer onu yakalayacağız, Court."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına, dostum," diye yanıtladı Courtney ve telefonu kapattı.

Nikki Rory'nin evine vardığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Birkaç mesaj dışında, ona Sınır Suları'na uçtuğunu söylediği bu sabahtan beri onunla konuşmamıştı.

Ceketini garaj kapısının yanındaki kancaya astı ve botlarını çıkardı. Üst katta televizyon açıktı. Yorgunluk her adımda daha da derinleşiyor gibiydi. Rory'nin iki katlı evinin en üst katına ulaştığında Nikki'nin üzüntüsü zorlukla kontrol altına alınmıştı.

Rory'yi kanepede, elinde kumandayla uyurken buldu. Nikki sözünü sakınmadan başını onun üstüne koydu ve göğsüne yasladı.

"Hey." Başının üstünü öptü. "Sonunda eve geldin. Orada yollar kötü müydü?"

Nikki ona bakmak için başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı bile.

"Aman Tanrım, sorun ne?"

BEŞ

Salı

Nikki gözlerini araladı, panjurlardan sızan sabah güneşi yüzünden irkildi. Ağlamaktan kabuk bağlamış ve şişmişlerdi. Rory onu elinden geldiğince yatıştırmıştı ama Nikki gecenin yarısına kadar davaya kafayı takmış, eski Frost notlarını gözden geçirerek gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığına bakmaya çalışmıştı. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama Rory uyanmış ve onu yatak odasına getirmiş olmalıydı.

Adam homurdanana kadar kolunu hafifçe dürttü. "Saat yediyi geçti. Genelde şimdiye kadar işte olmaz mıydın?" Rory başarılı bir inşaat şirketinin sahibiydi ve her zaman bir şantiyeden diğerine koşar, çeşitli işlerle uğraşır ve yeni sözleşmelerin ayrıntıları üzerinde çalışırdı.

Gözlerini açtı. "Ben sonra gireceğim. Uyandığında burada olmak istedim." Rory onun kolunu çekerek altına girdi ve göğsüne sarıldı.

Göğüs kafesindeki büyük dövmenin izini sürdü. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben de istedim." Rory'nin sesi duygu yüklüydü. Okulda ondan birkaç yaş gerideydi ama Annmarie'yi tanıyordu. O zamanlar, cinayetlerden önce Nikki, Rory'nin ağabeyi Mark'la oldukça yakındı. Annmarie ve diğer birkaç arkadaşıyla birlikte Todd'ların mutfağında pek çok gece geçirmişlerdi. "Nasılsın?"

"Tamam," dedi. "Bölümlere ayırabilmek böyle zamanlarda işe yarıyor."

Parmakları kadının sırtında gezindi. "Sesin bölümlere ayrılmış gibi gelmiyor. Uyuşmuş gibisin."

"O da var," dedi Nikki. "Benim için Mark'a söyler misin? Mümkün olduğunca uzun süre haberlerden uzak tutmaya çalışıyoruz ama bu şekilde duymasını hiç istemem."

Rory onu sıktı. "Tabii. Bugün benimle çalışacak."

Telefonuna uzandı ve Miller'ın aramasına geri döndüğünü gördü. "Şef Miller'a söylemem gerek. Onu biz çocukken de tanıyordu. Annmarie'nin dairesini incelemeliyiz ve babasına söylemeliyim." Bu düşünce onu yarı baygın hale getirdi.

"Ben bir fincan kahve yapayım." Rory çarşaflardan sıyrıldı. Eşofmanlarını giyerken sırt kaslarının esnediğini görebiliyordu ve bu ona dün telefon gelmeden önce birlikte geçirdikleri rahat geceleri hatırlattı.

Miller'ı geri aramak için Rory'nin yatak odasından çıkmasını bekledi.

"Selam Nikki. Dün aramana cevap veremediğim için üzgünüm. Bugün izinliydim ve kızımın resitali vardı. Ne oldu?"

Nikki titreyerek nefes verdi. "Sınır Sularında bir ceset bulundu. Beni çağırdılar çünkü olay yerinde Frost'a benzeyen unsurlar var..." Nikki boğazındaki düğümün geçmesini umarak sertçe yutkundu. "Ben Annmarie Mason."

"Aman Tanrım," diye cevap verdi, sesinde şaşkınlık vardı. "Ama hiç kayıp ihbarı almadım."

"Çünkü bu seferkinde farklı bir şeyler var," dedi Nikki. "Sadece bunun tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyorum. Babası bir huzurevinde, o yüzden oraya uğrayıp en son ne zaman ziyaret ettiğine bakacağım, ama orada uzun süre kaldığını sanmıyoruz."

Bir an sessiz kaldı. "Nicole, çok üzgünüm."

"Olma. Senin merhametini hak eden ben değilim. Howard hak ediyor," dedi. "Howard'ın huzurevinde olduğunu öğrendikten sonra bile onu aramaya cesaret edemedim."

"Bu yas tutmaya hakkın olmadığı anlamına gelmez Nikki," dedi ve bir an durakladı. "Frost'un yaptığını mı düşünüyorsun?" Miller, ilk başta Frost'un işi olduğunu düşündüğü kendi vakasını araştırmıştı.

Nikki çantadaki anormallikleri çabucak açıkladı ve bu çantanın daha önce hiç görmedikleri kadar belirgin özellikleri olduğunu kabul etti. Bu bir olasılıktı. "Blanchard bugün otopsiyi yapacak, ancak toksikolojinin Annmarie'nin vücudunda Frost'un diğer kurbanlarıyla aynı ilaçların bulunduğunu doğrulaması biraz zaman alacak."

Miller, "Ama Stillwater'a ilk döndüğünüzde bana Frost'un rutininden sapmadığını söylemişsiniz," dedi. "Peki neden şimdi sapıyor?"

"Henüz emin değiliz," diye itiraf etti Nikki. "Tutarlılıklar göze çarpsa da anormallikleri de görmezden gelemeyiz. İçgüdülerim bunun Frost'un işi olduğunu söylüyor ama yine de başlangıç için geniş bir ağ atıyoruz."

"Annmarie'nin liseden sonraki hayatı hakkında bir şey biliyor musun?" Miller sordu. "Bilmiyorum; yollarımız çok az kesişti."

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Nikki. "Soyadının hâlâ Mason olduğunu ve Woodbury'deki The Pointe'de yaşadığını öğrendik. Onun *soyadı*

Mason," diye kendini düzeltti. "Mülk yönetimine ulaşip evini aramak için izin alabilir misin? Bakalım hayatının son birkaç yılı hakkında başka neler bulabilirsin." Nikki Miller'ın yardımını aldığı için rahatlamıştı. Normalde yerel polisle paylaşmadıkları Frost'la ilgili ayrıntılar konusunda ona güvenebileceğini biliyordu.

Miller, "Sorun değil," diye cevap verdi.

"Bu sabah geç saatlerde Pointe'de buluşalım. Huzurevine gittikten sonra zaman konusunda daha iyi bir fikrim olacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Miller. "Bir şey söyleyebilir miyim? Sadece bir kez söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Devam et."

"Bu davada geri planda kalma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyorum, ancak Annmarie ile olan kişisel bağlantının bu davayı soruşturmak için yanlış kişi olduğun anlamına gelebileceğinin farkındasın değil mi? Eğer bunaldığınızı hissederseniz, biraz izin alın..."

Miller son birkaç aydır Stillwater'a dönmenin Nikki üzerinde yarattığı duygusal etkiye tanık olmuştu, bu yüzden soruya şaşırmamıştı. İşinde sormayacak kadar iyiydi. "Soracağım."

Rory tam sevdiği gibi Fransız vanilyası ve şekerle doldurulmuş, dumanı tüten bir kahveyle döndüğünde aramayı sonlandırdı. Boğazındaki yanmanın tadını çıkararak birkaç yudum aldı.

Nikki sıcak yatağından ayrılmaktan nefret ediyordu ama Liam ve Miller'la Annmarie'nin dairesinde buluşmadan önce huzurevini ziyaret etmek istiyordu, sabahın erken saatlerinde mesajla anlaşmışlardı. Annmarie'nin babasının yaşadığı huzurevi, Heritage House, Stillwater'ın batı yakasındaydı ve Rory'nin evinden çok uzakta değildi. Son birkaç aydır Annmarie'ye çok yaklaşmış ama onu görmemişti. Ve artık çok geçti.

Nikki'nin eski arkadaşı için yapabileceği tek şey onun katilini yakalamaktı ve o da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi.

Heritage House, iki geniş kanadı olan büyük, tek katlı tuğla bir binaydı. Bir tarafta uzun süreli hastalar kalırken, diğer tarafta sadece güçlerini geri kazanmaya ihtiyaç duyan rehabilitasyon hastalarına hizmet veriliyordu.

Nikki bir park yeri buldu ve kafasını toplamak için birkaç dakika ayırdı. Buraya bir FBI ajanı olarak gelmişti ama Howard'ı da tanıyordu. Ona her zaman nazik davranmıştı ve Nikki Rory'yi görmek için Stillwater'a gelmeye başladıktan sonra, onu görmeye cesaret edebileceği umuduyla Annmarie'nin babasını sormuştu. Rory, ailesi aracılığıyla Howard'ın Alzheimer hastası olduğunu öğrenmiş, hatta onun için Heritage House'a kadar izini sürmüştü ama Annmarie'yle karşılaşma korkusuyla bir türlü cesaretini toplayıp ziyarete gidememişti.

Nikki onun Alzheimer'dan muzdarip olduğu fikrinden nefret ediyordu ama bir yanı da tek çocuğunun öldüğünü anlayamayacağını umuyordu. Bir ebeveyne çocuğunun öldüğünü söylemek bir polisin yapmak zorunda olduğu en zor şeydi.

Nikki iki çift kapıdan geçerek geniş ve neşeli bir lobiye girdi. Kuzeydoğu tarafında bol ışık alan tavandan tabana pencereler vardı, duvarlar yumuşak bir sarıya boyanmıştı ve yerel sanatçılara ait olduğu anlaşılan sanat eserleri büyük odayı kaplıyordu. Solunda bir televizyon ve rahat sandalyelerin bulunduğu bir okuma köşesi vardı.

"Merhaba." Bordo önlüklü genç bir kadın resepsiyondan Nikki'ye gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nikki gülümsemeye zorladı ve rozetini kaldırdı. "Ben FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt. Ne yazık ki buraya iş için geldim. Sorumlu hemşire müsait mi?"

Kız şaşırılmış görünüyordu ve sonra saate baktı. "Umm... viziteyi bitirmek üzere. Birkaç dakika içinde hazır olur." Tezgâhın üzerinde açık duran küçük dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Oturum açıp otursanız, burada olduğunuzu ona bildiririm. Gri koltuk rahat olanıdır."

"Teşekkür ederim." Nikki kendisinden isteneni yaptı. "Her ziyaretçi giriş ve çıkış yapmak zorunda, doğru mu?"

"Kesinlikle," dedi kız. "Binada her zaman kimin olduğunu biliyoruz."

"Bildiğim iyi oldu."

Nikki gri koltuğa gitti ve rahatlayamadan kenarına oturdu. Tetikte ve yerinde kalması gerekiyordu, yoksa duyguları onu ele geçirecekti.

Telefonu titredi ve Liam'ın numarası ekranda belirdi. Sessizce cevap verdi. "Bakımevindeyim, başhemşireyle konuşmak için bekliyorum. Stillwater'a mı gidiyorsun?"

"Evet," dedi Liam. "Elimde kayıtlı Wilcraft sahiplerinin bir listesi var. Göz gezdirmekten fazlasını yapmaya fırsatım olmadı ama bir isim dikkatimi çekti. Yaklaşık dört yıl önce bir depodan çalınan kayıtlı bir Wilcraft'ı kimin ihbar ettiğine inanamayacaksınız."

"Kim?" Nikki sordu.

"Ernie Hoff."

"Şaka yapıyorsun." Kimberly Hoff, Frost'un ilk kurbanıydı. Cesedi beş yıl önce Kalamazoo, Michigan'da bırakılmıştı. Kimberly'nin yüzü, Frost'un diğer kurbanlarıyla birlikte hâlâ Nikki'nin rüyalarını süslüyordu. "Kim'in babasının olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Hâlâ bu bölgede yaşıyor ama elimizdeki cep telefonu numarasının bağlantısı kesilmiş. Ev telefonuna bir mesaj bıraktım. Merak etmeyin, hâlâ Frost'u aradığımızı açıkça belirttim." Nikki ve Liam kurbanların aileleriyle birkaç kez temasa geçmeyi ihmal etmedi.

Yılda birkaç kez pes etmediklerini bildirmek için, ama Hoff'larla birkaç aydır konuşmamıştı.

Lacivert önlüklü, iri yapılı bir kadın ona doğru yaklaşırken Nikki'yi bir korku kapladı. "Gitmem gerekiyor. Bir saat içinde dairede görüşürüz," dedi Liam'a telefonu kapatmadan önce.

"Ajan Hunt? Ben Lynn Norway, gündüz sorumlu hemşiresiyim." İki kadın el sıkıştı. "İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Lynn, "burada pek fazla FBI ajanı görmüyoruz."

Nikki ayağa kalktı ve kimlik belgelerini tekrar gösterdi. "Bu iyi bir şey. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette," dedi Lynn. "Ofisim koridorun hemen sonunda. Uyarayım: küçük ve dağınık. Personel sayımız az ve evrak işleriyle boğulmuş durumdayım."

Nikki, Lynn'i koridorda takip ederken, "Bunu anlıyorum," dedi. "Kolluk kuvvetlerinde evrak sıkıntısı yoktur."

Lynn sağındaki ilk kapının kilidini açtı ve ışığı yaktı. Dağınıklık konusunda yalan söylemiyordu ama Nikki bunun düzenli bir dağınıklık olduğunu söyleyebilirdi. Lynn masasının yanındaki sandalyeden üzerinde "tıbbi malzeme" yazan bir kutu çıkardı. "Lütfen oturun."

Nikki oturdu ve Lynn de aynı şeyi yapana kadar bekledi. "Korkarım size kötü haberlerim var," diye başladı Nikki. "Annmarie Mason öldürüldü."

Lynn tokat yemiş gibi irkildi. "Pardon? Annie'den mi bahsediyorsunuz? Howard'ın kızından mı?"

Annmarie'nin kendisine bu şekilde hitap etmesine izin verdiği tek kişi babasıydı. Annmarie her zaman bu lakabın kulağa çok bebecsi geldiğini söylerdi. "Korkarım öyle. Cesedi dün bulundu."

Lynn masanın çekmecesini açıp karıştırdı ve sonunda parçalanmış bir kutu mendil çıkardı. Bir avuç dolusu aldı ve

gözleri yaşıyordu. "Öldürüldü mü? Emin misiniz?"

"Evet," dedi Nikki. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben Annmarie'yle birlikte büyüdüm."

"Evet, aslında bunu biliyordum." Lynn gülümsedi. "Senden bahsetti." Lynn durakladı. "Özellikle de son birkaç aydır haberlerde çıkanlardan sonra."

Nikki sıkıca gülümsedi. "Onunla çok zaman geçirdin o zaman?"

"Bazı aile üyeleriyle yaptığımdan daha fazla, evet. Annmarie babasına çok özen gösterirdi. Her gün onu ziyarete gelirdi." Lynn'in ağzı titredi. "Geçen Salı gününden beri neden burada olmadığını merak ediyordum. Aramayı düşündüm ama..."

"Geçen Salı babasını mı ziyaret etti? Saat kaçta?"

"1:30 gibi. Genelde 10:30'dan 1:30'a kadar gelirdi. Tüm CNA'lar onu severdi. Babasına özenli davranılmasını sağlamak için çırpınıyordu ama bazı aile üyelerinin olabileceği gibi zorba değildi."

"Tüm zamanını Howard'la mı geçirdi?" Nikki, sertifikalı bakım asistanlarına düşük ücret ödendiğini ve birçok tesisin personel tutmakta zorlandığını, bunun da destekli yaşam tesislerinde çeşitli ihmal biçimlerine yol açtığını biliyordu. Aile üyeleri sevdiklerine iyi davranıldığından emin olmak için gayretli olmak zorundaydı.

"Çoğunu," dedi Lynn. "Çoğu gün pek tutarlı değil ve onu nadiren tanıyor, ama bunun onu her gün gelmekten alıkoymasına izin vermiyor."

"Bu onun için zor olmuş olmalı," dedi Nikki. Annmarie ailesiyle her zaman yakın olmuştu ve herhangi bir soruna karşı gözünü dört açardı.

"Sanırım o da bunu anlayışla karşıladı. Neyse ki Howard hala oldukça iyi huylu."

"Bir yabancı olarak gördüğün birinin her gün odasında bu kadar çok zaman geçirmesine aldırmadı mı?"

"Howard çok uyuyor," dedi Lynn. "Annie dizüstü bilgisayarını getirdi ve çalıştı. Sanırım sadece onunla birlikte olmak istedi."

Nikki neredeyse kendi kendine, "O zaman onu her gün gördün," dedi. "Onu son gördüğün birkaç seferde farklı görünen bir şey oldu mu? Endişeli ya da korkmuş görünüyor muydu?"

"Hayır," dedi Lynn. "Her zaman sessizdi ve bilgisayarına odaklanmıştı. Genelde babasının durumunu konuşurduk ve Howard onu ziyaret etmesine izin verdiğinde onları yalnız bıraktım."

"Howard'ın başka ziyaretçisi var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla sadece o vardı." Lynn bilgisayar faresini salladı ve ardından klavyede yazmaya başladı. "Eminim biliyorsunuzdur, herkesin resepsiyonda bilgisayarda oturum açması gerekiyor. Ziyaretçi kayıtlarını kontrol edeyim."

Nikki gece vardiyasının Lynn kadar sıkı çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Onun deneyimlerine göre, huzurevlerinde özellikle akşamları genellikle personel yetersizliği oluyordu.

"İşte başlıyoruz. Howard Mason." Lynn ekrana baktı. "Annmarie tek kişi-bekle. Başka biri daha vardı. Birkaç hafta önce akşam ziyaret etmiş. Howie Doe olarak giriş yaptı." Lynn'in yanakları pembeleşti. "Bu sahte bir isim, değil mi? Onu yakalamalıydık ama meşgulüz ve olası bir güvenlik tehdidi olduğunu bilmediğimiz sürece-"

Nikki'nin kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. "Sorun değil. Lobide ve ön kapıda güvenlik kameraları olduğunu fark ettim. O güne ait görüntülere bakabilir misiniz?"

"Korkarım ki hayır. O görüntüleri sadece bir hafta saklıyoruz. Yönetmen kalıcı olarak saklamak için bütçemiz olmadığını söylüyor."

"O gece kimin çalıştığını söyleyebilir misiniz?"

"Ben zaten programı hazırlıyorum. Ben ve akşam sorumlu hemşiresi bundan sorumluyuz. Bakalım, Paula Silver akşam sorumlu hemşiresi, birkaç CNA ile birlikte katta olacaktı."

"Tüm hafıza birimi için mi?" Nikki sordu.

"Korkarım öyle. Bu tür işleri yapmak isteyen insanları bulmak zor. CNA'ların saati yirmi doların altında ve bu çok acımasız bir iş."

Nikki başını salladı. Profesyonel sporcular ve şovmenler gülünç maaşlar alırken, yaşlılara insanca bakım sağlamaktan sorumlu insanların bu kadar az maaş aldığına inanmak zordu.

"İşte buradayız," dedi Lynn. "Kyle Wood ve Theresa Park o gece hafıza ünitesindeydi."

"Peki ya normal birim?"

Lynn başını salladı. "Hafıza biriminin ayrı bir girişi var. Bizden biri size eşlik etmediği sürece o kapıdan girmelisiniz."

"O akşam çalışan herkesle konuşmak istiyorum, sadece tüm temelleri ele almak için. Aslında tüm çalışanlarınızın bir listesine ihtiyacım var. Bana isimlerin ve iletişim bilgilerinin bir listesini verebilir misiniz?"

Lynn başını salladı. "Kesinlikle. Adamlarımın aramanızı beklediklerinden emin olacağım. Ve tabii ki, bugün kattaki herhangi biriyle konuşmakta özgürsünüz, ancak hafıza birimine iki yeni girişimiz var, bu yüzden çok meşgulüz."

Nikki kartvizitini dağınık masanın üzerine bıraktı. "Kartın üzerindeki adresten bana e-posta gönderebilirsiniz." Howard'la konuşmayı daha fazla erteleyemezdi. "Howard'a nasıl söylememizi önerirsin? Kimden bahsettiğimizi bilecek mi?"

"Muhtemelen hayır, tabii onu akli başında bir anında yakalayamazsak. Ama seni onu görmeye götürebilirim. En azından bunu Annmarie'ye borçluyuz."

Nikki, Lynn'le birlikte halı kaplı geniş koridorda yürürken ayaklarını tuğla gibi hissetti. İyi huylu kadın hastalarını ve ailelerini çok önemsiyordu ve Nikki ona duvarları kaplayan çerçeveli sanat eserlerini sorduğunda gururla gülümsedi. Bazıları karalamadan başka bir şey değildi ama diğerleri oldukça iyiydi.

"Şöhret duvarımız," dedi Lynn. "Sakinlerin birçoğu, hatta hafıza hastaları bile resim yapmayı ve boyamayı seviyor. Yemek yerken ya da fizik tedaviye giderken çizimlerini görebilmeleri için onları çerçeveye alıp bir sürelğine asıyoruz. Muhtemelen kendi çalışmalarını tanımayan hafıza hastaları bile bunlardan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Bu harika," dedi Nikki. "Yaşlılarla çalışmak yorucu ama ödüllendirici olmalı."

"Öyle." Lynn gülümsedi. "Ama kalın bir deriye sahip olmalısın. Ölüm hayatın bir parçası. Sanırım işiniz gereği bunu anlıyorsunuzdur."

"Anlıyorum. Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun şimdiki zamanda yaşamaya çalışmak olduğunu öğrendim. Hayattaki tüm küçük şeylerin kıymetini bilmek."

"İyi tavsiye." Lynn, ortasında beyaz bir tahtanın asılı olduğu kapalı bir kapının önünde durdu. Birisi üzerine Howard'ın adını ve kahvaltıdan sonraki durumuyla ilgili bir not gibi görünen bir şey yazmıştı.

"Günlük yaşamı nasıl? Nikki sordu. "Normal personelden herhangi birini tanıyor mu?"

"Bazen," dedi Lynn. "Ama bunu yaparsa, kısa sürer. Neyse ki, odada başka kimse tedirgin olmadığı sürece, bazı insanlar gibi şiddet patlamalarına eğilimli değil. Ancak ona karşı sinirli olduğunuzu hissederse, tepki verecektir. Her konuda iyi huyludur ve hafıza sorunları yaşadığında mizahı kullanmaya çalışırız. Sohbeti gündelik ve rahat tutmayı unutmayın. Dostça bir sohbet gibi. O

bu durumlarla en iyi şekilde başa çıkıyor gibi görünüyor." Kafasını içeri uzatmadan önce kapıyı çaldı. "Howard, bir ziyaretçin var."

"Umarım çikolata getirmişlerdir." Nikki onun çakıllı sesini kapıdan duydu. "Bir Andes için ölüyorum."

Lynn güldü. "Şekeri olduğunu sanmıyorum ama ne yapabileceğime bakacağım." Nikki'nin girebilmesi için kenara çekildi.

Nikki adamı görünce irkilmemeye çalıştı. Onu dışarıda çiftlikte çalıştığı için şişman ve bronz tenli olarak hatırlıyordu ama solgun, ince bir bedene ve beyaz saçlara bürünmüştü ve onu bu şekilde görmek Nikki'yi şaşırtmıştı. Adamın fiziksel olarak bu kadar değişmiş olmasını beklemiyordu.

Howard yatağında doğruluyordu ve kapı aralığında Nikki'yi fark edince yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Erken dönmüşsün. Yazı üniversite işleriyle geçireceğini sanıyordum," dedi.

Nikki güven tazelemek için Lynn'e baktı ve kadın başıyla onaylayınca kendini tanıttı.

"Benim adım Nikki," dedi kapıda dururken. "Kızınız Annie'nin arkadaşıyım."

Howard'ın gülümsemesi solmaya başladı. "Yemin ederim bir arkadaşına benziyorsun," dedi. "Annie kim?"

"Kızınız," diye tekrarladı Nikki, odanın içine süzülerek. Bu konuşmanın zor olacağını biliyordu ama kim olduğunu açıklamakta bile zorlanacağını hiç düşünmemişti.

Howard, "Çanlar çalmıyor Val," diye cevap verdi.

Nikki gülümsedi, isim yavaş yavaş aklına yerleşiyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Valerie Nolan. Onu mezuniyet balosuna götürmüştüm. İyi bir kızdı," diye devam etti.

Nikki kendini uzun yatak demirine tutunurken buldu. Valerie, Nikki'nin annesiydi. Onun ve Annmarie'nin ailesi Stillwater Lisesi'ne gitmişlerdi.

Birlikte okula gitmişler. Cinayetlere kadar aynı sosyal çevrelerde bulunmaya devam etmişler.

Howard üzgün gözlerle ona baktı. "Tıpkı ona benziyorsun."

Nikki rahmetli annesine çok benziyordu ama yıllardır kimse ona bunu söylememişti ve annesinin anısı göğsüne çarptı. Kendine ne yaptığını, Howard'ın odasında ona kızının öldüğünü söylemek için bulunduğunu hatırlatmaya çalıştı. Ama o bir şey söyleyemedi Howard'ın ifadesi değişti. Kızgın, üzgün ve şaşkın görünüyordu.

"Valerie ve kocası öldürüldü. Kızları Nicole onları buldu. Acaba neler olduğunu öğrenebildi mi?" Bu sözler karnına bir yumruk gibi inmişti ve Nikki anne babasının ölümünün acısını sanki dün olmuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Howard başını salladı, yüz ifadesi neredeyse çocuk gibiydi. "Bu sırrı mezara götüreceğim Val. Söz veriyorum."

Ve sonra Howard'ın gözleri kapanmaya başladı. Nikki ona ne demek istediğini sormak istedi ama Howard çok üzgün ve yorgun görünüyordu. Battaniyeleri çenesine kadar çekip rahatça uyuduğundan emin olmak istedi ama alanını işgal ederek onu tedirgin etmek istemedi.

"Korkarım ondan daha fazlasını alamayacaksın," dedi Lynn arkasından. "Bugün iyi bir gün gibi görünmüyor. Konuşmalardan sonra çok yoruluyor. Biz kapıya varana kadar uyumuş olur."

Nikki sözünü sakınmadan yatağın yanına gitti ve Howard'ın boğumlu elini okşadı. Anne ve babası hayal edilemeyecek kadar acı çekmişlerdi ama en azından Howard gibi kendi kafalarının içinde sıkışıp kalacak kadar yaşamamışlardı. Annmarie'yle ilgili haberleri Howard'a anlatmaya çalışmanın anlamsız olduğu da açıktı. Bir açıdan, onun öldürüldüğünü hiç öğrenmemiş olmak bir lütuftu ama bir başka açıdan da Nikki'nin haber verecek başka kimsesi olmaması üzücüydü.

Lynn onunla birlikte ana girişe doğru yürüdü. "Size hemen çalışan listesini e-posta ile göndereceğim ve gece personelinin uğrayacağınızı bildiğinden emin olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki. Ön kapıdan cipini görebiliyordu ve uzaktan çalıştırma düğmesine bastı. "Bu arada, Annmarie'nin kullandığı arabayı hiç gördün mü?"

"Sanırım kırmızı bir kamyonu," dedi Lynn. "Onu en az bir kere kullanırken gördüğümü biliyorum."

Nikki huzurevinden sersemlemiş bir halde ayrıldı. Howard'ın onu annesiyle karıştırmasına şaşırmasaydı; her zaman birbirlerine benziyorlardı ve Nikki yaşlandıkça ona daha çok benziyordu. Ama hangi sırdan bahsediyordu? Kendine Howard'ın Alzheimer hastası yaşlı bir adam olduğunu hatırlattı. Herhangi bir sayıda anıyı birbirine karıştırıyor olabilirdi.

Lynn tüm huzurevi çalışanlarının bir listesini e-posta ile göndermişti. Sadece on iki sağlık personeli vardı: dört hemşire ve sekiz CNA, artı iki temizlik görevlisi. Nikki her çalışanın mazeretini sorması gerektiğini biliyordu ama içten içe hiçbirinin olaya karıştığından şüpheleniyordu.

ALTI

Annmarie, Stillwater'dan çok uzak olmayan metro bölgesinde küçük bir şehir olan Woodbury'de yaşıyordu. Woodbury'deki Pointe lüks ayrıcalıkların reklamını yapan daha yeni, üst düzey bir apartmandı. Nikki, Annmarie'nin böyle bir yerde yaşıyor olmasına şaşırmıştı. Lisedeyken, tasarım kıyafetleri ve kötü tavırlarıyla tüm kasaba kızlarıyla dalga geçerlerdi. Annmarie hiçbir zaman materyalist olmamıştı, hatta üniversiteye gitmeden önce Barış Gönüllüleri'nde birkaç yıl geçirmekten söz etmişti. Nikki ön tarafa geldiğinde Miller'ın arabasını gördü ve yanına park etti. Ona katılmadan önce Nikki kahvesini bitirdi, şimdiden bir tane daha içmeyi diliyordu. Uzun bir gün olacaktı ve şimdiden bitkin düşmüştü.

Miller aracından indiğinde esmer teni hafifçe küllenmişti. Nikki'ye liseden beri Annmarie'yle görüşmediğini söylemişti ama Stillwater muhtemelen Annmarie'yle ilgili anıları olması için yeterince küçük bir yerdi. Nikki içini çekerek çantasını omzuna attı ve onu karşılamak için dışarı çıktı.

Miller'ın uzattığı elini sıktı. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler. Liam birkaç dakika içinde burada olur."

"Sorun değil," dedi. "Sen nasılsın?"

"Gerçekten iyiyim," diye onu rahatlattı. "Ne buldun?" Nikki Miller'dan Annmarie hakkında bulabildiği tüm bilgileri araştırmasını istemişti. Medya Nikki'nin yine bir davayla bağlantılı olduğunu öğrendiğinde ağzı köpürecekti, bu yüzden Miller'ın yetki alanında olmaktan memnundu, onun her şeyi gizli tutacağını biliyordu.

Gümüş rengi bir Prius yanlarından geçti ve sonra karşılarındaki boşluğa park ederek Miller'ın dikkatini Nikki'nin sorusundan uzaklaştırdı. Liam her zamanki gibi sıkışmış ve rahatsız görünüyordu ve Nikki onun arabadan bu kadar kolay inebilmesine her zaman hayret ederdi.

Miller ile el sıkışarak onlara katıldı.

"Kent de tam Annmarie'nin geçmişiyle ilgili bulduklarını bana anlatmaya hazırlanıyordu."

Miller her zaman taşıdığı küçük not defterini kontrol etti. "Annmarie 99'da Mankato State'ten mezun oldu. Purdue'de bilgisayar mühendisliği üzerine yüksek lisans yaptı ve ardından beş yıl boyunca Indianapolis'te bir teknik firmada çalıştı."

"Teknoloji işine girmesine şaşırmadım," dedi Nikki. "Ortaokuldayken bile hep bilgisayar laboratuvarındaydı. Indianapolis'ten sonra nereye gitti?"

Miller, "Vergi kayıtlarına göre, sonraki birkaç yıl boyunca VPCloud adlı bir şirket için çalışmak üzere Colorado, Washington Eyaleti, Nevada ve Kaliforniya'da yaşamış," dedi. "Bir sürü zil ve ısıklık içeren özel bir bulut hizmeti. Birkaç yıl önce Minnesota'ya dönene kadar Kaliforniya'da kaldı. Anladığım kadarıyla hala onlar için çalışıyor ama çoğu zaman uzaktan çalışıyor. Onun adına kayıtlı bir araç yok ama babasınınkini araştırdım. Howard Mason'ın kırmızı bir GMC Canyon pikabı var. Babası kullanmayı bıraktığından beri o kullanıyor olabilir."

"Öyleydi." Nikki arkadaşının bu kadar büyük bir kamyonet kullandığını hayal bile edemiyordu. Annmarie lisedeyken kullandığı küçük hatchback'i çok sevmiştir. Ailesi Annmarie'nin daha büyük ve daha güvenli bir şey kullanmasını istemiştir ama Annmarie "benzin emmeyen ve havayı kirletmeyen" bir şeyde ısrar etmiştir. "Howard'ın evindeki hemşire onu kırmızı bir pikap kullanırken görmüş. Annmarie'nin neden bu kadar çok taşındığına dair bir neden bulabildiniz mi?"

Miller omuz silkti. "Colorado'ya taşındıktan sonra, VPCloud'a kadar vergi durumu serbest meslekti. Görünüşe göre çok fazla danışmanlık işi ve serbest çalışma yapmış. Belki de manzara değişikliği hoşuna gitmiştir?"

"Belki," dedi Nikki. "Ama Annmarie hiçbir zaman maceracı biri olmadı. O bir planlamacıydı, bir şey yapmaya karar vermeden önce her zaman dikkatlice tartışırdı. Onu bir tür göçebe olarak göremiyorum. Ama yine de... Onu artık tanıımıyordum. İnsanlar değişir." Boğazını temizledi.

"Evli misin? Çocuklarınız var mı?" Liam sordu.

"Hayır," dedi Miller. "Bu da muhtemelen hareket etmeyi kolaylaştırdı."

"Ama neden bu kadar çok hareket ediyorsun?" Nikki sordu. "Birinden mi saklanıyordu? Korkunç bir işten mi kaçırıyordu? Zehirli bir ilişkiden mi?"

Miller'ın kara kaşları birbirine çatıldı. "Bunun Frost olduğuna dair işaretlerden ne anladınız? Sizi olay yerine bu yüzden çağırdıklarını söylemişsiniz?"

Nikki şimdiye kadar ekibine sadece Frost'un imzalarını emanet etmişti ama bu uzun zamandır Frost'a ait olma ihtimali olan ilk vakaydı. Eğer bunu öğrenecekse Miller'ın yardımına ihtiyacı vardı ve Miller son birkaç ayda onun güvenini kazanmıştı. "Evet. Frost'un özel imzaları var, dondurulan cesetlerin aksine medyadan uzak tuttuğumuz imzalar." Ona bir iğneyi gizlemek için kullanılan kurdeleden, çamaşır suyu kullanımından ve cesedin yerleştirilmesinden bahsetti. "Frost'un onu öldürmesinden başka bir açıklama olduğuna inanmak benim için çok zor,

Ancak hayatı hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar tüm seçeneklerimizi açık tutmak zorundayız."

Miller hâlâ bunalmış görünüyordu ama kendini topladı. Nikki'ye baktı. "Henüz içeri girmedim. Courtney yolda mı? Adli tıp ekibimi çağırmadım çünkü işleri onun halletmesini isteyeceğini düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Nikki. Boğazındaki yumru ağrıyordu. "Huzurevinden gelirken yolda onunla konuştum. Birazdan burada olur, o yüzden içeri girsek iyi olur."

"Babasıyla nasıl gitti?" Liam, Nikki'nin yanına yaklaşarak sordu.

Howard'a Annmarie'den bahsetmeye cesaret edemediği için utanarak soruyu geçiştirdi. Bunun yerine birkaç hafta önceki erkek ziyaretçi hakkında bilgi verdi. "Ne yazık ki güvenlik kayıtları çoktan silinmiş, ama bu akşam gece görevlileriyle konuşmayı umuyorum." Howard'ın ailesi hakkındaki garip saçmalıklarından bahsetmedi. "Hoff'lar seni geri aradı mı?"

"Henüz değil. Diğer kayıtlı sahiplerin izini sürmesi için birini göndermeden önce onlardan haber bekliyorum."

"Yakında onlardan haber alamazsanız tekrar arayın." Nikki kimseye boş yere umut vermek istemiyordu ama bu iyi bir bilgiydi. Araç, Frost ile dava arasında güçlü bir bağlantı daha sağlayabilirdi. "Patiklere ihtiyacımız var. Sanırım cipte biraz var," dedi Nikki dalgın dalgın. "Geri dönüp getireyim."

"Çoktan hallettim." Liam sırt çantasını karıştırdı. Üç çift kâğıt patik ve lateks eldiven çıkardı.

Miller etkileyici, modern apartmanı işaret etti. "Bu sabah hakime gittim ve Annmarie'nin dairesini, telefon kayıtlarını ve The Pointe'deki güvenlik görüntülerini aramak için izin istedim. Güvenlik ekibi şu anda

Annmarie'nin binadan en son ne zaman ayrıldığını görmek için son birkaç günün kapalı devre görüntülerini inceliyorlar, ancak herhangi bir takipçi veya garip insan şikayeti almamışlar. Geceleri arabayla birkaç kez geçiyorlar ve burası oldukça sessiz."

Birlikte girişe doğru yürüdüler ve Nikki'nin endişesi her adımda biraz daha arttı. O kadar şey olduktan sonra arkadaşının mahrem alanına girmeye hazır olduğundan emin değildi ama yapması gereken bir iş vardı.

"Bu binanın sahibi kim?" Liam sordu.

"Martin Property Management," diye yanıtladı Miller, bir kez daha not defterinden okuyarak. "Şehir genelinde birçok üst düzey apartman binasına sahipler. Mükemmel bir sicile sahipler, güvenlikleriyle gurur duyuyorlar, vesaire."

Miller kapıyı açtı ve lobiye girdiler. Modaya uygun siyah karo zeminler sıcak aydınlatmanın altında parlıyordu, küçük bir fıskiye ise merkezdeydi.

Gri pantolonlu bir adam hevesle onlara doğru yürüdü. Saçlarını geriye taramak için kullandığı jöleden daha parlak olan tek şey bileğindeki muhtemelen sahte Rolex'ti. "Şerif Miller?" diye sordu.

Miller onun uzattığı eli sıkı ve ardından Nikki ile Liam'ı tanıştırdı. "Bu Declan Simpson. Kendisi bina derneği başkanı. Martin Mülk Yönetimi sorularımızı yanıtlayacak en iyi kişinin o olduğunu söyledi."

"Annmarie'ye olanları duyunca çok şaşırdım," dedi Declan. "Örnek bir kiracıydı."

"Ve iyi bir insan." Nikki sesindeki gerginliği engelleyemiyordu. Declan'ın muhtemelen rahatsız olduğunu biliyordu ama Annmarie iyi bir kiracıdan çok daha fazlası olmuştu ve Nikki nedense kendini savunmaya geçmiş hissediyordu. "Onu tanıyor muydun?" diye sordu ona.

"Pek değil," dedi Declan. "Birkaç sakın toplantısına katıldı ama kimsenin onu çok iyi tanıdığını sanmıyorum. Ben onun komşusuyum ve onunla sadece o toplantılar sırasında konuştum."

"Onun tek komşusu sen misin?" Liam sordu.

"En üst katta, bu yüzden alanlar daha geniş. Benim iki yatak odam var, onun da tek yatak odası. Stüdyo daire şu anda boş."

"Katıldığı toplantıların ne hakkında olduğunu hatırlıyor musunuz?" Miller sordu.

"Güvenlik. Bu binada sadece on iki birim var. Herkes birbirini kollamaya çalışır. Geçen yıl, ana bina sistemimiz lobiden geçmeye çalışan biri tarafından hedef alındı. Kimin yaptığını asla öğrenemedik ama Annmarie çok kızgındı. Bilgisayar mühendisliğinde çalışıyordu ve sisteme girmeye ve anahtar kodları çözmeye çalışan kişinin zeki olduğunu ve güvenlik duvarlarımızın 'acınacak halde' olduğunu söyledi." Declan mahcup görünüyordu. "Sessiz bir insan olmasına rağmen tam bir fişekti. Yirmi dört saat içinde kaya gibi sağlam bir siber korumaya sahip olduk."

Nikki bilgisayar korsanlarının akıllı kilitlere nasıl erişeceklerini bulduklarını duymuştu ama The Pointe gibi lüks dairelerin en üst düzey güvenliğe sahip olduğunu varsaymıştı.

Declan, "Dur sana göstereyim," dedi.

Declan'ı lobiden geçerek duvara büyük bir video ekranının monte edildiği asansöre kadar takip ettiler. "Hack girişiminden önce, her katın sakinlerinin içeri girmelerine izin veren bir kodu vardı." Declan ekrana dokundu ve sola doğru kaydırarak her katın yangın çıkışlarının bir haritasını ve her dairenin temel kat planlarını gösterdi. "Kendi katlarına geldiklerinde, ikinci bir kişiselleştirilmiş kod onları kendi birimlerine sokuyor."

"Sistemi kim izliyor?" Miller sordu.

"Güvenlik ekibimiz," dedi Declan. "Lobide bir gece bekçimiz var ve video kontrol odamızda günün yirmi dört saati personel bulunuyor. Binadaki her kapının kilidini uzaktan açabiliyor ve ziyaretçileri yönetebiliyorlar. Ancak sistemin tuttuğu tüm bilgilere tam erişimleri yok. Bu, mülk yöneticileri için ayrılmıştır."

"Neye erişebilirler?" Nikki sordu.

"Her şey," dedi Declan. "Temelde işleri kolaylaştıran bir web portalı. Kira tarihlerini uzatabiliyorlar, günlük geçiş izni verebiliyorlar, bu tür şeyler."

"Siz bina başkanıısınız," dedi Liam. "Giriş izniniz var mı?"

Declan başını salladı. "Sadece güvenliğin bana gösterme izni olduğu kadarını. Benim işim daha çok sakinleri mutlu etmek ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlamakla ilgili."

Liam kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hackleme girişiminden sonra ne değişti?" Nikki hâlâ ekrandaki haritayı inceleyerek sordu.

"Çoğunlukla artırılmış güvenlik duvarı. Hükümet binalarıyla aynı seviyede olan şeyler. Ayrıca kodları da değiştirdik, böylece herkesin kat kodu ve daire kodu farklı oldu."

Nikki, "Ama güvenlik bir kapının kilidini uzaktan açabilir," dedi.

"Evet, ancak konut sakininin onlara kodunu vermesi ve güvenlik sorularını yanıtlaması gerekiyor. Memurların aslında kodlara erişimi yok."

"Kodların sık sık değiştirildiğini varsayıyorum?"

"Her iki haftada bir," dedi Declan. "Ve eğer birinin uzaktan kilit açmaya ihtiyacı olursa, kod hemen ardından değiştirilir." Ekrana bir kod yazdı ve asansör açıldı. "Annmarie yüz tanıma sistemi eklemek istedi ama yönetimden onay alamadım."

Nikki başını salladı.

"Güvenlik şefi kamera kayıtlarını inceledi mi?" Miller sordu.

Declan tableti kolundan çıkardı. "Görünüşe göre otoparktaki kapalı devre kameralarımızla ilgili teknik bir sorun yaşadık."

"Ne tür bir zorluk?"

"Görüntüleri bir aya kadar saklıyoruz." Declan tableti açtı. "Annmarie'nin bir rutini var gibiydi. Normalde saat 10 gibi ayrılırdı. Bu elimizdeki son görüntü, geçen Çarşamba günü saat 10:07'de çekilmiş." Ekrana dokundu ve siyah beyaz video oynamaya başladı.

Nikki, Annmarie'yi asansörde, omzunda asılı bir postacı çantası ve elinde bir çift anahtarla görünce derin bir nefes aldı. Herhangi bir baskı altında gibi görünmüyordu. Nikki görüntüyü durdurmak ve arkadaşının canlı görüntüsünü içine çekmek istedi. Başının belada olduğunu biliyor muydu? Kapılar açıldı ve Annmarie geniş, beton bir koridora çıktı.

"Bu bizim yeraltı garajımız," Declan. "Ne yazık ki görüntülerimiz burada sona eriyor. Görünüşe göre kapalı otoparktaki kameralarımız yaklaşık otuz dakika boyunca devre dışı kalmış. Çalışanlarımız sorunu çabucak çözdüler ama ne olduğundan hâlâ emin değiller."

Nikki kuru bir sesle, "Sisteminizde uygun bir hıçkırık," dedi. Annmarie Çarşamba günü bir süre alıkonulmuş ve ardından Pazartesi sabahı devriye gezen korucular tarafından bulunmuştu. Zamanlamanın bir tesadüf olduğuna inanmıyordu. Frost onun da diğerleri gibi çabucak bulunacağını biliyordu.

"Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Eğer sistem hacklendiyse, bu herkesin asansöre erişebileceği anlamına gelmez mi?" Liam sordu.

"Bu alışılmadık bir şey," dedi Declan. "Sadece garaj kameraları çalışmıyordu. Diğer tüm sistemler sağlam kaldı."

Liam, "Bir ağ mühendisinin bunu başarmak için bir tür böcek yaratabileceğini düşünürdüm," dedi. "Ama bunu neden yapsın ki?"

Nikki öyle olduğunu sanmıyordu. "Bizi otoparka götür."

İçeri girdiklerinde, "Binada sadece bir asansör mü var?" diye sordu.

Declan başıyla onayladı ve "B" düğmesine bastı. "Size gösterdiğim gibi, onu açmak için bile bir kod gerekiyor."

Grup asansörden çıkarken Nikki otoparkın küçük ve dar olduğunu düşündü. Kırmızı kamyoneti görünce göğsü sıkıştı. Ya Annmarie garajdan çıkamamıştı ya da katili onu Boundary Waters'ta bıraktıktan sonra kamyoneti garaja geri götürmüştü. Eğer durum ikincisiyse, Courtney kamyonetten geçerli bir kanıt elde edebilirdi. Nikki, araba kullanmaya başladığından beri her kadına öğretildiği gibi, ortadaki güvenlik lambasının altına park etmiş olan kırmızı GMC pikap için yaklaşık yirmi yer saydı.

"Declan, biz kamyonu kontrol ederken burada kalabilir misin?" Nikki sordu.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Declan ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter."

Kulak misafiri olmadıklarında Liam, "Boğuşma izi göremiyorum," dedi. "Katil ona burada yaklaştıysa, kendi isteğiyle gitmiş olabilir mi?" diye sordu.

Nikki, "Belki," diye cevap verdi.

Miller kamyonetin kapılarını kontrol etti. "Kilitli."

"Peki ya asansördeki çantası? Onu herhangi bir yerde görebiliyor musun?"

Miller gözlerini gölgeledi ve pencereden içeri baktı. "Hayır. İçerisi tertemiz görünüyor."

Nikki Annmarie'nin mükemmeliyetçi biri olduğunu hatırlıyordu: arabasının dağınık olmasından nefret ederdi, bu yüzden kişisel eşyalarının olmaması ona garip gelmemiştir. "Bu şeyin laboratuara çekilmesini istiyorum ki Courtney arabayı açıp tam bir arama yapabilsin."

Miller diz çökerek lastikleri inceledi. "Yan panellerdeki kir, onun da hepimiz gibi şehir içinde araba kullandığını gösteriyor. Bir süredir herhangi bir çakıl ya da buzla kaplı bir yerde sürülmemiş. Buz erimesi veya kum üzerinde sürüldüğüne dair herhangi bir işaret yok. Sınır Suları bölgesinde sürülmüş olsaydı böyle bir şey görmeyi beklerdim."

"Muhtemelen haklısın," dedi Nikki.

"Burada bir şey var." Hâlâ kamyonun yanına çömelmiş olan Miller, lateks eldivenini taktı ve sürücü tarafındaki ön lastiğin arkasına uzandı. Bir kartvizit uzattı. "Annmarie Mason, VPCloud'da Ağ Mühendisi. Cep telefonu ve posta kutusu listede var." Kartı ters çevirdi ve Nikki onun şaşkın gözlerinden kartın arkasında önemli bir şey olduğunu anladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bulunursa, FBI Özel Ajanı Nikki Hunt'ı arayın. Ofis numaranız burada."

Nikki sözünü sakınmadan eldivenini giydi ve Miller kartı eline tutuşturdu. Her zaman imrendiği düzgün el yazısını hemen tanıdı. "Ah Annmarie," diye fısıldadı Nikki. Gördüğü şeye inanamıyordu. "Kendini neyin içine soktun?"

YEDİ

Nikki ayağa kalktı, hâlâ Annmarie'nin mesajını görmenin etkisindeydi. Bu, Annmarie'nin başının belada olduğunu bildiğinin bir kanıtıydı. Ama bundan daha fazlasını biliyor muydu? Özellikle Frost yüzünden tehlikede olduğunu bilseydi, Nikki'nin haberdar olmasını sağlamak için mesaj bırakabilirdi. Nikki, Annmarie'nin birinden korktuğundan emindi.

"Courtney yaklaşık on dakika uzaklıkta." Liam telefonunu cebine geri koydu. "Geldiğinde mesaj atmasını ve kamyoneti laboratuvara geri çekmeyi planlamasını söyledim."

Miller hazırlıklı gelmişti ve kartı şu anda elinde tuttuğu küçük plastik bir torbanın içine koymuştu. Nikki göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. "Declan, CSI gelene kadar binanın güvenliğinin kamyonun yanında kalmasını sağlayabilir misin?"

Declan başıyla onayladı ve binanın resepsiyonunu aradı.

Birkaç dakika sonra gri üniformalı, tıknaz, orta yaşlı bir adam onlara katıldı. "Bu Tom Caves. Güvenlik şefi."

Caves, "En son Çarşamba günü asansörde görüldükten sonra çekilen tüm otopark görüntülerini inceledik," dedi. "Bu kamyon bir haftadır garajdan çıkmamış."

Nikki bunu tahmin etmişti ama kartın bulunduğu yer Annmarie'nin saldırıya uğradığında kartı düşürdüğünü gösteriyordu. Ya katil kamyona iz bırakabilecek kadar yakındı ya da Annmarie'yle birlikte aracın içindeydi ve onu geri götürmüştü. Her iki durumda da parmak izi bulma şansları yüksekti. "Liam, Courtney'nin kartın nerede bulunduğunu bildiğinden emin ol. Kamyonetin tüm dışının parmak izi ve fiziksel kanıt için taranmasını istiyorum. Bay Caves, etrafta garip insanlar olduğuna dair herhangi bir rapor aldınız mı? Son zamanlarda güvenlik kameralarınızla ilgili sorun yaşadığınız tek zaman Çarşamba sabahı mı?"

"Evet, hanımefendi." Caves kamyona bakarak içini çekti. "O gün bizi çevrimdışı bırakacak ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz ve bu beni hasta ediyor. Ona yardım edebilirdik."

"İnanılmaz derecede zeki ve manipülatif bir kişiyle karşı karşıyayız," dedi Liam. "Bu konuda kendini hırpalama. Muhtemelen Annmarie'ye ulaşmanın başka bir yolunu bulacaktı. Bununla birlikte, şüpheli listemizden çıkarabilmemiz için tüm personelinizle konuşmamızın protokol gereği olduğunu bildiğinize eminim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

"Sorun değil," dedi Caves. "Sadece sizi ne zaman bekleyeceğimi söyleyin, ben de herkesin hazır olduğundan emin olayım."

Caves Courtney'nin ekibini beklemek için geride kalırken, diğerleri Annmarie'nin dairesine çıktılar. Dördü asansörü en üst kata kadar sessizce sürdüler ama Nikki diğerlerinin midesinin çalkalanışını duymak zorunda olduklarından emindi. Gençken o ve Annmarie hayatlarını planlamışlardı. Mezun olacaklar, aynı okula gidecekler ve hep birbirlerine yakın yaşayacaklardı. Nikki işlerin bu şekilde yürümemesinin kendi hatası olmadığını biliyordu ve Annmarie'yi hayatından çıkardığı için kendini affetmeye çalışıyordu çünkü o zamanlar duygusal olarak hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Adamları asansörden çıkarken takip etti ve kontrolünü kaybetmemek için savaştı. Liam ve Miller duygularını gösterdiği için onu yargılamazlardı ama Nikki bir damla gözyaşı dökmesine izin verirse soruşturmada işe yaramayacağını biliyordu. Declan yeterince iyi bir adama benziyordu ama birilerinin basına onun bu davayı yürütemeyecek kadar duygusal olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Yine de Declan'ın Annmarie'ye her türlü erişimi vardı ve fark edilmeden onun rutinlerini kolayca öğrenebilirdi. Mazereti ortaya çıkana kadar Declan da şüpheliydi.

Pırıl pırıl, koyu gri fayanslar uzun koridoru kaplıyordu. Duvarlar da rahatlatıcı bir griye boyanmıştı ve çeşitli ağaçlar şeklindeki metal duvar süsleri duvarları kaplıyordu.

"Bu onun." Declan 4B etiketli gri bir kapının önünde durdu. "Şef Miller mülk yönetimiyle konuştuktan sonra bana onun kilidi için geçici bir anahtar kodu verildi." Declan cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve bir dizi rakam yazdı. Bir klik sesi duyuldu ve ardından kapı bir santim açıldı. Declan kenara çekildi. "Ben koridorda kalacağım elbette. Lütfen soru sormaktan çekinmeyin. Elimden geldiğince cevap vermeye çalışacağım."

Nikki patiklerini ve eldivenlerini giydi; Miller ve Liam da aynısını yaptı.

Nikki kapının önünde duraksadı, eli gümüş topuzun üzerinde geziniyordu. *Aileni gömdün. Bunu yapabilirsin.*

Annmarie'nin cesedi içeride olmasa da, Nikki'nin ne bulacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Annmarie'nin cinayetini soruşturuyor olabilirlerdi ama onun dairesine girip hayatı hakkında bilgi edinme fikri Nikki'ye Pandora'nın kutusunu açmak üzereymiş gibi hissettirdi. Arkadaşının cinayetinden duyduğu suçluluk hızla artıyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Patiklerini ve ayakkabılarını iki kez kontrol etti.

eldivenlerini düzgünce taktı ve kapıyı yavaşça sonuna kadar iterek açtı. Önlerindeki uzun koridorda yüksek kaliteli ahşap zeminler sıralanıyordu.

Declan kapı aralığından, "Koridorun sonunda yatak odası ve ebeveyn banyosu var," dedi. "Misafir banyosu sağınızdaki ikinci kapı. İlk kapı küçük bir dolap. Mutfak ve oturma odası solda. Açık bir kat planı var."

"Teşekkür ederim." Kapının yanındaki paspasın üzerinde bir çift Nike ve ağır görünümlü kar botları duruyordu ve Nikki bunların Annmarie'ye ait olduğunu boyutlarından anlayabiliyordu.

"Sürgü takmış." Liam kapının iç tarafındaki büyük kilidi işaret etti.

"Ne?" Declan sordu. Nikki onun şaşırılmış görüldüğünü görebiliyordu. "Sakinlerin bunu yapmasına izin verilmez. Bu yüzden üst düzey güvenlik için fazladan para ödüyorlar."

Annmarie korkmuş ve birinden saklanıyor gibi görünüyordu. Nikki kapının bir balyoz ya da baltayla kırılması gerektiğinden emindi, çünkü kilit sağlamdı ve neredeyse geçilmezdi.

"Burada ne kadar yaşadı?" Nikki sordu.

"Neredeyse dört yıl oldu," dedi Declan. "O da benimle birlikte ilk kiracılarımızdan biriydi."

"Yine de nadiren etkileşime geçtiniz?"

Başını iki yana salladı. "Onu çok az tanıyorum." Nikki kapıya doğru dönüp ona baktı; samimi görünüyordu. "Sanırım evden çalışıyordu. Yiyeceklerini eve teslim ettirirdi."

"Kapısına kadar mı?" Nikki sordu. "Teslimat güvenlikten nasıl geçecek?"

"Güvenlik, kiracının kimi beklediğini teyit eder ve sonra onları yukarı gönderir. Bir konut sakini bir ziyaretçi tarafından asla şaşırtılmaz."

Nikki'nin Declan'a soracak daha çok sorusu vardı ama Annmarie'nin dairesindeki ilk aramayı bitirmek istiyordu. "Şef Miller, diğer kiracılarla görüşebilir misiniz? Eminim FBI yerine ilçe şerifiyle konuşmayı tercih ederler." Nikki Declan'a baktı. "Lütfen bunu medyadan uzak tutun. Onları mümkün olduğunca başımızdan uzak tutmak istiyoruz."

"Kesinlikle," dedi Declan.

Miller onu sırtından alkışladı. "Neden bana tüm kiracıların bir listesini getirmiyorsun, böylece kiminle konuştuğumu bilebilirim? Arama izninin bunu kapsadığını göreceksiniz."

Declan başını salladı. "Sorun değil. Burada işimiz biter bitmez bunu yapabilirim."

Nikki iç çekti. "Bu bir cinayet soruşturması. Senin de peşimize takılmana izin veremeyiz."

"Tabii ki hayır." Yüzü kızardı. "Ama dairesinde hiçbir şeyin zarar görmediğinden emin olmam gerekiyor."

"Bu konuda söz veriyorum. Kısa süre içinde geleceğiz."

Nikki kapıyı kapattı, kodun tekrar girildiğini duymayı bekliyordu ama Declan durumu anlamış olmalıydı çünkü daireye geri girmeye çalışmadı. O, Miller ve Liam küçük, açık kat planına doğru ilerlediler. Mutfak çok güzeldi, oturma odasından ayıran yüzer bir tezgâh vardı. Temizdi, bir Keurig ve bir Ninja-Foodi blender dışında tezgahlarda dağınıklık yoktu.

"Annmarie biz çocukken bile hep geleceği düşünürdü," dedi. "Maddi şeylerden hiç hoşlanmazdı çünkü bunlar masaya yemek koymaz ya da emekliliğine yardımcı olmazdı. Bu kadar pratik olduğu için onunla çok dalga geçerdik." Nikki modern ve minimalist dekordan Annmarie'nin bu konuda hiç değişmediğini anlayabiliyordu. Küçük mutfak masasında sadece iki sandalye vardı ve her ikisi de

düzgünce sıkıştırılmıştı. Yaşam alanı güzel ama soğuktu. Gri, pelüş bir halı, ortalama görünümlü bir eğlence sistemi ile bir kanepenin arasına yerleştirilmişti. Nikki misafirler için fazla oturma yeri olmadığını fark etti.

Liam oturma odasının arka köşesindeki bir dizi cep kapısını açtı. Kısık bir ısıklık çaldı. "Kahretsin, Nikki. Haklıymışsın."

Liam'ın neden bahsettiğini görmek için acele ederken Nikki'nin göğsü gerildi. Bunun Frost olması doğru muydu? Suçlu hissetmesi doğru muydu?

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi Nikki'nin. Annmarie'nin bir zamanlar ofis olarak kullanmış olabileceği küçük bir odaya bakıyordu. Ama büyük bir cinayet soruşturması için özel tim odası gibi görünüyordu. Özel yapım gibi görünen bir bilgisayara iki büyük monitör bağlıydı, yukarıda bir ilan panosu asılıydı ama Nikki'nin dikkatini çeken karşı duvardı. Ona doğru yaklaştı. Duvarlarda Minnesota, Wisconsin ve Michigan'ın büyük haritaları vardı. Frost'un kurbanlarını bıraktığı eyaletler. Gördüklerine inanamıyordu.

Annmarie haritanın üzerine, Frost'un ilk kurbanı Kimberly Hoff'un Şubat 2015'te bulunduğu Kalamazoo, Michigan'ın yanına kırmızı bir soru işareti yazmıştı. Birkaç eski gazete haberinin çıktısını almış ve duvara asmıştı. İkinci kurban Susanna Robins'in bulunduğu Madison-Wisconsin Üniversitesi kampüsünün üzerinde başka bir kırmızı daire ve soru işareti vardı ama makale yoktu.

"Son üçünün yanında neden hiç soru işareti yok?" Liam sordu.

Frost'un üçüncü kurbanı olan Tessa Randall, bir yıl sonra Kuzey Ormanları'nda, birkaç popüler balıkçılık merkezinin yakınında bulunmuştu. Marina Bishop stadyumun yakınındaki kış köyüne bırakılmıştı.

Ertesi yıl, Super Bowl sırasında ve geçen yıl, Karissa Larson, Prince'in ünlü olmasına yardımcı olduğu Minneapolis şehir merkezindeki First Avenue kulübünden bir bloktan daha az bir mesafede bırakılmıştı.

Miller, "Belki de üçüncü kurban North Woods'ta bırakılana kadar davayı takip etmeye başlamadı," dedi. "Bu Minnesota'daki ilk olaydı ve senin haberlere çıktığını hatırlıyorum. İlk ikisindeki soru işaretleri hâlâ araştırma yaptığı anlamına gelebilir."

"Belki." Nikki haritaların altındaki raflara bakmak için eğildi. Birçoğu kodlama ve bilgisayar yazılımı üzerine olan kitaplar sıralanmıştı ama Annmarie'nin elinde DSM'nin son versiyonu ile profil çıkarma ve psikoloji üzerine birkaç kitap da vardı. İkinci raftaki kitaplar sanki onları dik tutan şey yerinden oynatılmış gibi çökmüştü. "Sanırım artık soruşturmamızı Frost'a odaklayabiliriz," dedi Nikki ve Liam hâlâ sersemlemiş görünerek başını salladı. "Ve bence Annmarie Frost'un onu hedef aldığını biliyordu."

SEKİZ

Nikki teorisini açıkladıktan sonra, "Mantıklı," diye ısrar etti. Son yirmi dakikalarını Annmarie'nin ofisinde kendilerine bir ipucu verebilecek bir şey aramakla geçirmişler ama elleri boş dönmüşlerdi. "Eğer Annmarie Frost'u araştırıyorsa, bu onun neden rutininden saptığını açıklıyor. Frost onun ne yaptığını öğrenmiş ve onu ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak görmüş olabilir."

"O zaman neden diğerlerine yaptığı gibi onu da terk etti?" Liam sordu.

"Onu öldürdüğünü bildiğimden emin olmak mı istedi?" Nikki tahmin etti.

Liam Annmarie'nin ofisindeki küçük pencereden dışarı bakıyor ve Nikki'nin söylediklerini düşünüyordu. "Onun bir tehdit olduğunu nasıl bilebilir?" diye sordu.

Nikki, "Henüz emin değilim," diye cevap verdi. Annmarie'nin bu araştırmayı *neden* yaptığını da bilmiyorlardı. Nikki'nin üzerinde çalıştığını bildiği davadan sadece büyülenmiş miydi? Dışarıda kendini kanunsuz ya da amatör hafiye olarak gören pek çok insan vardı; Annmarie de onlardan biri miydi? Ve yaklaşmış mıydı? "Declan'la konuşacağım ve bakalım ondan daha fazla bilgi alabilecek miyim? Sen onun ofisine gitmeye devam et."

"Herhangi bir mali dosya ya da fatura bulamadık." Liam monitörleri işaret etti. "Bahse girerim her şey onun bilgisayarındadır ama elimizde sadece monitörler var."

Nikki, "Asansör görüntülerinde büyük bir çanta taşıdığını hatırlayın; bahse girerim içinde dizüstü bilgisayarı vardı," dedi. "Huzurevindeki personele göre, her gün oraya götürüyormuş ve Çarşamba günü her zamanki saatinde ayrılmış gibi görünüyor. Eğer bir siber güvenlik uzmanı olsaydınız, en önemli bilgilerinizi her zaman yanınızda tutmaz mıydınız?"

"Yapardım," diye yanıtladı Liam. "Ama Annmarie aynı zamanda özel bulut barındırma hizmeti sunan bir yerde çalışıyordu, bu yüzden onlar aracılığıyla bazı şeylere erişebiliriz. Arama emri çıkartıp iş yerinde sakladığı bir şey olup olmadığına bakmalıyız. VPCloud'u aradın mı?" Liam sordu.

"Bu sabah CEO'ya bir mesaj bıraktım," dedi Miller, "ama bizden iki saat gerideler, bu yüzden daha sonrasına kadar ondan haber alamayabiliriz. Ona geri araması için senin numaranı verdim," dedi Miller Nikki'ye. "Onunla konuşmak isteyeceğini düşündüm."

Kapının şifresinin girildiğini duydular ve Nikki Liam'a sert bir bakış attı. "Ben Declan'a birkaç soru daha sorarken sen de daireyi aramaya devam eder misin?"

Nikki, bir başkasının Annmarie'nin kişisel eşyalarını karıştırmasından nefret ediyordu ama Declan'ın yüz ifadeleri ve tepkileri hakkında bir başkasının yorumlarına güvenmek yerine onunla röportaj yapmak istiyordu.

"Sorun değil."

Nikki, Declan'ı kapı aralığında durmuş, alt dudağını çiğnerken buldu. Elinde bir çıktı tutuyordu. "Kiracıların ve güvenlik personelinin listesi bende. Eminim herkes elinden gelen yardımı yapmaktan mutluluk duyacaktır. Bu da beni biraz hassas bir soruya getiriyor. Cenaze

ayarlamalar yapıldı mı? Bölge sakinleri ve ben bir şeyler göndermek istiyoruz."

Nikki, "Çok fazla ailesi yoktu," dedi. "O yüzden işler biraz belirsiz. Bir şey planlandığında size haber verebilirim. Bu arada size birkaç sorum daha olacak."

"Daha fazla yardımcı olabileceğimden emin değilim," dedi.

Nikki gülümsemeye çalıştı. "Bunu kaç kişinin söylediğini ve çok önemli bir şey bildiklerinin farkında bile olmadıklarını bilsen şaşarsın, özellikle de yan dairede yaşadığın için. Sen de Annmarie gibi evden mi çalışıyorsun? Bina başkanı olmanın faturaları ödemediğini varsayıyorum."

Gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı. "Hayır, öyle değil. Hewlett Packard'da pazarlama ve halkla ilişkiler alanında çalışıyorum."

"Teknoloji alanında değil mi?"

"Tanrım, hayır," diye güldü. "Ben daha çok insanlarla ilgilenen biriyim. Bu tür şeyler beni aşar."

Declan'ın cazibesi ve yakışıklılığı muhtemelen iş yerinde ona yardımcı oluyordu ama Nikki onunla dalga geçmeyecekti. Onun gafil avlanmasını ve olabildiğince gergin olmasını istiyordu. "Seni anlıyorum. Yani normal saatlerde mi çalışıyordun? Annmarie'yi ne sıklıkla görüyordun?"

Declan başını salladı, yüz ifadesi değişmemişti ama Nikki onun sabırsızlanmaya başladığını değişen duruşundan anlayabiliyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, Annmarie'yle nadiren görüşürüm. Onunla en fazla konuştuğum şey güvenlik konusundaki yardımı oldu."

"Ve burada bulunduğu süre boyunca yalnız mı yaşadı?"

"Bildiğim kadarıyla. Hiç ziyaretçi fark etmedim."

"Gürültü şikayeti ya da başka bir şey yok mu?"

Başını salladı ve bir kez daha kapı çerçevesine yaslandı. "Çıt yok."

"Peki ya diğerkakinler? Annmarie'nin etkileşime girdiğı biri var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Declan. "Bir topluluk duygusu geliştirmek istiyoruz, bu da daire sayısının az olmasının nedenlerinden biri. Ayda bir kez toplantı yapıyoruz ve sonrasında her zaman bir potluck oluyor. Ancak güvenlik toplantısı dışında Annmarie'yi hiçbirinde görmedim."

Declan sinirlerine rağmen doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Nikki ona zaman ayırdığı için teşekkür etti ve herhangi bir anma töreni ya da cenaze düzenlemesinden onu haberdar edeceğine söz verdi.

Annmarie'nin yalnızlığı Nikki için pek de şaşırtıcı değildi. Her zaman bir ya da iki yakın arkadaşla birlikte olmayı tercih etmişti. Nikki lisedeyken onu partilere sürüklemişti ve Annmarie her seferinde mutsuz olmuştu.

"Courtney'nin arabayla işi bittiğinde buraya gelecek ve daireyle ilgili işlemleri yapacak, yani bir süre burada olacağız. Daireye girmenize izin veremeyeceğimizi anlıyorsunuz değil mi?"

"Oh, anlıyorum." Declan elleri ceplerinde, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. "Sorun değil." Nikki, Declan'ın yönetim şirketi için bir şeylere göz kulak olmaya mı çalıştığını, yoksa Annmarie'nin dairesinde bulabileceklerinden gerçekten korkup korkmadığını merak etti. "Eğer konuşmak isteyen olursa güvenlik personeli şu anda müsait."

"Mükemmel zamanlama. Bana birkaç dakika ver." Nikki kapıyı kapattı ve ofise döndü. "Kent, Declan'la birlikte gidip güvenliyle konuşabilir misin? Görüşmeye başlayabileceğin birkaç personel var. Ve ofisi arayıp listedeki herkesin geçmişini kontrol etmelerini sağlayabilir misin?" Declan'ın kendisine verdiği listeyi ona uzattı. "Herhangi biri hakkında şüpheli bir şey olursa bana haber ver."

"Yapacağım," dedi Miller. "Bakalım önceki güvenlik sorunlarıyla ilgili daha fazla bilgi alabilecek miyim?"

Liam hâlâ Annmarie'nin ofiste tuttuğu evrakları ve kitapları düzenli bir şekilde gözden geçiriyordu. Nikki'ye baktı. "Yatak odasına bakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi. Nikki bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordu.

Başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Court'a göz kulak olurum."

Yatak odası ofisin karşısındaydı. Kapı açıktı ve Nikki, Annmarie'nin yatağının tıpkı Nikki'nin bırakmasını beklediği gibi özenle hazırlanmış olduğunu görebiliyordu.

Bacaklarını hareket ettirmeye çalışarak birkaç uzun saniye kapı aralığında durdu. Sonunda yavaşça nefes aldı ve hayatında çok daha acı verici şeylere katlandığını kendine hatırlatarak içeri adım attı.

Dairenin geri kalanı gibi oda da krem rengi duvarlar, pelüş bej halı ve karartma perdelerle minimal bir şekilde dekore edilmişti. Nikki önce banyoya girdi. Annmarie alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı ve Nikki bunca zaman sonra bunun değişmediğini fark edince gülümsemek zorunda kaldı. Banyo malzemeleri ecza dolabında, reçetesiz satılan alerji ilaçları ve bir antidepresanla birlikte duruyordu. Cilt bakım ürünleri makyaj masasının üst çekmecesinde, makyaj malzemeleri ikinci çekmecedeki ve çeşitli duş ürünleri de alt çekmecedeki duruyordu. Annmarie o gün kesinlikle eve gelmeye niyetliydi.

Nikki önce komodine gitti. Birkaç tüp dudak kremi, bir kutu Kleenex ve bir manikür seti buldu. İşe yarar bir şey yoktu.

Nikki dolabın kapısına doğru yürüdü ve yavaşça açtı. Dizleri hemen zayıfladı. Dolap büyüktü, içinde yerleşik

raflar, ama Nikki'nin nefesini kesen, dolabın arkasındaki antika maun gardıroptu. Annesine aitti.

Bu bir aile yadigarıydı. Nikki ailesini öldürölmüş olarak bulduğunda içine saklanmayı düşünmüştü ama annesi onu her zaman ıvır zıvırla dolu tutardı, bu yüzden dolu olacağını biliyordu.

Annmarie nasıl olmuştu da gardırobun sahibi olmuştu?

Nikki cinayetler işlendiğinde sadece on altı yaşındaydı ve annesinin büyük üvey kız kardeşi olan Mary teyzesinin yanına gitmişti. Mary teyzesi, ailesinin sözde mirasıyla ilgilenmesi için bir avukat tutmuştu, ki bu aslında sadece bir ev ve on dönümlük bir araziydi. Ev satılmış ve Nikki için bir üniversite fonuna aktarılmıştı. Evin içine bir daha hiç girmemişti ve neleri saklamak istediğini düşünemeyecek kadar travma geçirmişti, bu yüzden teyzesi eşyaların çoğunu depoya kaldırmıştı.

Nikki liseden mezun olduktan sonraki yaza kadar bunların hiçbirini yaşamaya hazır hissetmemişti. Üniversiteye gitmek ve Stillwater'ı geçmişte bırakmak için gün sayıyordu. O günler hâlâ hafızasında bulanıktı ama Nikki anne babasının yatak odasındaki gardırobu ya da başka bir şeyi istemediğini hatırlıyordu. Mary Teyze, Nikki bir gün fikrini değiştirebileceği için deponun parasını ödemeye devam etmesi konusunda bir şeyler söylemişti.

O yapmamıştı ve Minnesota Üniversitesi'ne geldikten sonra Stillwater'a bir daha adımını atmamıştı. Mary Teyze ziyaret için şehre gelmiş ve bir süre görüşmüşler ama Nikki sonunda herkese yaptığı gibi onu da terk etmiş ve Mary, Nikki yüksek lisans yaparken ölmüş.

Annmarie'nin yatak odasında dururken, onu yanına alıp ilgilendiği için Mary'ye hiç teşekkür edip etmediğini hatırlayamıyordu. Teyzesinin avukatı Nikki'ye onun ölümünü haber vermiş, teyzesinin Nikki'den almasını istediği kişisel eşyaları ve hatıraları ona getirmişti.

var. Hayal meyal onun bir müzayededen bahsettiğini hatırlıyordu.

Annmarie gardırobu istiyor olmalıydı ve o zaman satın alabilirdi. Nikki'nin ailesini de önemsiyordu.

Annesi, aralarında Nikki'nin büyük büyük teyzesinin ördüğü iki yorgan ve bir şalın da bulunduğu aile yadigârlarını saklamıştı. Mary onları gardıroptan çıkarıp saklaması için ısrar etmişti ve Nikki de bunu yapacağına söz vermişti ama hiç yapmamıştı. Yorganların gitmesine izin verdiği için annesi ve teyzesinin ona çok kızacağını biliyordu ve bu karar onu yıllarca rahatsız etmişti.

Kalbi küt küt atan Nikki dolabın arkasına gitti ve yavaşça gardırobu açtı.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce küçük bir çığlık attı. Şalıyla birlikte yorganlar da içerideydi. Babasının gazeteci şapkası da oradaydı. Evinin girişinde asılı duruyordu ve Nikki onu yanına almayı reddetmişti. Annesinin adi aşk romanları koleksiyonu en üst rafın bir bölümünü kaplıyordu ve özenle plastikle kaplanmıştı. Annmarie'yle birlikte seksi bu romanlardan öğrenmişler, onları annesinin odasından gizlice çıkarıp Nikki'nin odasına sokmuşlardı. Babasının üç kravatı, annesinin yaptığı iki kanaviçe parçasıyla birlikte içerideydi.

O zamanlar Nikki bunların hiçbirini görmeye dayanamıyordu.

Ama sanki Annmarie biliyordu. Nikki'nin bir gün onları isteyeceğini biliyordu ve onları kurtarmıştı.

Son bir saattir savaştığı hıçkırıklar sonunda galip geldi. Nikki elleriyle yüzünü kapadı ve diğerlerinin duymamasını umarak sessizce ağladı.

Omzunda yumuşak bir el hissettiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Courtney Nikki'nin ellerine bir tomar kâğıt mendil sıkıştırdı ve sonra kollarını Nikki'ye doladı.

Nikki burnunu sümkürdü ve gözyaşlarını yüzünden temizledi. Ağlamanın onu zayıf ya da işinde kötü yapmadığını biliyordu ama bütün öğleden sonra burada oturamazdı. Bu Annmarie'ye yardımcı olmazdı, o yüzden üzüntüsünü silkeledi ve yeniden odaklanmaya çalıştı. "Materyalden başka bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Courtney'e.

Courtney başını salladı. "Annmarie'nin parmak izleri, bu da demek oluyor ki ya korkudan ya da kendisine ait olduğunu bilmemiz için iz bırakmaya çalıştığından ellerini bu malzemeye bastırmak için çok zaman harcamış. Ne yazık ki başka parmak izi yok."

Yumuşak bir kapı sesi ikisini de irkiltti.

Liam kafasını dolaba soktu. Gözleri irileşti. "Kötü bir zaman mı?"

"Hayır," dedi Nikki. "Sende ne var?"

"Kimberly Hoff'un annesi az önce Wilcraft'la ilgili telefonuma geri döndü," dedi kesin bir ifadeyle. "Kim'in kız kardeşi üç haftadır kayıp. Fotoğrafına bakın." Liam telefonunu uzattı.

"Frost'un ilk kurbanı Kimberly Hoff gibi mi?" Courtney inanamayarak sordu.

"Aynen öyle."

"Tıpkı Kim'e benziyor." Nikki ayağa kalktı, kanı kaynıyordu. "Ortadan kaybolmasıyla kim ilgileniyor ve neden bizi çağırmadılar?"

"Eagan polisi," dedi Liam. "Ve bu çok iyi bir soru."

DOKUZ

Nikki, Miller güvenlikle ve bulabildiği apartman sakinleriyle işini bitirirken, Courtney'yi apartman aramasından sorumlu bıraktı ve Liam'la birlikte Eagan polis merkezine doğru yola çıktılar. Nikki ayrı araçlarda oldukları için minnettardı. fkesiyle birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaı vardı.

Darcy Hoff'un kayıp olduğu neden onlara bildirilmemişti? Hoff'lar neden FBI'ı aramamıştı? Bir seri katilin ailesinden birini öldürmesi alışılmadık bir durumdu, özellikle de altı yıl sonra, ama Frost sıradan bir seri katil değildi. Kurbanlarının hayatlarında çok az ortak nokta vardı:  beyaz, biri siyah ve biri Latin; en genç kurban yirmi bir, en yaşlısı ise otuz iki yaşındaydı. Her kurban farklı sosyoekonomik çevrelerden geliyordu ama hiçbiri fuhuş ya da uyuşturucu bağımlılığı gibi yüksek riskli durumlardan gelmiyordu. Nikki ve Liam her kadının sadece  ortak noktası olduğu konusunda hemfikirdi: omuz hizasında siyah salar, istikrarlı bir aile geçmişi ve merhametli bir şekilde hiçbirinin çocuğu yoktu.

Liam uzun zamandır Frost'un çocuksuz kadınları seçtiğini çünkü onları ele geçirmenin daha kolay olduğunu savunuyordu ama Nikki buna katılmıyordu. Bir anneye karşı, çocuğunu tehdit etmekten daha güçlü bir silah olamazdı. Frost bunu kadınları kontrol etmek için bir yol olarak kullanabilirdi. Nikki

Çocuklu kadınları almama kararının bir taktik olmadığına, bunun Frost'un kendisiyle ilgili olduğuna kesinlikle inanıyordu. Frost'un geçmişinde bu seçimi yapmasına neden olan bir şey vardı ve Frost her zaman bunun ne olduğunu bulabilirlerse onu nasıl yakalayacaklarını da bulabileceklerini düşünmüştü. Yıllar boyunca bu profile uyan sayısız şüpheliyi araştırmışlar ama her seferinde elleri boş dönmüşlerdi.

Darcy Hoff ailesiyle birlikte İkiz Şehirler bölgesindeki büyük ve lüks banliyölerden biri olan Eagan'da yaşıyordu. Eagan'ın belediye merkezi Nikki'ye hep YMCA'yı hatırlatmıştı ve Liam'la birlikte içeri girerken klor kokusu almayı bekliyordu. Nikki önceden aramaya zahmet etmemişti. Eğer polis Darcy ortadan kaybolduğunda ekibine haber verilmesi gerektiğini düşünmüyorsa, Nikki onlara bir uyarı telefonu açma nezaketini göstermek için hiçbir neden görmüyordu.

İkisi de ön bürodaki çavuşa rozetlerini gösterdi. "Darcy Hoff soruşturmasından kim sorumluysa onu görmemiz gerekiyor. Eğer müsait değillerse, komutanlarıyla konuşacağız."

Şaşıran masa başı çavuşu telefonuna uzanmadan önce bir an için bilgisayarına döndü. "Dedektif Engle, FBI Darcy Hoff hakkında sizinle görüşmek istiyor." Durakladı ve başını kaldırıp Nikki'ye baktı. "Evet, hayır cevabını kabul edeceğimi sanmıyorum." Telefonu kapattı ve sol taraflarındaki kapı zil çalarak açıldı. "Dümdüz yürüdüğünüzde yedek kulübesini göreceksiniz. İlk küplerden birinde."

"Teşekkür ederim." Nikki ve Liam içeri girdi, kapı arkasından vızıldayarak kapandı.

Kot pantolon ve koyu renk blazer ceket giymiş, fit görünümlü siyah bir kadın onları karşıladı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Dedektif Marjorie Engle. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"FBI Özel Ajanı Nikki Hunt," dedi Nikki. "Bu ortağım Ajan Wilson. Sizinle Darcy Hoff hakkında konuşmamız gerekiyor."

"İster inanın ister inanmayın, sizi gelecek hafta çağıracaktım. Yeni bir polis şefimiz var ve o..." Engle nefes verdi ve başını salladı, "sıkı bir gemiyi yönetiyor ve Darcy'nin kaçırıldığına inanmıyor. Kaybolma geçmişi var ve onunla aynı teslimat servisinde çalışan birkaç kişi bize şehri terk edip yeni bir başlangıç yapmaktan bahsettiğini söyledi. Cinayet belirtisi yok, daha önce bir sorun yaşamamış-"

"Kız kardeşinin öldürülmesi dışında," dedi

Liam. "Doğru," dedi Engle. "Ve köşe yazısı."

"Ne makalesi?" Nikki sordu.

Engle onu takip etmelerini işaret etti. Onun odası diğerlerinden daha büyüktü, bu da muhtemelen biraz kıdemli olduğu anlamına geliyordu. Nikki kolluk kuvvetlerinde kıdemin iki ucu keskin bir kılıç olduğunu biliyordu. Genellikle departmanın saygısını kazanırdı ama aynı zamanda onları emekliliğe de yaklaştırırdı. Üst düzey değişim zamanlarında, kıdemli bir memurun yeni bir patronla ters düşmesi erken emekliliğe giden yola hızlıca girmenin iyi bir yoluydu. Engle'ı FBI'ı işin içine katmadığı için mazur görmeye çalışacaktı, yeter ki şimdi onlarla çalışmaya istekli olsun.

"Şubat ayında Darcy, *Star gazetesinde* online bir köşe yazısı yayınladı. *Tribune*." Engle, Nikki'ye makalenin basılı bir kopyasını verdi.

"*Frost denen korkağa*. Oh, Tanrım." Nikki gazetenin bu mektubun yayınlanmasına izin verdiğine inanamıyordu.

Liam, Nikki'nin omzunun üzerinden, "*Sen sadece yılda bir kez ve sadece kurbanının en savunmasız olduğu zamanlarda harekete geçme cesareti gösteren sinsi bir gölgeden başka bir şey değilsin*," diye okudu. "*Senden korkan kadınlar tanıyorum. Ben onlardan biri değilim. Onu bizden çaldığın hafta sonu kız kardeşim Kimberly Hoff'un yanında olsaydım, başarısız olurdun*." Liam içini çekti ve Nikki'ye baktı. "Ortaya çıkıp gel beni al demeliydi, kardeşim."

"Ne düşünüyordu ki?" Nikki sordu.

Engle başını salladı. "Bilmiyorum. Ailesi bize Frost'un bir kurbanın akrabasını almaya cesaret edemeyeceğine inandığını söyledi. Ve eğer yapsaydı, bu hatadan faydalanırdınız."

"Ben mi?" Nikki söyledi.

"Ailesine de böyle söylemiş." Engle'ın ses tonu gözlerindeki meydan okuyan bakışı yansıtıyordu.

"Neden bizi aramadılar?" Liam talep etti.

"Şef onları ikna etti, özellikle de kaybolmadan iki gün önce Walmart'tan bir bavul ve diğer ihtiyaçlarını aldığını öğrendiğimizde."

"Kredi kartı makbuzuyla mı?"

"Tabii ki hayır." Engle'ın sesi keskindi. "İşimde bundan biraz daha iyiyimdir, Ajan. Güvenlik videolarında çok net bir şekilde görülüyor. Her açıdan inceledik ve baskı altında olduğuna ya da yalnız olmadığına dair hiçbir işaret yok."

"Özür dilerim." Nikki öfkesini zorlukla dizginledi. Daha önce Engle'ın durumunda bulunmuştu ve dedektifin de aynı şekilde sinirli olduğunu anlayabiliyordu. "Kötü bir durumda olduğunuzu anlıyorum ve işinizi nasıl yapacağınızı bildiğinizden eminim. Gerçekte ortadan kaybolması hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Engle başıyla onayladı ve masasındaki dosyayı açtı. "Darcy evde yaşıyor, yeniden üniversite dersleri alıyor ve teslimatlar yapıyordu. Birkaç yıl boyunca raydan çıktığının farkındasınız sanırım?"

"Evet. Olanlar için kendini suçladı," dedi Nikki yumuşak bir sesle. Kim öldürüldüğünde Darcy henüz on yedi yaşındaydı. Aralarında altı yaş vardı ama birbirlerine çok yakındılar. Kim Minneapolis'te bir muhasebe firmasında çalışıyordu ve kaçırıldığı hafta sonu Darcy kız kardeşiyle yapacağı ziyareti iptal etmişti. İkisi çeşitli üniversiteleri ziyaret etmeyi planlamışlardı, çünkü Darcy son sınıftaydı ve hala hayatı anlamaya çalışıyordu. "Kim'i görmeye gitmek yerine

büyük bir partiye gitmek için son dakika. Yanlış hatırlamıyorsam, gerçekten hoşlandığı bir çocuk da orada olacaktı. Ona Frost'un başka bir zaman bulabileceğini söyledim. Bana inandığını hiç sanmıyorum." Nikki birkaç aydır Darcy'yle konuşmamıştı ama ailesi onun hayatının değiştiğine inanıyor gibiydi. "Hayatını yeniden yoluna koyduğunu sanıyordum."

"Öyle görünüyordu," dedi Engle. "Üniversite derslerine geri dönmüştü, düzenli bir işi vardı. Hâlâ ailesinin misafirhanesinde kalıyordu ama ailesi bana psikiyatristinin terapide bir ilerleme kaydettiğine inandığını ve işe yarayan bir antidepresan bulduklarını söyledi."

"Ne oldu?" Liam sordu. "O makaleyi neden yazdı?"

"Ailesine bunun Kim'in ölüm yıldönümünde onu onurlandırmak ve halkın onun adını unutmamasını sağlamak için olduğunu söylemiş."

Nikki makaleyi görmediği için kendini tekmeledi. Darcy'nin dışa dönük, risk alan biri olduğunu, Kim'in ise sessiz ve işine odaklanmış biri olduğunu hatırladı. Büyük bir şirketteki en genç muhasebecilerden biriydi ve herkes tarafından çok seviliyordu.

"Kendine zarar verme davranışı," dedi Liam. "O zamanlar bu davada çalışmıyordum ama her kurbanın dosyasını ezbere biliyorum. Darcy kız kardeşi öldükten sonra pek çok riskli ve tehlikeli şey yaptı. Alışılmışın çok ötesinde."

"Cezalandırılmak istiyordu," dedi Nikki. "Ortadan kaybolduğunda ne yapıyordu?"

Engle, "Yiyecek teslimatı," dedi. "Woodbury'de. Lunds ve Byerlys için çalışıyor. Arabasını The Pointe at Woodbury'den bir blok ötede bulduk, orada market alışverişlerini teslim etmesi gerekiyordu."

Nikki ve Liam birbirlerine baktılar. "Daire 4B'ye mi?"

Engle bir okuma gözlüğü taktı ve masasından aldığı dosyayı açtı. "4C. Kadının randevusunu kaçırmamasının ardından aradı."

tahmini zaman. Diğer teslimatlar kaçırıldığında ailesi arandı. Onlar da bizi aradı."

"Declan'ın dairesi," dedi Nikki. "Annmarie'ye bir market teslimatından bahsetti." Ama kendisine değil, diye düşündü Nikki. Darcy'nin gerçekten kayıp olduğunu bilmiyor olabilirdi ama yine de iki kurbanla bağlantısı olması Nikki'yi rahatsız ediyordu.

"Arabasında kaç tane market siparişi vardı?" Nikki sordu.

"İki tane. 4C'ler kayıptı ve onları hiç almadığını söyledi. Pointe'de iyi bir güvenlik var ve kadının binaya hiç girmedikten eminiz."

Liam sinirli bir şekilde, "Şefinizin neden içinde bir sürü erzak olan arabasını bırakıp kaçacağını düşündüğünü anlamıyorum," dedi. "Eğer kaçmak isteseydi, arabasını ve bedava erzakları alırdı gibi görünüyor."

Engle, "Benim sorunum buydu," dedi. Ama arabasının anahtarını ya da telefonunu bulamadık, çantasından da bir iz yoktu."

"Peki ya cep telefonu?"

Engle başını salladı. "Kapalı olmalı çünkü GPS takibi yapamıyoruz."

"Birkaç gün önce Walmart'tan bir şeyler aldığını söylemiştin," dedi Nikki. "Orada kişisel alışveriş elemanı olarak da çalışıyor olabilir mi?"

Engle, "Bunların hepsini kontrol ettik," dedi. "Şu anda Walmart kendi teslimatını yapmıyor, bu yüzden Instacart ve Shipt'in yanı sıra birkaç küçük, yerel yeri de kontrol ettik. Darcy bunların hiçbirinde çalışmıyor."

"Arkadaşları ne dedi?" Liam sordu. "Kaçmış olabileceğine inanıyorlar mı?"

"Anladığımız kadarıyla hiç yakın arkadaşı yokmuş. Cep telefonu operatörü bize üç aylık kayıtları verdi.

Geçen ay. Ailesine, patronuna ve Nebraska'daki bir kuzenine mesaj attı. Konuşmaların hiçbirisi yardımcı olmadı. Sosyal medyada da bir varlığı yok."

"Ve sanırım Darcy'nin evinde Walmart'tan aldığı bavul ya da diğer şeylerden iz yok?" Liam sordu.

Engle başını salladı. "Onlar da arabada değildi."

Nikki, "Bu da yerel polisin, arabası hala otoparkta olmasına rağmen kendi başına ayrıldığı teorisini destekledi," dedi.

Nikki bazılarının Darcy'nin kendini kaybettiğini düşündüğünü anlayabiliyordu ama yine de FBI'ın çağırılması gerekirdi. Engle'ın kötü bir pozisyonda sıkışıp kaldığını söyleyebilirdi ve Nikki eninde sonunda FBI'ı işin dışında tutmaya karar veren yeni şefle konuşacaktı ama şu anda herkesin işbirliğine ihtiyacı vardı.

"Bir cinayet davası üzerinde çalışıyoruz ve Darcy kurbanın komşusuna teslimat yaptı. Az önce oradan geldik. 4C'de Declan Simpson adında biri oturuyor."

Engle başını salladı. "Bilgilerini araştırdık. Birkaç trafik cezası var ama hepsi bu. Darcy'nin içeri hiç girmediğini söyledi ama dairesini aramamıza izin verdi. Endişe verici bir şey bulamadık."

"Onun hakkında özellikle ne öğrendiniz?"

"Anlayamadım."

"Onun dairesi. Sana onun hakkında ne söyledi?"

Engle omuz silkti. "Evi güzelmiş. Bir bekar evinden daha iyi. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, ama sorun değil." Nikki kendi dairesini gezecek ve içeri girmek istediğinde Declan'ı hazırlıksız yakalayacağını umacaktı. Henüz herhangi bir tehlike işareti bulamamış olabilirlerdi ama Declan iki kadına da bağlıydı. Declan'ın ona karşı temkinli davranmasının bir nedeni olduğunu biliyordu. "Bana dava dosyasının bir kopyasını getirebilir misin?" Nikki sordu.

"Patronum-"

"Mesele şu." Nikki ses tonunu saygılı tutmaya çalıştı. "Davaların birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyoruz ve bizimkinin de Frost'la bağlantısı var. Darcy'yi kaçırdıysa, hâlâ hayatta olma ihtimali var. Yetkin bir dedektif olduğunuzdan hiç şüphem yok ve bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kaldığınızı anlıyorum. Ama eminim Hoff'larla konuştuğumda bu işi bizim halletmemizi isteyecekler ve patronunuz da bunu kabul etmek zorunda kalacak. Sorun çıkarsa beni arayabilir."

"Yeterince makul," dedi Engle. "Aramızdaki ilişkiyi korumak için elimden geleni yapacağım, ama eğer çıldırırsa seni telefonda tutacağım."

Nikki sıkıca gülümsedi. "Lütfen yap."

Engle, Nikki'ye, departmanının halihazırda incelediği güvenlik videoları da dahil olmak üzere her şeyin bir kopyasını vermeyi kabul etti.

Nikki ve Liam, Hoff'ları ziyaret etmeden önce Darcy'nin çalıştığı markete uğramaya karar verdiler.

Nikki duyguları düğümlenmiş bir halde istasyondan ayrıldı. Yıllardır Frost'u bulmaya en çok bu kadar yaklaştıkları. Sonunda kolunu montun kolunun içine sokmayı başardı. Nikki montun fermuarını çekti ve arabaya doğru yürüdü. Darcy'nin kaybolması üzerine ekibi hemen aranmalıydı. Annmarie'yi kurtaramamış olabilirlerdi ama bu gecikme Darcy Hoff'un kaderini çoktan belirlemiş olabilirdi.

Lunds and Byerlys metro bölgesinde lüks bir süpermarket zinciriydi. Geniş ve ferah, mükemmel görünümlü ürünler ve bir insanın ihtiyaç duyabileceği hemen her şeyin bulunduğu bu mağaza Nikki için çocukken bir zevkti. Annesi genellikle market alışverişini yerel Cub Foods'tan yapardı ama arada bir Byerlys'te biraz savurganlık ederdi.

Nikki'nin en sevdiği şey örnek tepsileriydi. Mağazada hafta sonları her zaman iki ya da üç tane olurdu ve annesi alışveriş yaparken mümkün olduğunca çok parçayı gizlice almak için elinden geleni yapardı.

Müşteri hizmetleri masasına gittiler ve genç tezgâhtara kimliklerini gösterdiler. "Mağaza müdürü müsait mi? Bir çalışan hakkında bazı sorularımız var."

Genç adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "FBI çalışanlarımızdan birini mi tutuklayacak? Ne için?"

"Sorularımız var," dedi Liam sakın bir sesle. "Mağaza müdürü için. Ve çok fazla zamanımız yok."

"Tamam." Tezgâhtar bir telefon aldı ve heyecanla konuşarak aradı. "Evet, onları içeri gönderiyorum." Sağ tarafını işaret etti. "Şu tarafa git ve sağa dön. Beslenme uzmanının ofisini ve sonra da müdürün ofisini göreceksiniz."

"Teşekkür ederim."

Ofise vardıklarında, gümüş rengi saçları ve parlak kravatıyla koyu tenli bir adam ikisinin de elini sıktı. "Bob Davis, günlük müdür." Masasının yanındaki dolgulu sandalyelere oturmalarını işaret etti. "Sizin için ne yapabilirim?"

Oturdular ve Nikki ziyaret nedenlerini anlatmaya başladı. "Darcy Hoff'un ortadan kayboluşunu araştırıyoruz. Yakın zamana kadar sizin için teslimat mı yapıyordu?"

"Kaybolma mı? Dedektif onun kaçtığını düşündüklerini söyledi. Sorunları falan varmış. Benim için tam bir şok oldu. İyi bir işçiydi."

"Kaybolmasından önceki günlerde davranışlarında herhangi bir farklılık fark ettiniz mi?"

"Hiç de değil, ama sessiz bir insandı. Geldi ve işini yaptı. İşaret olsaydı kimse fark eder miydi emin değilim. Müşterileri de onu severdi."

"Müşterileri mi?" Liam sordu. "Market teslimatları rastgele belirlenmiyor mu?"

Bob başını salladı. "Bizimle alışveriş yapmanın avantajlarından biri de bu. Programda olmaları koşuluyla müşterilerin belirli bir müşteri talep etmelerine izin veriyoruz."

"Darcy doğuma başladı mı?"

"Hayır, depoda başladı çünkü boş olan yer orasıydı. Birkaç ay sonra kişisel alışveriş uzmanlığına yükseldi. Darcy yaklaşık iki yıl boyunca bizim için çalıştı," diyor Bob. "Güvenilir bir çalışandı, bu yüzden bir teslimatı kaçırdığını duyduğumuzda şaşırdık. İkinci teslimatla ilgili şikayet geldikten ve Darcy telefonuna cevap vermedikten sonra acil durum irtibat kişisini uyardık. Sanırım onlar da polisi aradı."

"Ailesi acil durum irtibat kişisiydi sanırım?"

Müdür başıyla onayladı. "Annesi öyle. Zavallı aile. Diğer kızlarının birkaç yıl önce öldüğünü bilmiyordum."

"Darcy'nin son birkaç aydaki müşterilerinin bir listesini görmek mümkün mü?" Nikki sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir talebimiz olmamıştı ve alışveriş yapanlar aynı zamanda ilaç da aldıkları için HIPPA dahil olmak üzere gizlilik sorunları var. Yardım etmek isterdim ama-"

"Sadece isim istiyoruz," dedi Liam. "Onları kendimiz bulacağız."

"Sanırım bu iyi olur. Listeyi bir araya getirip size e-posta ile gönderebilirim."

Nikki ona kartvizitini uzattı. "Sorun değil ama şüphelileri elemeye başlayabilmemiz için bugün ihtiyacımız var."

"Sorun değil," dedi. "Polisin benzer bir şey istememesine şaşırdım ama çalıştığı son haftanın güvenlik görüntülerinden memnun kaldılar."

Dedektif Engle Nikki'ye videonun bir kopyasını çoktan göndermişti ve Liam buraya gelirken o da videoyu incelemişti. Darcy'yi fark etmek kolaydı, el arabasını düzenli bir şekilde dolduruyor, bir pano çocuk koltuğunun üzerinde dengede duruyordu. O gün üç küçük siparişi halletmişti ve videoda sıra dışı bir şey görünmüyordu. Mağaza kalabalıktı ve Darcy sadece kendi alışveriş listeleriyle ilgilenen birkaç müşterinin yanından geçti.

"Yardımanız için teşekkür ederim," dedi Nikki. "Peki ya iş arkadaşlarınız? Darcy herhangi biriyle arkadaş mıydı?"

"Arkadaş canlısı diyemem. Çok içine kapanıktı. Kaba değildi, sadece kendi halindeydi. Zamanında gelir, müşteri listelerini alır ve işini yapardı. Onunla ilgili tek bir şikâyetimiz bile olmadı."

Nikki ayağa kalktı. "Müşteri listesine göz kulak olacağım. Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bana ulaşın."

Liam'ı dükkândan çıkana kadar takip etti ve telefonunu kontrol ederek herhangi bir aramayı kaçırmadığından emin oldu. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve Nikki izlendiğinden emin olarak başını kaldırdı. Park yerini taradı ve olduğu yerde durdu. Rory'nin annesi engelli alanına park etmiş bir cipin önünde durmuş, çantasını kolunun altına sıkıştırmış, ona ters ters bakıyordu. Rory anne babasının Nikki'ye ısınmasını ve Mark'la olanları affetmesini çok istiyordu ama bunu reddediyorlardı ve Nikki onları zorlamanın doğru olmadığını düşünüyordu. Nikki kendini mutfaktan bir şey aşırırken yakalanmış küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Bir şeyler söylemeye çalışmalıydı ama cesaretini toplayamadan Ruth topuklarının üzerinde döndü ve aracına geri bindi. Nikki onun gitmesini beklemeye karar verdi ve gittiğinde de otoparktan yeterince hızlı çıkamadı.

ON

Hoff'lar Eagan'daki bir sitede yaşıyorlardı ve iki katlı, Tudor tarzı evleri çıkmaz sokağın en değerli parçasıydı. Ernie Hoff vergi avukatı olarak iyi bir yaşam sürüyordu ve karısı Irene de kendi küçük ama başarılı iç tasarım şirketini işletiyordu. İkisi de Kimberly için çok üzülmüş ve sürekli Darcy'nin iyiliği için endişelenmişlerdi. Nikki kaybolduğunda onu aramadıklarına hâlâ inanamıyordu.

Nikki kapıyı çalamadan Irene ön kapıyı açtı. "Tanrı'ya şükür buradasın." Nikki'ye sıkıca sarıldı. "Bebeğim hayatta olmalı."

Nikki ona tekrar sarıldı. "Onu bulmak için mümkün olan her şeyi yapacağız."

Irene geri çekildi ve Nikki ile Liam'ı geniş fuayeye götürdü. Nikki'nin onu son gördüğünden daha zayıf görünüyordu ve siyah saçları neredeyse tamamen beyazlamıştı. Kızlarının katilini henüz bulamamış olmasına rağmen, Hoff'lar nedense Nikki'yi hep sevmişlerdi. Nikki'nin bir şekilde onlara Kimberly'yi hatırlattığından şüpheleniyordu, ona birden fazla kez söyledikleri gibi.

"Bu benim ortağım, Ajan Liam Wilson. Son birkaç Frost vakasında benimle birlikte çalıştı."

"Lütfen mutfağa gelin ve bir fincan kahve için. Kafeinsiz ama taze."

Nikki ve Liam onu, Ernie'nin kahvaltı köşesinde tek başına oturmuş bir bardak viski içtiği büyük mutfağa kadar takip ettiler. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Nikki iki çocuğunu birden kaybetmenin acısını hayal bile edemiyordu.

Darcy ölmemiş olabilir, diye kendine hatırlattı. Cesedi bulunmadığı sürece Nikki hâlâ hayattaymış gibi davranmaya niyetliydi.

"Selam Ernie," dedi Nikki usulca, Ernie'nin karşısına otururken. "Nasılsın bakalım?"

Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Nerelerdeydin? Darcy'nin eve gelmediği gün seni aradım. Mesaj bıraktım."

Nikki göğsünden vurulmuş gibi hissetti. "Hiç mesaj almadım. Cep telefonumu aradın mı?"

"O numarayı kaybettim. Ofisinizi aradım. Dokuz Mart."

Altı yıl önce, FBI Nikki'ye Minneapolis-St. Paul ofisinde yeni bir suçlu profili çıkarma biriminin başına geçmesini teklif ettiğinde, kendisine kısıtlı bir bütçe verilmiş ve St. Paul şehir merkezindeki yönetim binasında küçük bir odaya yerleştirilmişti. Nihayet bu yıl yeni ofislerine taşınabildiler ve daha büyük bir alan, laboratuvar ve diğer hizmetlere erişim bir nimet olsa da, taşınmanın kendisi baş ağrısına neden olan bir olaydı. "Ernie, çok üzgünüm. O hafta yeni bir binaya taşındık; belki de telefonlarla ilgili bazı sorunlar vardı. Eğer cep telefonumu arasaydın-"

"Umurumda değil," dedi açıkça. "Bunun yerine, Eagan polis departmanındaki beceriksiz pisliklerle uğraşıyoruz."

"Bu Dedektif Engle'in suçu değil." Irene, Nikki'nin önüne dumanı tüten bir fincan kahve koydu ve krema ve şekerle birlikte bir tane de Liam'a verdi. "Nasıl sevdiğini hatırladım canım."

"Teşekkür ederim." Nikki fincana birkaç krema ve şeker koydu ve yavaşça karıştırdı. "Ernie, ben de Eagan polisinden memnun değilim. Bizi çağırmaları gerekirdi ama yeni polis şefi-"

"Bürokratik bir piç kurusu," diye sözünü kesti Ernie.

"Öyle görünüyor," dedi Nikki. "Dedektif Engle gerçekten kötü bir durumdaydı ve bazı şeylerin Darcy'nin öylece gittiğini düşünmelerine neden olduğunu görebiliyorum. Bununla birlikte, tüm üç eyalet bölgesi için yeni BOLO'lar yayınladım bile."

Liam elinde sade kahve fincanıyla Nikki'nin yanındaki koltuğa, Irene de kocasının yanına oturdu. Nikki onun burada olmasından ve bu kadar çabuk harekete geçmesinden dolayı rahatladıklarını söyleyebilirdi. Aranmamasının Engle'in suçu olmadığı doğrudu ama ona duyulan öfkeyi anlayabiliyordu.

"Öylece gittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Liam sordu.

Ernie yumruğunu masaya vurarak Liam'ın sorusunu duymazdan geldi. "Bu aynı ailenin başına nasıl iki kez gelir?" dedi öfkeyle. "Frost onu da mı aldı?"

"Bu mümkün," diye yanıtladı Nikki. Dürüst olmak istedi. "Başka bir kadının cinayetini araştırıyoruz..." Nikki neredeyse kelimelerinde boğuluyordu. Hâlâ Annmarie hakkında konuştuğuna inanamıyordu. Boğazını temizledi. "Adı Annmarie Mason. Frost'la bir bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz ve Woodbury'deki The Pointe'de yaşıyor. Darcy, Annmarie'nin binasındaki en az bir kiracıya yiyecek dağıtmış."

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Irene. "Ailenin cinayet davasında tanıktı. Darcy ona market alışverişi yaptı mı?"

Nikki, "Lunds ve Byerlys'ten teslimat müşterilerinin listesini bekliyoruz," dedi. "Declan Simpson ismi size bir şey çağırıştırıyor mu?"

Hoff'lar birbirlerine baktılar ve sonra başlarını salladılar. "Darcy kimseyle çıkmazdı," dedi Irene. "Tek odaklandığı şey diplomasını alabilmek için genel eğitim derslerini bitirdi."

"İyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Liam. "O köşe yazısını yayınlayacağını biliyor muydun?"

Irene içini çekti. "Gazeteye Kim hakkında bir yazı gönderdiğini biliyorduk. Yazıyı okuduğumda bu kadar yüz­süz olduğuna inanamadım."

"Aptal demek istiyorsun," diye tersledi Ernie. "Frost gibi zeki bir adamın asla bir kurbanın kız kardeşinin peşine düşmeyeceğine dair bir teorisi vardı. Ona bunun saçma olduğunu söyledik. Kim'e benziyor. Bunun bu psikopatların takıntılarının bir parçası olması gerekmiyor mu?"

"Bazıları, evet," dedi Nikki. Ernie'ye katılıyordu ama kendilerini daha da kötü hissetmelerine neden olmak istemiyordu. Eğer Frost Darcy'nin peşine düşecekse, onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu - evet, onu kışkırtmıştı ama o hâlâ kötüydü.

"Onu yemlediğini biliyordu," dedi Ernie. "Birkaç yıl önce olsa, artık yaşayıp yaşamayacağını umursamadığı için yaptığını söylerdim. Ama şimdi öyle değil. Doğru yoldaydı."

Liam, "Travmatik olayların yıldönümleri neredeyse olayın kendisi kadar sarsıcı olabiliyor," dedi. "Hayatında hiç yabancı birinden bahsetmedi mi? Teslimatlarında kendini hiç güvensiz hissetti mi?"

"Biliyorsa bile bize söylemedi," dedi Irene. "Zaten bizimle pek bir şey paylaşmazdı. Ama işini seviyordu. İnsanların hayatlarını kolaylaştırmayı seviyordu ve derslerini aksatmadan çalışabiliyordu. Bahşışleri çok iyiydi."

Ernie aniden, "Bizi ilk başta Darcy için bile aramadınız," dedi. "Kayıp Wilcraft için aradınız. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Nikki çok fazla vaka detayı vermeden cevap vermenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Annmarie'yi taşımak için bir Wilcraft kullanıldı

Cesedinin bırakıldığı kuzeydeki göllere doğru. Kayıtlı sahiplerini kontrol ettik ve sizinkinin çalıntı olduğu bildirildi."

Ernie bir an için düşünceli görünüyordu. "Kim öldükten yaklaşık bir yıl sonra," dedi. "Sigortalıydı ve zaten satacaktım. Benimle buzda balık tutmaya bayılırdı." Hüzünle gülümsedi. "Aklımı kaybetmeden içine oturabilir miydim, emin değilim."

"Hiç kendi başına çıkardı mı?" Nikki sordu.

"Hayatta olmaz," dedi. "Bu Darcy'nin yapacağı bir şey. Kim kurallara uyan biriydi. Darcy ise kuralları çiğneyen biri."

"Kim kaybolduğu sırada sizinle birlikte gemiye binmiş miydi?"

Grileşen kaşları tek bir çizgi oluşturacak şekilde bir araya geldi. "Birkaç kez, evet. Neden?"

Liam, "Frost'un kurbanlarını almadan önce onları takip ettiği fikrini hep göz önünde bulundurduk," dedi.

"Dedektif Engle Darcy'nin sosyal olmadığını söyledi." Nikki kız kardeşinin ölümünün Darcy'yi neredeyse inzivaya sürüklediğini biliyordu ve bunu her zaman anlayışla karşılamıştı. Ama hayatını yoluna koymanın yeni arkadaşlar edinmek anlamına da geleceğini ummuştu.

"Kim'den beri insanlarla iletişim kurmakta zorlanıyor," dedi Irene. "Sanki herkesten ayrı bir dünyada yaşıyormuş gibi hissettiğini söyledi."

Nikki başını salladı; anladığını biliyorlardı. "Herhangi bir yas destek grubu aradı mı? Şehirde sadece cinayet kurbanlarının aileleri için olan birkaç tane var."

"Terapisti ve ben çok denedik ama o reddetti."

"Darcy'nin odasını görebilir miyiz?" Nikki sordu.

"Misafir evimizde kalıyor," dedi Irene. "Eagan polisi çoktan kontrol etti ve bir şey bulamadıklarını söyledi. Paltolarımızı alıp sizi oraya götüreceğiz."

Nikki ve Liam, Hoff'ların peşinden büyük mutfakın arkasındaki sürgülü cam kapılardan geçerek, toprak havuzun etrafını saran geniş bir güverteye çıktılar. Birkaç santim kar ve buz havuzun örtüsünü kaplamıştı ve Nikki, çiftin artık küçük çocukları olmadığı için yazın havuzu temizleyip doldurma zahmetine katlanıp katlanmadıklarını merak etti. Beş yaşındaki kızı Lacey ilk yüzme derslerini aldığından beri, en az iki yıldır bir havuz için kampanya y ü r ü t ü y o r d u . Tyler'ın bunun için arka bahçesi yoktu ama Nikki'nin teknik olarak vardı. Sadece bir havuzun **b a k ı m ı n ı** üstlenmek istemiyordu.

"Daire havuz evinin ikinci katında." Ernie onları küçük binanın yan tarafındaki kısa merdivenlerden yukarı çıkardı ve kapının kilidini açtı. "Sadece bir stüdyo büyüklüğünde, ama hoşuna gitti." Sesi çatallaştı ve anahtarları karısına uzattı. "Yapamam, Irene. O dışarıdayken oraya giremem. Ajan Hunt, lütfen küçük kızımızı bir an önce canlı bulun." Nikki cevap veremeden merdivenlerden geri indi ama kürek kemikleri arasındaki gerginlik acı verici bir düğüme dönüştü. Darcy hâlâ hayattaysa Nikki onu bulmak zorundaydı çünkü Hoff'lara iki çocuğunun da öldüğünü söyleme düşüncesi kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Titreyerek Liam'ı küçük daireye kadar takip etti. Küçük bir mutfak, bir divan ve içinde birkaç ders kitabının bulunduğu büyük bir masadan oluşan bu daire altı yüz metrekareden fazla değildi.

"Psikoloji," diye mırıldandı Nikki. "Yapmak istediği şey bu mu?" "Bu konuda konuştu, evet. Sanırım sadece anlamak istiyor İnsanların neden diğer insanlara zarar verdiğini, birinin kız kardeşine nasıl böyle korkunç bir şey yapabildiğini." Irene ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerindeki yaşları sildi.

"Bazen anlamak mümkün olmuyor," dedi Nikki. "Yetiştirilme tarzı bazı şeylerde büyük rol oynuyor ama bazı insanlar kötü doğuyor."

Nikki, yüksek lisansının son yılında çocuklarda sosyopatiyle ilgili önemli bir araştırma üzerinde çalışmıştı. O dönemde uzmanlar küçük çocuklarda sosyopatinin fark edilip edilemeyeceği konusunda fikir ayrılığına düşmüşlerdi. Çalışma sırasında Nikki, empati eksikliği ya da yaptıkları yanlışlardan dolayı suçluluk duymama ve yalan söyleme gibi sosyopatik özelliklerin üç yaşından küçük çocuklarda görülebildiğini gözlemlemişti. O zamandan beri, daha uzun süreli çalışmalar da benzer sonuçlar verdi ve çocuk psikologları erken müdahale için bu özellikleri tespit edebilmek için çalışmaya başladılar. Antisosyal kişilik bozukluğu tedavi edilemezdi, ancak mevcut düşünce, çocukların empati hissetmeseler bile başkalarının duygularını ve refahını düşünmeleri gerektiğini öğrenmeleri amacıyla, çoklu sosyopatik özelliklere sahip çocuklara empati ve diğer becerileri öğretmeye odaklandı. Antisosyal kişilik bozukluğu olan insanların büyük çoğunluğu katil olmadığından, Nikki empati öğretme çabasının boşuna olmadığına inanıyordu. Ama yine de yetiştirilme tarzları ne olursa olsun cinayet işleyecek seçkin bir azınlık vardı ve Nikki Frost'un bu gruba ait olduğuna inanıyordu.

"Dedektif Engle baktı içinden burada zaman o ilk kayboldu." Irene peçeteyi kaldırdı, sesinde yeni bir kararlılık vardı. "Darcy'nin aldığı bavulu bulamadı ve kıyafetlerin kayıp olup olmadığını bilmiyorduk, bu yüzden endişelenmek için bir neden görmediler."

"Neden bavul aldığına dair bir fikrin var mı?" Liam sordu.

Irene titreyerek güldü. "Darcy kendi masraflarını karşılamak istiyordu - bize kira ödüyordu - ve pazarlığı severdi. Alışverişe çıktığında o tekerlekli el çantasını yarı fiyatına buldu ve dayanamadı."

"Ama polis buna inanmadı mı?" Nikki sordu.

"Sanki kendi kızımızı tanıımıyormuşuz gibi davrandılar," dedi Irene. "Ama tanıyoruz. Darcy bize o bavuldan bahsetti. Eğer gitmeyi planlıyor olsaydı, gitmezdi."

Nikki lateks eldivenlerini giydi. "Polisten sonra buraya başka kimse geldi mi?"

"Hayır," dedi Irene. "Darcy eski odasında hâlâ pek çok şey saklıyordu. Mücevherlerinin çoğu, bazı kitaplar. Burada pek bir şeyi yoktu ama polis, burası biraz seyrek olduğu için yanında bir şeyler götürmüş olabileceğini düşünüyor. Eski odasından da bir sürü şey almış gibi görünmüyor."

"Bavulu eski yatak odasında saklamadı mı?" Liam sordu.

Irene başını salladı. "Hayır, bütün evi aradık. Arabada da bulamadılar."

"Arabasının parası ödenmiş miydi?"

"Bu onun lise mezuniyeti için bir hediye idi," dedi Irene. "Sadece yedi yaşında olmasına rağmen benim eski Camry'm. Sigortası çok pahalı olmayan güvenilir bir şeye sahip olmasını istedik."

Nikki, bulunmak istemeyen birinin arabasını bırakıp kaçabileceğini düşünemiyordu, özellikle de araba kendisine aitse. Engle, Darcy'nin kaybolmadan önceki günlerde bankadan yüklü bir para çekmediğini ve kredi kartlarında da o ana kadar herhangi bir hareket olmadığını doğrulamıştı. "Çok fazla nakit taşıyor muydu?"

"Hiç sanmıyorum. Yaptığı teslimatlardan bahşiş alırdı ama bunu günlük harcamaları için kullanmaya ve maaş çeklerinin mümkün olduğunca çoğunu faturalar için saklamaya çalışırdı."

Nikki ders kitaplarını karıştırdı. *Suç ve Sapkınlık Sosyolojisi, Psikolojiye Giriş*. "Kriminoloji okumayı mı düşünüyordu?"

Irene hüzünle gülümsedi. "Büyük sürpriz, değil mi? Kriminoloji ağırlıklı Sanat Yüksek Lisansını almak ve oradan devam etmek istiyor. Dört yıllık diplomasını da almayı planlıyor ama..." Irene'nin yüzü soldu. "Şu anda onun hakkında konuşmayı bırakmalı mıyım?"

"Hayır," dedi Nikki. "Şu anda bunu atlatmak için neye ihtiyacın varsa onu yap. Olumlu düşünmenin bir zararı olmaz."

Liam Nikki'ye baktı ve o da başını salladı. Liam'ın ne düşündüğünü biliyordu: Frost hiçbir kadını birkaç aydan fazla tutmazdı ve cesetlerini hep karda bırakırdı. Kar hızla eriyordu...

Bunların hiçbirini Irene'e söyleyemiyordu ama kadının yüzündeki ifadeden Irene'in ne demek istediğini anladığını tahmin ediyordu.

Nikki, "Şu anda bunu bir kayıp vakası olarak ele alıyoruz," dedi. "Sizin ve Ernie'nin neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum ama elinizden geldiğince umudunuzu kaybetmeyin."

Nikki ders kitaplarına göz gezdirdi. Darcy birkaç bölümün altını çizmiş ve kenarına notlar almıştı ama bunların hepsi dersiyle ilgili görünüyordu.

"Engle dosyasında Darcy'nin Chromebook'unun bulunamadığını not etmiş. Teslimatlarda yanında olur muydu?"

"Beklenmedik bir boş zamanı olduğunda ödevlerini yapabilmek için onu her yere taşıyordu. Küçüktü ve büyük çantasına sığıyordu. O da gitti. Ve cep telefonu. Dedektif Engle GPS kapalı olduğu için izini süremediklerini söyledi, bu da telefonun kapalı olması gerektiği anlamına geliyor. Bunun da bulunmak istemediğinin bir başka göstergesi olabileceğini söyledi."

Nikki ve Liam birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Engle haksız değildi ama Darcy'yi kim kaçırdıysa ondan kurtulduğu için telefonun kapalı olması da bir o kadar muhtemeldi.

Hoff'lardan ayrılmadan önce Nikki ve Liam bir sonraki hamlelerini planladılar. Nikki, "Elimde Darcy'nin son birkaç ay içinde yaptığı teslimatların listesi var," dedi. "Size iletirim. Oldukça büyük bir liste, o yüzden Miller'ın

görüşmelerde yardımcı olabilir." Dedektif Engle müşterilerden birkaçıyla konuşmuştu ama Nikki kendi ekibinden birinin bu işi takip etmesini istiyordu. "Yapabildiğimiz kadar çok geçmiş araştırması yapmamız gerekiyor."

"Tamamdır." Liam büyük kulak kepçeleri olan aptal görünümlü kışlık şapkasını taktı. "Courtney ve bilgisayar teknisyenlerimizle de görüşeceğim. Eagan polisinin Darcy'nin arabasını bu gece bize getirmesi gerekiyor."

"Teşekkürler," dedi Nikki. "Gece vardiyasındaki personelle konuşmak için huzurevine geri döneceğim ve sonra St. Paul'e geri döneceğim. Bir şey bulursan beni ara."

"Blanchard otopsinin neresinde?"

Nikki, "Günün bir kısmında mahkemedeydi," dedi. "Bugün öğleden sonra yapacak."

Liam'ın yanakları kızardı, gerginliği üzerinden akıp gitti. "Bunu yüksek sesle söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama içimi kemirdiği için bunu bir şekilde yapacağım. Annmarie'nin Frost'un peşine düşmesi bir şey, ama seninle olan bağlantısı yüzünden onun peşine düştüyse, bu işleri değiştirir."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Ama henüz olanın bu olup olmadığını bilmiyoruz. Hâlâ bir şekilde onu dışarı çekmiş olabilir."

"Evet, olabilir," diye yanıtladı Liam. "Ve Frost'a her zamankinden daha yakınız. Hata yapamayız."

Nikki ne demek istediğini biliyordu; iyi bir savunma avukatı bu bağlantıyı kullanarak davaya ciddi bir darbe indirebilir ve Frost da kurtulabilirdi. "Merak etme Liam. Sen ve ben diyalogumuzu açık tuttuğumuz sürece her şey yolunda gidecek. Kenara çekilmem gereken bir an gelirse, çekilirim."

Liam başını salladı, görünüşe göre rahatlamıştı. Nikki şimdiden bir sonraki adımlarını düşünüyordu. Bir kadın daha kaçırılmıştı ve Nikki, Frost'un daha fazla hayatı mahvetmesine izin vermeyecekti. Onu öldürse bile bu yıl yakalayacaklardı.

ON BİR

Lynn, Nikki'ye o akşam yemek servisinden sonra uğraması için bir mesaj bırakmıştı ama personel hâlâ sakinleri odalarına geri götürmekle meşguldü. Nikki personelle konuşmadan önce Howard'ı kontrol etmeye karar verdi. Onu tekrar görmek muhtemelen bir hataydı; büyük olasılıkla ismi hatırlamayacağını ve hatırlasa bile bilgiyi çok uzun süre aklında tutamayacağını bilse de ona Annmarie'den bahsetmek istiyordu. Ama onu kontrol etmek için durmadan huzurevine gelme fikri yanlış geliyordu. Annmarie ona göz kulak olmasını isterdi.

Koridorlarda yürürken ürkütücü bir şekilde boştu ve Howard'ın kapısına ulaştığında kapı kapalıydı, bu yüzden Nikki usulca kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendiğini duydu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açmadan önce kendini destekledi. "Merhaba Howard," dedi içeri girerken. Howard yine yatağın üzerinde, neredeyse aynı pozisyonda oturuyordu. "Beni hatırladın mı?"

Bir süre ona baktı ve sonra gülümsedi. "Sen misin, Nicole Walsh?"

Nikki şaşırmişti ve gözlerinde aniden biriken yaşları hissedebiliyordu. "Kesinlikle öyle," diye yanıtladı kapının yanında dururken. "Seninle biraz oturup konuşmamın sakıncası var mı?"

"Bundan daha iyisini istemezdim. Annie'nin sonunda seni aramasına çok sevindim. Ona yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söyledim." Çakıllı sesine rağmen, şu anda eski haline daha çok benziyordu ve Nikki ona kızından bahsetme ikilemiyle mücadele etti. Şu anda akli başındaydı. Ona söylemeliydi ama kelimeleri bir türlü ağzından çıkaramıyordu. Ona kızının öldüğünü nasıl söyleyebilirdi? Ona bu acıyı yaşatabilir miydi?

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Ben de. Nasıl hissediyorsun?"

Solgun, ince bir el salladı. "Ben iyiyim. Ama şu haline bak, büyümüşsün. Üniversite nasıl gidiyor, evlat? İyi misin?" Howard sırtıttı. Ona hep "çocuk" derdi.

Aradan birkaç on yıl geçmişti ama en azından onun kim olduğunu biliyordu. Nikki ona ayak uydurmak ve konuşmasını sağlamak için yanıtlarını olabildiğince genel tutmaya karar verdi. "Ben iyiyim. İş ve okulla meşgulüm."

"Ailen gurur duyardı, ruhları şad olsun." Yüz ifadesi değişerek odanın etrafına bakındı. "Annie nerede? Bana gerçek dondurma getirmesi gerekiyordu. Bir yetişkin olarak bademciklerinizi aldırma şaka değil. Buradan asla çıkamayacakmışım gibi hissediyorum. Zilim nerede?"

Nikki, hafızasının zayıflamasıyla ilgili üzücü gerçeğe rağmen gülmekten kendini alamadı. Howard'ın bademcik ameliyatını net bir şekilde hatırlıyordu. Zamanlaması yine yanlıştı çünkü bu ameliyat ikinci sınıfta olmuştu. Nikki, o evde iyileşirken Masonlar'daki mezuniyet maçına hazırlandığını hatırlıyordu. Birisi ona bir

Şaka olsun diye küçük bir çan çaldı ve her küçük şey için Annmarie ile annesini çıldırttı.

"Annen seninle gurur duyardı," dedi Howard. "Lisedeyken bir yaz birkaç üniversite dersi almış ama hiç gitme şansı olmamış. Diplomanı alman onun için gerçekten çok önemliydi."

Bu, annesinin üniversite dersleri aldığından ikinci kez söz ediydi. "O zaman lisede kaçınıcı sınıfta okuyordu?"

Howard çenesini okşadı ve Nikki, Annmarie'yle çocukken Howard'ın sakalı olduğunu ürpererek hatırladı. "Birinci ve ikinci sınıflar arasında. Çok etkilenmişim. Ve kıskanmışım."

Nikki de öyleydi. Annesinin akademik eğilimli olduğunu hiç duymamıştı. Aslında tam tersi. Okulu ciddiye alması ve kendisinin yaptığı hataları yapmaması konusunda hep Nikki'nin üzerine gitmişti. "Onları Minnesota Üniversitesi'nde aldı, değil mi?" Sorularının Howard'ın hatırlamasına yardımcı olabileceğini umuyordu. Ama o başını salladı.

"Hayır, eyalet dışında. Yaz boyunca ailesiyle kaldı..." Howard kaşlarını çattı. "Nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Nikki eyalet dışında bir aile olduğunu ilk kez duyuyordu. Babası tek çocuktı ve büyükannesi ve büyükbabası cinayetlerden önce ölmüştü, Tanrı'ya şükür. Mary Teyze annesinin üvey kız kardeşi ve tek kardeşiydi ve anneleri onları çoğunlukla bekâr bir anne olarak büyütmüştü. Büyükanne Jen Nikki on iki yaşındayken ölmüştü ama kendi annesi babası hakkında konuşmaya değmeyeceğini söylemek dışında nadiren konuşurdu. Valerie'nin babası eyalet dışında yaşıyor olabilir miydi? Belki annesi o yaz onu ziyarete gitmiş, bir ilişki kurmaya çalışmış ve üniversite derslerini de almıştı. Ama üniversite kurslarından hiç bahsetmemişti. Hep "Keşke üniversiteye gitseydim." derdi.

"Hangi okula gideceğine karar verdin mi? Annie bana birden fazla okuldan burs aldığını söyledi," diye devam etti Howard.

Nikki gülümsedi. "Sanırım Minnesota Üniversitesi'ne gideceğim. Ya oraya ya da Michigan'a." Hem Minnesota Üniversitesi'nden hem de Michigan Üniversitesi'nden akademik burs teklifleri almıştı. Nikki Minnesota'dan tamamen ayrılmak istemişti ama üniversite ona tam burs teklif ederken Michigan bunun sadece yarısını teklif etmişti. Başlangıçta kampüste sürekli tanınmaktan endişe etmişti, ama oraya vardığında aşık olmuştu.

"Michigan, Michigan." Howard'ın sesi gergin çıkıyordu. "Michigan benim için neden bu kadar önemli?"

Nikki sandalyenin kenarına tünemiş, onun bir sonraki sözlerini tahmin etmeye çalışıyordu. Kafası karışıyor muydu? Ona dokunmalı mıydı? Bunun ters bir etkisi olur muydu?

Nikki onun kolunu hafifçe okşadı ve yüz ifadesindeki hızlı değişimi ve solgun gözlerindeki ani karanlığı gördü.

"Valerie, kimseye söylemedim. Söz veriyorum," dedi.

Nikki tepki vermemek için elinden geleni yaptı. "Sana güveniyorum Howard."

Elini tuttu, tutuşu beklediğinden daha güçlüydü. "Doğruyu söyle Valerie. O bunu hak ediyor."

"Gerçekten yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Nikki oyun oynamaktan başka ne yapacağını bilmiyordu ve bunca yıldan sonra annesi hakkında yeni bir şey öğrenme fikri karşı konulamayacak kadar kışkırtıcıydı.

"Michigan, Michigan. Ona Michigan'dan bahset. Bu çok önemli."

Howard'ın gözleri birkaç dakikalığına dalgalanarak kapandı ve Nikki nefesini tutmaya çalıştı. Bu gerçek bir anı mıydı, yoksa Alzheimer'dan mı kaynaklanıyordu? İkisinin karışımı olabilir miydi?

Howard'ın gözleri tekrar açıldı. Nikki'nin elini bıraktı. "Kimsin sen?"

"Benim, Valerie."

"Valerie diye birini tanımıyorum. Ben de seni tanımıyorum." Çağrı düğmesiyle oynuyordu ve Nikki onun konuşmadan önce bile paniklediğini görebiliyordu. "Hemşire! Odamda yabancı bir kadın var."

Nikki ayağa kalktı ve odadan çıkmaya başladı; ona biraz zaman tanınması ve rahatlmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu ve ruh halinin bu kadar çabuk değişmesi onu şaşırtmıştı. "Özür dilerim," dedi ona sakince. "Seni korkutmak istememiştim. Yanlış kişiyi yakalamış olmalıyım."

"Aynen öyle." Tekrar çağrı düğmesine bastı ve şeftali tüyleri olan önlüklü sıska bir adam aceleyle odaya girdi.

"Bay Mason, sorun yok," diyerek Howard ile Nikki'nin arasına girdi.

"Odama bir yabancının girmesine izin verdin," diye bağırdı.

Howard'daki ani değişim sinir bozucuydu; bir saniye önce onunla çok mutlu bir şekilde sohbet ediyordu ve bir saniye sonra onu tamamen bir yabancı olarak görüyordu. Annmarie her gün hangi Howard'ı göreceğini bilmeden onun hastalığıyla nasıl başa çıkmıştı?

Hasta bakıcı ona baktı. "Gidiyor."

Nikki CNA'nın isim etiketini taradı. "Kyle, çok özür dilerim." Nikki gitmek için döndü ama Howard'ın sözleri onu durdurdu.

"Hâlâ zaman var Val. Gerçeği söyleyebilirsin."

"Hangi gerçeği, Howard?" Nikki nazikçe sordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diye bağırdı.

Hasta bakıcı Nikki'yi koridora götürdü. "Bakın, Paula şarj istasyonunda evrak işlerini hallediyor. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama genelde böyle değildir." Arkasından kapıyı kapatarak içeri girdi.

Nikki koridorda yavaşça yürürken Howard'ın bağırıışlarını hâlâ duyabiliyordu, zihni dönüyordu. Neden bahsediyordu? Ve ne

Michigan'da ne olmuştu? Ya Howard Nikki'nin ailesi hakkında bilmesi gereken bir şey biliyorsa?

Nikki bu fikri aklından uzaklaştırdı. Howard'ın ruhsal durumunun ne kadar çabuk değiştiğine tanık olmuştu. Annmarie'nin ölümü ve Nikki'nin onu dışlamasına rağmen gardırobu nasıl kurtardığını görünce kendi duyguları da allak bullak olmuştu. Tüm bunları bir kenara bırakmalı ve soruşturmasına odaklanmalıydı.

Kır saçlı bir kadın, gözlükleri burnunun ucunda, resepsiyonda oturuyordu.

"Affedersiniz, siz Paula Silver mısınız?" Nikki kimliğini kaldırdı.

"Evet, Ajan Hunt. Lynn sizi beklediğini söyledi." Paula'nın sıcak gülümsemesi bozuldu. "Annmarie'nin öldürüldüğüne inanamıyorum. Onunla sadece gün içinde birinin yerine baktığımda birkaç kez karşılaşmıştım ama kendini babasına adamıştı." Gözyaşlarıyla savaşıyor kesik kesik bir nefes aldı. "Hastalarımızı kaybetmeye alışkınız ama bu tek kelimeyle korkunç. Sanırım bazı açılardan babasının neler olup bittiğini anlayamaması bir nimet."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Aslında Annmarie'yle birlikte büyüdüm, bu yüzden ailesini oldukça iyi tanıyordum. Ona öldüğünü söylememek yanlış geliyor ama unutacağı bir şeyse onu incitmek de istemiyorum."

Paula onun elini okşadı. "Bence doğru olanı yapıyorsun. Bunu kaldıramayacaktır. Bu gece sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Nikki ona birkaç hafta önce Howie Doe'nun yaptığı ziyaretten bahsetti. "Akşam vardiyasındaydı. Umarım biri onu hatırlar. Bu tür davalarda en küçük ayrıntılar bile büyük fark yaratabilir."

Paula bir çift okuma gözlüğü taktı. "Lynn bana notları bıraktı." Yanındaki masanın üzerinde duran bir yığın kâğıdı karıştırdı. "Viziteye çıkmış, ilaçları dağıtıyor olacaktım."

"Uzak bir ihtimal olduğunun farkındayım ama o gece Howard'ın odasında birini gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Paula. "Ama genellikle o zamana kadar gece ilaçlarını vermiş olurum. Theresa ya da Kyle ile konuştun mu? O gece kattaydılar."

Nikki yanaklarının kızardığını hissetti. "Az önce Howard'ın odasında Kyle'la tanıştım. Howard kim olduğumu biliyordu ama zaman dilimi tamamen karışmıştı. Akışına bırakıp bir şey hatırlayıp hatırlamayacağına bakmaya çalışıyordum ve çok üzüldü. Çok özür dilerim. Howard'ın sinirlendikten sonra sakinleşmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama Kyle bir süre daha orada kalabilir."

"Sorun değil," dedi Paula. "Hafıza hastalarında bu sık sık olur."

O sırada cılız CNA Nikki'nin dirseğinde belirdi. Elindeki panoyu tezgâhın üzerine fırlattı, belli ki sinirlenmişti. "Howard'ı sakinleştirmeyi başardım."

Nikki, CNA işinin inanılmaz derecede yorucu olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda bu işi iyi yapmak için özel ve şefkatli bir insan gerektiğini de anlıyordu. Kyle'ın bu niteliklere sahip olduğundan pek emin değildi. Bir FBI ajanını kızdırmaktan kesinlikle endişe etmiyordu ama Nikki onun gergin olduğu için mi savunmaya geçtiğini yoksa sadece durumdan dolayı hayal kırıklığına mı uğradığını anlayamıyordu.

Rozetini kaldırdı. "FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt. Daha önce olanlar için özür dilerim. Annmarie büyürken en iyi arkadaşımdı. Howard'ı çocukluğumdan beri tanırım. Kızının öldürüldüğünden haberiniz var mı?"

Kyle'ın ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Evet, hepimiz bu konuda bilgilendirildik." Paula'ya baktı. "Ona söyleyecek miyiz?"

"Lynn ve ben, durumu göz önüne alındığında bunu ona söylemenin bir hata olacağı konusunda hemfikiriz." Paula yüzüklü parmağını ona doğrulttu. "Karşı çıkma

bu karar."

"Yapmayacağım." Kyle Nikki'ye baktı. "Seni haberlerde gördüm."

Nikki sıkıca gülümsedi. "Bazı soruları yanıtlamak için birkaç dakikanız var mı?"

"Elbette." Kyle saatine baktı. "Ama birazdan tıbbi viziteye yardım etmem gerekiyor."

"Bu sadece birkaç dakika sürecektir." Nikki ona Howie Doe'nun kayıtları imzaladığını söyledi. "Bir bağlantısı olup olmadığından emin değiliz ama Howard'ı ziyaret eden tek kişi o olduğu için izini sürmek istiyoruz."

"Bu bir aydan daha uzun bir süre önceydi," dedi Kyle. "Her gün buraya ayak uydurmak yeterince zor."

"O akşam Howard'ı ziyaret eden bir adam hatırlıyor musun?" Paula test edercesine sordu.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Bir ziyaretçiden bahsetti mi?" Nikki, Kyle gibi ilgisiz birinin neden Heritage House gibi bir yerde çalışmayı seçtiğini merak ediyordu.

Kyle alt dudağını sıktı. "Hayır, ama genellikle ziyaretçilere pek dikkat etmem. Hastalar benim işim."

Masanın yanındaki panelde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

"Ajan Hunt, Kyle'a başka sorunuz var mı?" Paula sordu.

Nikki ona bir kartvizit uzattı. "Hayır. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Aklınıza bir şey gelirse lütfen arayın."

Kyle başıyla onayladı ve sonra koridorda aceleyle Howard'ın odasının aksi yönüne doğru ilerledi.

Paula içini çekti. "Tam olarak besleyici bir tip değil. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım."

"Hangisi?" Nikki sordu.

"Neredeyse bir yıl, sanırım. Kimseye kötü davrandığından değil. Her zaman yorucu işleri yapmaya isteklidir. Ama tecrübesiz."

ve her zaman haklı olmayı sever. Eğer sakinlere karşı nazik olmasaydı, muhtemelen her şeyi bilen tavrına dayanarak onu işten çıkarırdım. Theresa'yı çağırayım da işini bitir. Yorgun görünüyorsun."

"İşin avantajları," dedi Nikki.

Paula güldü. "Bilmez miyim." Dahili telefondan Theresa'yı aradı ve birkaç dakika sonra Nikki'nin yaşlarında bir kadın onlara katıldı. Bordo önlüğünün alt kısmında bir leke vardı.

"Bay Hardin tanıdığım herkesten daha çok terliyor." Theresa tezgâhın üzerindeki kutudan kâğıt mendil aldı ve nemi biraz bastırmaya çalıştı. "Ne oldu?"

Nikki sertleşti, gerginlik omuzlarının arasına yerleşti. "Hardin mi dedin, yani eski şerif mi?"

Theresa ona şaşkınlıkla bakarak, "Evet. Rehabilitasyon bölümümüzde," dedi. "Düştü ve dizini kırdı."

Nikki, Hardin'i hayatı boyunca tanımişti. Anne babasının cinayetine ilk müdahale eden oydu ama ikisi pek anlaşıyorlardı. Nikki birkaç ay önce Stillwater'a döndüğünde araları açılmıştı; Hardin'in yıllar önce Nikki'nin ailesinin cinayetlerinden suçlu bulunduğu adamın masum olduğu ortaya çıkmıştı ve Nikki bu hata yüzünden onu suçluyordu. Resmi olarak kovulmadan önce emekli olmuştu ve Nikki emekli maaşını kaybettiğinden beri zor günler geçirdiğini duymuştu. Dizini kırmak her yaşta kötü bir şeydi ama Hardin yetmişine yaklaşıyordu ve hastalık derecesinde obezdi. Olan biten her şeye rağmen onun için üzülmekten kendini alamıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu.

"İyileşiyorum. Yavaş da olsa," dedi Theresa. "Ama biraz kilo verdi, bu da yardımcı oluyor."

Paula, Nikki'yi Theresa'yla tanıştırdı. "Ajan Hunt'ın Howard'ın birkaç hafta önce gelen erkek ziyaretçisiyle ilgili bir sorusu var. Diğer tek ziyaretçi o-"

"Bay GQ?" Theresa'nın gözleri parladı. "Howie Doe olarak giriş yaptım ama gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum."

Nikki'nin nabızı hızlandı ve paltosunun içi aniden ısındı. "Onu gördün mü? Bahsettiğim adamı mı?"

"Tanrım, evet," diye yanıtladı Theresa. "O günü çok iyi hatırlıyorum. O zamandan beri onu düşünüyorum... *Acil* servis yıllarında George Clooney'e benziyordu," dedi Theresa.

Nikki gülümsemekten kendini alamadı. Theresa günlük aktivitelerle Kyle'dan daha uyumlu görünüyordu ve coşkusu gerçek gibiydi. "Anladığım kadarıyla iyi giyinmiş?"

Theresa başını salladı. "Koyu renk yün bir ceket ve muhtemelen benim bir aylık maaşıma mal olan bir atkısı vardı. Deri ayakkabıları ve eldivenleri vardı. Sanki bir dergiden fırlamış gibiydi."

"Bana yüzü hakkında herhangi bir ayrıntı verebilir misiniz?" Nikki sordu. "Göz rengi, yüzündeki kıllar, herhangi bir ben ya da dövme?"

"Yüzünde değil," dedi Theresa. "Tıraşlıydı ve çenesi camı kesecek kadar keskindi. Göz rengini göreceğim kadar yaklaşamadım."

"Yani Howard'ı görmeye mi gitti?" Nikki hızla telefonuna notlar aldı. "Onunla ne kadar süre konuştu? Konuşmanın herhangi bir kısmını duydun mu?"

"Hayır," dedi. "Koridorun sonundaydım ama binada on beş dakikadan fazla kaldığımı sanmıyorum."

Nikki telefonunu açtı ve The Pointe'in web sitesinde Declan Simpson'ın resmini buldu. Theresa'ya gösterdi. "Bu o muydu?"

"Hayır. Bu adam biraz daha koyu tenliydi. Zeytin tonlarında, İtalyan gibiydi."

"Theresa, eğer seni bir ressamın yanına oturtsaydık, *sence* onu bir kompozit için yeterince iyi tarif edebilir miydin?"

"Deneyebilirim," dedi. "Başı belada mı?"

"Sadece onunla konuşmamız gerekiyor," dedi. "Yarınki programınız nedir?"

"Yarın bütün gün çocuklarım var ama kızım otistik ve yabancılardan hoşlanmıyor, bu yüzden birinin gelmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Akşam beşte buradayım."

"Sorun değil," dedi Nikki. "Paula için de uygunsa yarın akşam buraya bir ressam getireceğim."

"Elbette," dedi Paula. "Yeter ki personel sayımızın az olduğunu ve Theresa'nın mola vermek zorunda kalabileceğini bilsinler."

Nikki ressamı daha sonra aramak üzere aklına bir not aldı. "Unutmadan, son birkaç ay içinde Darcy Hoff adında biri Howard'ı ya da başka birini ziyaret etti mi?"

Paula gözlüklerini yukarı kaydırıp ve klavyeye bir şeyler yazdı. "Görebildiğim kadarıyla bu isimle giriş yapan kimse yok." Tıklamaya devam etti, ardından kayıtlar arasında gezinmeye başladı.

Nikki, Paula'nın kendisine yaptığı tüm yardımları takdir ediyordu ve personelin Howard ve kızını önemseydiğini görmekten mutluydu. En azından Annmarie'nin hayatında iyi insanlar vardı ve evde kapısına izinsiz bir sürgü takacak kadar korkmuş olsa bile kendini güvende hissedebiliyordu. Paula başını kaldırıp ona baktı ve başını salladı.

Nikki ikisine de Darcy'nin annesinin daha önce e-postayla gönderdiği Darcy'nin son fotoğrafını gösterdi. "Onu tanıdın mı?"

Her iki kadın da başlarını salladı.

Paula ayağa kalktı ve koridora baktı. "Kyle, işin yoksa buraya gelebilir misin?"

Yakındaki bir odadan çıktı, salyangoz hızıyla yürüyordu.

Nikki telefonunu uzattı. "Bu kadın sana tanıdık geliyor mu? Evi hiç ziyaret etti mi?"

"Keşke," diye cevap verdi. "Böyle bir yüzü unutamazdım."

Nikki gözlerini devirmemeyi başardı. Kyle ve diğer çalışanlar doğruyu söylüyor gibi görünüyordu ama ofiste hepsinin geçmişini kontrol ettirecekti.

Nikki onlara zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve yarın akşam Theresa'nın vardiyası sırasında ressamın Miras Evi'ni ziyaret edeceğini teyit edeceğine söz verdi. Aceleyle dışarı çıktı ve Liam'ı aradı.

"Howie Doe adında biri Howard'ı ziyaret etmiş ve hemşirelerden biri onu bir ressam için oturacak kadar iyi hatırlıyor" dedi.

"Howie Doe?" Liam kıs kıs güldü. "Bu adamın egosu ne kadar büyük?"

"Eğer gerçekten Frost ise, bu sorunun cevabını biliyorsunuz. Ama bu onun gerçek adı da olabilir. Henüz çok heyecanlanmamalıyız."

Nikki diğer seçenekleri göz ardı edemezdi ama çalışanlar ve bilgisayar sistemi Howie Doe'nun Miras Evi'ni sadece bir kez ziyaret ettiğini doğrulamıştı.

"KARE Kanal 11'deki bağlantılarımdan biri Annmarie'nin ölümüyle ilgili haberi aldıklarını söyledi. Haberi bu akşam yayınlayacaklar, Frost'un hayatınızdaki insanları hedef alıyor olabileceği açısıyla."

Nikki kaşlarını çatı. "Sanırım dava hakkında hiçbir bilgisi olmayan sözde bir uzmanı kameraya çıkaracaklar. Önce bir ifade almamız gerekiyor."

Liam, "Ben zaten ilgileniyorum," dedi. "Bağlantıma resmi açıklamamızın Annmarie'nin ölümünün otopsi sonuçlarını bekleyen bir cinayet olarak çalıştığımız ve şu anda birkaç şüpheliyi incelediğimiz yönünde olduğunu söyledim. Ölümünün Frost'la bağlantılı olup olmadığına henüz karar vermedik."

"Bu mükemmel," dedi Nikki. "Bileşimi elde ettiğimizde onu serbest bırakacağız. Eğer Frost'sa, onu bulmaya ve bir hayat kurtarmaya daha önce hiç olmadığımız kadar yaklaşmış olacağız."

ON İKİ

Nikki St. Paul'e dönerken heyecanını güçlükle kontrol edebiliyordu. Diğer davaların hepsinde ellerinde sadece bir ceset vardı. Şüpheli yoktu, tanık yoktu ve Frost'un görmeleri için bıraktıklarından başka bir şey yoktu. Bu çizim gerçekten de yıllardır peşinde olduğu katilin tarifi olabilir miydi? Nikki heyecanını bastırması ve kendini fazla kaptırmaması gerektiğini biliyordu. Bu adamın Annmarie'nin ölümüyle hiçbir ilgisi olmama ihtimali hâlâ vardı. Yine de, sonunda onlara bir tür bileşik verebilecek bir tanıkları vardı ve bu iyi bir başlangıç noktasıydı. Arabaya biner binmez ressamı aramış ve yarın Theresa'nın vardiyası sırasında huzurevine gelmesini ayarlamıştı.

Ziyaretiyle ilgili her şeye şüpheyle yaklaşması gerektiğini bilse de Howard'la konuştuktan sonra yine de kendini huzursuz hissetti. Hafıza kaybını ve kafa karışıklığını her gün yaşamak Annmarie için yürek parçalayıcı olmalıydı. Howard'la işler çok bunaltıcı bir hal aldığında hayatında güvenebileceği biri var mıydı? Liam ve FBI bilgisayar uzmanları mümkün olduğunca derine ineceklerdi ama her işverenin Annmarie'yi alanındaki en iyi güvenlik uzmanlarından biri olarak övdüğü düşünülürse, Nikki'nin bunu aşmanın çok uzun süreceğini varsayması gerekiyordu

ve Darcy Hoff'un o kadar zamanı yoktu. Hâlâ Annmarie'nin cep telefonu kayıtlarını bekliyorlardı ama Nikki onların da işe yaramayacağını hissediyordu. Annmarie her şeyi mümkün olduğunca gizli tutuyor gibi görünüyordu ve Nikki'nin içgüdüleri onun mesaj yoluyla çok fazla bilgi paylaşmayacağını söylüyordu.

Nikki, St. Paul'ün harika okullara ve aile mahallelerine sahip bir banliyösü olan Highland Park'taki evine vardığında, Annmarie'nin cinayeti ve olası Frost bağlantısı ile ilgili haberler tüm yerel medya kuruluşlarının merkezinde yer almıştı. İdari ofisten cep telefonuna yönlendirilen birkaç muhabir aramasından kaçınmıştı ama konuşmak istediği bir muhabir vardı.

Caitlin Newport suda bir köpekbalığıydı, her zaman etrafta dolaşırdı ve iyi bir hikaye için hazırды ve Nikki ile sık sık kafa kafaya verirlerdi. Ama geçen ay oğlu kaçırılmıştı ve Nikki onu zamanında bulmasaydı ölebilirdi. Caitlin de Liam'la çıkıyordu ve Liam'a bilgi vermeyeceği konusunda güvenmesine rağmen, Caitlin'in pek çok bağlantısı olduğunu ve arama emrine gerek kalmadan bilgi alabileceğini biliyordu.

Caitlin ilk zil sesinde cevap verdi. "Annmarie'ye olanları az önce haberlerde duydum. Çok üzgünüm Nikki. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim." Caitlin, Mark Todd'un masumiyetini kanıtlamak için sayısız saat harcamıştı, bu yüzden Nikki ve Annmarie'nin bir zamanlar yakın olduklarını biliyordu. Nikki onun endişesinin içten olduğunu biliyordu ama Caitlin hâlâ bir muhabirdi. Annmarie'nin ölümü yüzünden ne kadar üzgün olduğunu belli edemezdi, yoksa onun davasında yedek kulübesine otururdu. "Sanırım haberlerde resmi açıklamamızı da duymuşsunuzdur?"

"Evet," dedi Caitlin, ses tonunda bir parça heyecan vardı. "Önce bir arkadaş olmak ve seni soru bombardımanına tutmamak için gerçekten çok uğraşıyorum."

Nikki arabayı garaja çekerken, "Aktif vakalarla ilgili konuşmanın erkek arkadaşın yerine benden gelmesi daha iyi," dedi. "İş ve ilişkiler birbirine karışmaz."

"Ayrıca ondan bilgi almamın sorun olmayacağını hissetmemi de istemezsin." Caitlin'in kuru sesi cipin Bluetooth'undan geliyordu.

Nikki güldü. "O da var."

"Sence onu Frost mu öldürdü?" Caitlin sordu, sesi kasvetliydi. Nikki, Liam'ın onunla önemli bilgiler paylaştığından şüpheliydi ama Caitlin'in eyalet ve yerel departmanlarda pek çok kaynağı vardı. "Tüm açılardan bakılmasıyla ilgili açıklamaya rağmen haberler bu yönde ilerliyor."

"Bu en sansasyonel olanı." Nikki kelimelerini dikkatle seçti. "Ve gerçek bir olasılık. Ama bu resmi bir soruysa, cevabım yorum yok."

"Bu yüzden mi en sevdiğin muhabiri arıyorsun? Bana içeriden bir haber mi veriyorsun?" Caitlin'in kibri zaman zaman Nikki'yi rahatsız ediyordu ama işinde çok iyiydi ve bir kez bir hikâyeye dişlerini geçirdi mi onu hiçbir şey durduramazdı. Normalde Nikki onun ısrarcılığından rahatsız olurdu ama bu sefer işe yarayabileceğini biliyordu.

Nikki, bunun Caitlin'i şüphelenmekten alıkoymayacağını bildiğinden, "Benim cevabım yorum yok," diye karşılık verdi.

"Anlıyorum," dedi Caitlin. "Peki kayıt dışı mı?"

"Kayıt dışı, bir iyiliğe ihtiyacım var." Annmarie'nin ölümünün herkes tarafından bilinmesiyle birlikte Nikki, Darcy Hoff'un davasında medyanın önüne geçmesi gerektiğini biliyordu. Yetenekli herhangi bir muhabir küçük bir araştırmayla iki kadın arasındaki bağlantıyı keşfedebilirdi. Annmarie'nin Nikki'yle olan bağlantısı gündeme oturacaktı ve Nikki'nin davayı Darcy Hoff'a odaklaması gerekiyordu. "Darcy Hoff, Frost hakkında ona meydan okuyan bir köşe yazısı yazdı. Şimdi kayıp ve onu Frost'un kaçırdığından eminim," dedi Nikki.

"Bu Frost'un ilk kurbanının kız kardeşi değil mi?" Caitlin araya girdi.

Nikki, "Çok uzun süredir kayıp değil," dedi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

"Ve sorulmasını istediğiniz belirli sorularınız var," diye tahmin etti Caitlin. "Bu basın toplantısında en ön sırada yer alacağım anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz." Geçmişi yüzünden Nikki, mutlak bir zorunluluk olmadıkça medyayla çalışmaktan hep kaçınmıştı. Darcy'nin ortadan kaybolması tam olarak bu nitelikteydi ve Nikki, Caitlin'in Liam'la olan ilişkisine güvenerek sorularında haddini aşmasını engellemeye çalışıyordu.

"Orada olacağım," dedi Caitlin. "Zach birkaç gün benimle kalacak ve kendisini ihmal edilmiş hissetmesini istemiyorum. Onu birkaç saatliğine bırakabilirim ama sana verebileceğim zaman bu kadar."

Nikki birkaç hafta önce onu bir seri avcının elinden kurtardığından beri genci görmemişti ama Liam ona Zach'in terapiye gittiğini ve ilerleme kaydettiğini söylemişti. Caitlin'le aralarındaki ilişkinin düzeliyor gibi görüldüğünü duymak onu mutlu etmişti. Nikki, "Seninle vakit geçirmesine çok sevindim," dedi. "O nasıl?"

"Daha iyi," dedi Caitlin. "Benimle giderek daha fazla konuşuyor ve profesyonel biriyle..." Caitlin sözünü kesti ve Nikki onun muhtemelen hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını anlayabildi. "Bu kadar başarılı olduğu için onunla gurur duyuyorum."

"Harika bir rol modeli var." Nikki, Caitlin'in düzenli ve amaçlı bir nefes aldığını duydu. Caitlin çok şey atlatmıştı ve Caitlin'e arkadaşım diyecek kadar ileri gitmese de, artık ona saygı duyacak kadar iyi tanıyordu.

Caitlin burnunu çekti. "Birazdan okuldan dönecek, gitsem iyi olacak."

Nikki içeri girip bir şeyler yemezse Lacey'yle hiç vakit geçiremeden cipinde sızıp kalacağını biliyordu, bu yüzden Caitlin'e teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı.

Ama daha eve girmeden telefonu çaldı, dokunmatik ekranda Kaliforniya alan kodu yazıyordu. Dışarıda durdu, cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

"Ajan Nikki Hunt."

"Ajan Hunt, ben VPCloud'dan Ross Kuhn, çağrınıza geri dönüyorum. Size geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bütün gün toplantıdaydım." Adamın sesi küstah ve profesyoneldi. Nikki onun Annmarie'yi tanıyıp tanımadığını, haberleri görüp görmediğini ya da haberleri öğrendiğinde profesyonelliğinin bozulup bozulmayacağını merak etti.

"Sorun değil." Nikki telefonunu omzuna yasladı ve garaj kapısını zorlayarak açtı.

"Benimle mevcut bir çalışan hakkında konuşmak istemişsiniz," dedi, "ama bir isim bırakmamışsınız."

Nikki tam cevap verecekti ki, koyu renk bukleler ve kıkırdamalarla dolu bir yığın bacaklarına saldırdı; garaj kapısını daha yeni açmıştı ama Lacey belli ki onun geldiğini duymuştu. "Gel baban ve benimle UNO oynayalım," dedi kollarını Nikki'nin bacağına dolayarak. "Çok iyi değil ama sanırım benim kazanmama izin veriyor."

Nikki kızını sıktı ve sonra telefona işaret etti. "Annene birkaç dakika izin ver," diye mırıldandı.

Lacey ona başıyla onay verdi ve oturma odasına açılan garaj kapısından geri döndü. Nikki kapıyı açık bırakıp diğer tarafa geçti ve dondurucu kış boyunca çürüyen birkaç galon boyayla birlikte atmaya düşündüğü eski bir plastik sandalyeye oturdu.

Nikki, Ross'un Lacey'yi duymamış olmasını umarak devam etti. "Evet, sizinle konuşmak istediğim çalışan Annmarie Mason."

"Annmarie harika biri," dedi Ross hayranlıkla. "En iyi ağ mühendislerimden biridir ama sanırım bu hafta tatilde." Nikki daktilo sesi duyabiliyordu ve Ross'un kayıtlarını kontrol ettiğini düşündü. "Başı belada mı?" diye sordu, neredeyse dalgın bir şekilde.

Birine ölüm haberini vermenin kolay bir yolu yoktu, özellikle de telefonda, ama yara bandını yırtıp atmak her zaman daha iyiydi, bu yüzden devam etti. "Korkarım öyle. Öldürüldü, Bay Kuhn."

Nikki Ross'un keskin bir nefes aldığını duydu. "O ne?" diye cevap verdi. "Bir yanlışlık olmalı."

Nikki iç çekti. "Keşke öyle olsaydı Bay Kuhn, ama pozitif kimliği kendim belirledim."

"Tanrım, zavallı Annmarie. O çok iyi bir insandı. Bunu kim yapar?" diye sordu.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Nikki. "Sizin için çalışmaya başlayana kadar düzenli olarak taşınmış gibi görünüyor. Nedeninden hiç bahsetti mi?"

"Onunla görüştüğümde, VPCloud gibi büyük bir şirkete başvurmadan önce iyi bir özgeçmişe sahip olmak istediğini söyledi, bu yüzden belki de sadece işin olduğu yere gitme durumuydu."

"Doğru," diye yanıtladı Nikki. Bunu hiç düşünmemişti. "Geçmişteki iş arkadaşları ya da işverenleriyle ilgili herhangi bir sorundan bahsetti mi hiç?"

"Hayır ve referansları kusursuzdu. Eski işverenleri onun gidişine çok üzüldü. Minnesota'ya geri dönmek zorunda kaldığında uzaktan çalışmaya devam etmeye istekli olduğu için şanslıydık."

"Onu ne sıklıkla kontrol ediyordunuz?"

"Neredeyse her gün e-posta ile. En güvenilir mühendislerimizden biridir. Bana hiçbir zaman bir sorun olduğu izlenimini vermedi ve evden çalışıyor olsa da bu ofisin geri kalanıyla tamamen entegre olmadığı anlamına gelmiyordu."

"Temas kurabileceği tek kişı siz misiniz?"

"Hayır, insan kaynaklarında düzenli olarak muhatap olduğu birkaç kişi var. Bazı proje yöneticileri de var ama şirket merkezimiz oldukça küçük."

"Bu çalışanların isimlerine ihtiyacım olacak, Bay Kuhn."

Ross ona bir liste göndermeyi kabul etti ve Nikki devam etti. Annmarie'nin işi hakkında bilmediğı ya da anlamadığı çok şey vardı.

"Annmarie'nin masaüstü bilgisayarı şifre korumalı ve dizüstü bilgisayarı kayıp. Acaba şirkete mi ait?"

"Hayır," dedi. "Seçeneğimiz var ama o reddetti. Güvenlik sorunları nedeniyle kendi bilgisayarını kullanmak istedi."

Nikki kendi kendine, özellikle de şirketin ağ güvenliğinin tasarlanmasına yardım etmişken, bunu neden yapsın ki diye düşündü. "Her şeyi evde mi saklıyor, yoksa bir Dropbox hesabına ya da belki sizin özel bulut sunucunuza erişimi var mı?"

"Muhtemelen," dedi. "Hesapları kontrol etmem ve size geri dönmem gerekecek. Ancak herhangi bir iletişimi veya bulut alanının içeriğini görmek istiyorsanız, bir arama iznine ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı," dedi Nikki. "Sabahleyin bir tane hazırlayıp gönderebiliriz."

"Lütfen yap," dedi Ross. "Elimden gelen her şeye erişmenizi sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Nikki. "Erişmemize izin verildiğinde şirket e-postasında bir şeyler bulabileceğimizi umuyorum."

"Özel bir insandı, bilirsiniz," diye düşündü. "Muhtemelen herkes içinde onunla en çok etkileşim kuran bendim ve ben bile onun hakkında o kadar çok şey bilmiyorum. Yine de herkes onu severdi, eğer yardımı olaksa?"

"Öyle," diye cevap verdi Nikki. "Yardımanız için gerçekten minnettarım Bay Kuhn." "Lütfen, yapabileceğim başka bir şey olursa, bana haber verin."

"Referanslarının ve personel dosyasının bir kopyasını alma şansımız var mı? Onları bulmak için çok fazla ayak işi yapmak zorunda kalmayız."

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti.

Bay Kuhn'la konuşmasını bitirdikten sonra Nikki garaj kapısını sessizce kapattı ve Lacey ile eski kocası Tyler'ı bulmak için oturma odasına yöneldi. Tyler da FBI için çalışıyordu, beyaz yaka suçlarıyla ilgileniyordu ve programı Nikki'ninkinden çok daha düzenliydi. Lacey'nin bu gece onunla kalmasını çoktan ayarlamıştı ama Lacey Nikki'yle pizza yemek için yalvarmıştı. Kanepede oturan Lacey'nin omzunu dürttü. "Pizza pişmek üzere gibi kokuyor. Neden masayı temizleyip kâğıt tabakları ve tek kullanımlık çatalları getirmiyorsun? Kilerin alt rafındalar."

"Güzel porselenleri getiriyorum." Tyler ev yapımı pizzasını fırından çıkarırken başıyla onayladı.

"Temizlemen gereken büyük bir pislik olmadığında pizzanın tadı daha güzel oluyor." Tyler ile olan ilişkisi için minnettardı. Arkadaş olarak daha iyi olduklarını fark ettikten sonra birkaç yıl önce boşanmışlar ve iyi bir ortak ebeveynlik ilişkisi Nikki'nin telaşlı hayatını kolaylaştırmış.

Lacey kâğıt tabakları ve plastik kapları masanın üzerine koydu. Bir çatallı eline aldı ve mikroskoba bakar gibi inceledi. "Çin porseleninin çok daha güzel olduğunu sanırdım."

Nikki gülümsedi. "Evet, öyle. Bu sadece babamın gerçek tabak kullanmadığım için benimle dalga geçme şekli."

Tyler pizzayı kesip her tabağa bir dilim koyarken, Nikki kızına bir yığın peçete uzattı.

"Sosun çoğunu yüzün yerine ağzına almaya çalışalım." Bir ısırik aldı ve takdirle inledi. "Hâlâ

yediğim en iyi pizza."

Tyler sırttı. "En azından hâlâ o unvana sahip olduğum için mutluyum."

Nikki gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Tyler onun Rory'yle çıktığını öğrendiğinden beri böyle yorumlar yapıyordu. Neyse ki Tyler hissedebileceği kıskançlıkların kızlarını etkilemesine izin vermiyordu ve Nikki bunun için minnettardı. Sadece şurada burada bir yorumla ortaya çıksa da umurunda değildi.

"Bir parça daha istiyorum." Lacey çenesini sildi ve sonra karnını ovuşturdu. "Çok güzel."

"Küçük bir parça." Nikki bir dilimi ikiye böldü. "Karnın ağrıyacak."

"Hayır, gitmeyeceğim. Bu hafta sonu Mall of America'ya gideceğiz, değil mi? Bineceğim bütün oyuncakları biliyorum ve akvaryuma da gitmeliyiz." Lacey akvaryum hakkında o kadar hızlı konuşuyordu ki Nikki onu anlamak için konsantre olmak zorunda kaldı. "Deniz kaplumbağalarını görmek istiyorum. Yavru yumurtalarını kumsala bıraktıklarını ve sonra küçük yavru kaplumbağalar yumurtadan çıktıklarında suya doğru kaçmak zorunda kaldıklarını biliyor musun? Birçoğu yeniyor."

Nikki haftalardır Lacey'yi alışveriş merkezinin kapalı lunaparkına götürmeyi erteliyordu ve işteki bazı işlerini hallettiği için onu bu hafta sonu götüreceğine yemin etmişti. Şimdi sözünü yine bozmak zorundaydı.

"Bug, çok üzgünüm ama annen muhtemelen işte mahsur kalacak. Yakalamam gereken başka bir kötü adam var."

Lacey yarısı yenmiş pizza parçasını tabağına koydu, iri mavi gözleri ciddiydi. "Söz vermiştin."

"Annem de bundan hoşlanmıyor," dedi Tyler nazikçe.

Nikki ona minnettar bir bakış attı ve sonra kızının elini tuttu. "Biliyorum ve özür dilerim. Alışveriş merkezinde olmayı tercih ederdim."

alışmaktan daha iyidir."

"Rory ayna labirentini yapabileceğimizi söyledi."

Tyler'ın çenesi gerildi. Lacey'nin sırtını okşadı. "Koktuğunu biliyorum ama annenin işe gitmesi gerekiyor."

"Evet, yapabilir." Lacey sandalyesini masadan itti ve ayağā kalktı, gözleri dökölmemiş yaşlarla parlıyordu. "Patron o. Ne isterse yapabilir."

"Bu doğru değıl, Bug." Nikki yere gömölmek istedi. Lacey Nikki'nin programı konusunda her zaman iyi huyluydu ve onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

Lacey topuklarının üzerinde döndü. "Gitme vakti gelene kadar odama gidiyorum."

Lacey'nin küçük ayakları odasının parke zeminini dövüyor, ardından kapısı arpılıyordu.

Nikki kendi tabağını itti, artık aç değıldi. "Bunu atlatacaktır," dedi Tyler. "Her zaman atlatır."

"Sorun da bu zaten," dedi Nikki. "Buna alışmaya başladı. Benim işimin ondan daha önemli olduğunu düşünüyorum." Lacey'i işinden uzak tutmak ve onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek için çok çabalıyordu ama bu gibi anlar ona kendini tam bir ebeveyn olarak başarısız hissettiriyordu.

"Ona öyle olmadığını hatırlat," dedi Tyler. "Ve onu götürebileceğiniz zaman, belki erkek arkadaşınızı götürmeyin ve sadece kızıınıza odaklanın."

Nikki ona ters ters bakarak boş tabakları topladı. "Sakın başlama." "Başlamıyorum. Sadece bir gözlem yapıyorum."

"Aferin sana." İçini ekti. "Ben onunla konuşacağım, sen de onu eve götürüp yatırabilirsin. Geç oluyor."

"Ciddi misin Nikki? Beni öylece başından mı savacaksın?"

"Ciddiyim. Frost'un başka bir kızı var. Ve Annmarie'yi öldürdü." Şimdiye kadar Tyler'a söylemeyi düşünmemişti bile. Rory'den önce ilk söyleyeceği kişi o olacaktı.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Liseden arkadaşın mı?"

"Evet. Onu Boundary Waters'da bıraktım." Nikki kâğıt tabakları çöpe attı ve tezgâhtan temizlik bezlerini aldı. Masayı gereğinden sert bir şekilde ovmaya başladı.

Tyler nazikçe onun dirseğini tuttu. "Hey, beni dışlama. Ve kendini de kapatma. Yas tutmalısın."

Nikki fırçalamaya devam etti. Şu anda nasıl hissettiği hakkında konuşamıyordu ve Tyler'a kızgındı. Bir dakika önce kararlarını sorgulayıp, bir dakika sonra onu rahatlatmaya çalışamazdı. "Yapacağım," dedi. "Frost'u bulduktan sonra."

Tyler içini çekti ve ellerini kaldırdı. "Tamam. Sanırım artık seni zorlamak bana düşmez. Ama kendine karşı daha yumuşak olmalısın. İşlerin bu kadar sık değişmesi beni de sinirlendiriyor ama anlıyorum. Sen iyi bir annesin Nikki."

"Teşekkür ederim," dedi kalın bir sesle.

Nikki koridorda yürüdü ve Lacey'nin yarı açık kapısını çaldı.

"Konuşabilir miyiz?"

Lacey kırmızı ve pembe bir lekeyi boyamakta olduğu resim masasından başını kaldırdı. "Elbette."

Nikki kızının karşısındaki yatağa oturdu. "İşimin senin için zor olduğunu biliyorum. Ve sen hala anlamak için çok gençsin."

"Gerçekten kötü insanları yakalıyorsunuz." Lacey siyah bir boya kalemi seçti. "Bunun gerçekten önemli olduğunu biliyorum."

Nikki scooted ileri ve yakaladı onu Eller. "Değil senden daha önemli. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Ama

İşimin gerçek bir programı yok ve sürekli bir şeylerle hokkabazlık yapıyorum."

"Biliyorum." Lacey yıllardır sahip olduğu pelüş tavşanına uzandı ve onu göğsüne bastırdı. "Frost kim?"

Nikki kaşlarını çatı. "Bunu duydun mu?"

"Kızdığın zaman çok gürültü yapıyorsun." Lacey tavşanın kulağının ucunu dudaklarına sürttü ve sessizce mırıldandı, bu uyumaya hazır olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Frost'un gerçek adını bilmiyoruz. Ama pek çok kadına zarar verdi ve şimdi de genç bir bayana zarar veriyor. Ekibim ve ben daha da kötüleşmeden onu bulmalıyız."

"Ve alışveriş merkezi her zaman orada." Lacey cevap verecek kadar uzun süre mırıldanmayı bıraktı.

"Babana Rory'nin bizimle gelmesi konusunda bir şeyler söylemişsin." Dudakları kıpırdadı. "Sadece ne diyeceğini görmek istedim." "Babacığım? Sorun olmadığını söyledi, ama emin değilim."

"Rory'den hoşlanıyorum," diye araya girdi Lacey, sesi yükselmişti. "Onun da bizimle gelmesini istiyorum. Ama senin de beni götürmeni istiyorum. O yüzden beklemem gerekiyorsa beklerim. Ama bu sana akvaryumdan alacağın havalı bir pelüş hayvana mal olacak." Esnedi ve tavşan kulağını tekrar dudaklarına sürttü.

"Bunu yapabilirim." Nikki onu kucakladı, kızının hâlâ pelüş bir hayvanla yatıştırılabilecek kadar genç olmasına minnettardı. Kendi suçluluk duygusunun da bu kadar kolay bastırılabilmesini diledi. "Baban bizi bekliyor, hadi seni gitmeye hazırlayalım."

Tyler ve Lacey gittikten sonra Nikki duş aldı ve Rory'yi aradı. Bütün gün birkaç mesaj dışında onu kontrol etme fırsatı bulamamıştı ve onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Seni özledim," dedi boğuk bir sesle. "Çarşıları senin gibi kokuyor. Kötü şeyler düşünmeme neden oluyor."

Nikki güldü ama içini bir sıcaklık kapladı. Rory'yle seks, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu; fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. -Rory hayatına girene kadar hiç kimseye duygusal olarak yakın hissetmemişti.

"Mark'a Annmarie'den bahsettin mi?" diye sordu ve Mark'ın dikkatini dağıtacak başka bir şey söylemesine fırsat vermeden konuyu değiştirdi.

"Evet," dedi Rory. "Oldukça üzgündü. Sanırım dokuzuncu sınıfta çıkmışlar ve bir süre iyi arkadaş kalmışlar."

"Bu doğru. Annmarie ona sonsuza dek aşık oldu." Duygularını kontrol etmeye çalışarak gözlerini kapattı ama sesindeki çatlak üzüntüsünü ele veriyordu.

"İyi misin? Bölümlere ayırdığını biliyorum, ama aynı zamanda gösterdiğinden çok daha yumuşak başlısın. Ve bu oldukça korkunç."

Nikki yüzünü ovuşturdu; Rory'nin önünde bile dağılmak istemiyordu. Endişelenecek ve yardım etmek isteyecekti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Suçluluk duygusunu bastırması gerekiyordu; bu Annmarie için adaleti sağlamasına ya da Darcy'yi bulmasına yardımcı olmayacaktı. Nikki de acısını dindirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Rory'ye nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama onunla telefonda konuşmak en azından kendisini daha sakin hissetmesini sağlıyordu.

"Keşke onu daha iyi tanısaydım," dedi Rory sonunda. "Mark o zamanlar onun hakkında konuşmayı hiç bırakmazdı. Okuldaki pek çok kız gibi kliklerle ve statüyle ilgili değildi. Her şey olduğunda onu geri kazanmaya çalışıyordu."

Nikki yüzünü buruşturdu. "Her şey" derken Nikki'nin ailesinin öldürülmesini ve Mark'ın haksız yere tutuklanmasını kastediyordu. "Gerçekten mi? Bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Bana hapishanedeyken ona mektup yazdığını söyledi. Başka bir şey söylemedi ama harap olduğunu söyleyebilirim."

Nikki şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. Annmarie duruşmadan sonra Mark'la görüştüğünden hiç bahsetmemişti. Nikki en iyi arkadaşını neredeyse her gün görmesine rağmen nasıl bu kadar az şey biliyordu? Annmarie'nin Mark'a ne kadar süre yazmaya devam ettiğini merak etti. Nikki için hayatındaki boşlukları doldurabilecek birkaç kişiden biri o olabilirdi. "Orada olma ihtimali var mı? Onunla Annmarie hakkında konuşmak isterim."

"Hayır, annemle babamda. Neden onunla onun hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacım var."

Rory bozana kadar aralarında rahatsız edici bir sessizlik uzadı. "Mazerete falan mı ihtiyacı var?" Alaycı sesi derin bir renk almıştı. "Yani, hapisten çıktığından beri ondan kaçıyorsun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Nikki neredeyse inanamayacağını söyledi.

Rory birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra içini çekti. "Bence sen bir katilin peşindesin," dedi. "Annmarie'nin hayatında şüpheli birini arıyorsun. Ve sana Mark'ın onunla temas halinde olduğunu söyledim. Her şeyden önce eski mahkûmları aradığınızı, sabıka kaydı olan herkesi işaretlediğinizi biliyorum. O sizin profilinize uyuyor."

Nikki şok olmuştu. Hiç de böyle düşünmemişti. "Bundan daha iyi bir ajan olduğumu düşünmek isterdim," dedi.

"Bana hep eski mahkûmlar suçlanıyormuş gibi geliyor," diye cevap verdi Rory. "O eski bir mahkûm değil," diye tersledi Nikki. "Onun hakkında asla

ve ekibimdeki hiç kimse de böyle bir şey yapmaz. Sicili silindi." Nikki kendini bu şekilde savunmak zorunda kaldığına inanamıyordu. Mark hakkında birkaç kez konuşmuşlardı.

Rory de Nikki'ye geçmişten dolayı kin beslemediği konusunda her zaman ısrar etmişti.

"Bakın, belki de aşırı tepki veriyorum. Ona söylediğimde annem de oradaydı ve davada senin çalıştığını duyunca, birinin hemen ödeme yapmasını isteyeceğinden bahsetmeye başladı. At gözlüğü takmış olabileceğini söyledi ve haklı, Nikki. Özel hayatınla iş hayatını birbirinden ayırma konusunda pek iyi bir sicilin yok." Rory içini çekti ve Nikki bir şişe kapağının kapanma sesini duydu. Rory her zaman işten sonra birkaç bira içerdi, ama bu gece çok daha fazla sıvı cesareti olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Seni aileme karşı savunmaktan yoruldum. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum, en azından tamamen değil."

Nikki dişlerini sıktı ve ona kadar saydı. Mark'ın ailesini ondan nefret ettikleri için suçlamıyordu ve Rory ile ailesi arasına girmemek için kendini zor tutuyordu. Ailesiyle konuşmaya çalıştığı için onunla birden fazla kez tartışmıştı ve içten içe gururunun da sorunun bir parçası olduğunu biliyordu. Ama Todd'ların ona hiçbir borcu yoktu ve en büyük oğullarıyla geçirdikleri onca yıldan sonra onları kendisini affetmeye zorlamak yanlış görünüyordu. Ondan neden şüphe ettiklerini anlıyordu ama bu daha az acı vermiyordu.

"Orada mısın?" Rory sordu.

"Evet." Nikki öfkesinin üzüntüye dönüştüğünü hissedebiliyordu. "Mark benim tanıdığım Annmarie'yi tanıyordu, hepsi bu. Onun hakkında konuşmak istedim çünkü insanlar değer verdikleri biri öldüğünde böyle yaparlar."

"Kahretsin," dedi Rory. Bir an durakladı. "Özür dilerim. Birkaç tek attım-"

"Gitmem gerek," dedi Nikki. "Bitirmem gereken bazı işler var ve uyumaya çalışmalıyım. Yarın konuşuruz." Adam başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı, biraz ayrı kalmanın yardımcı olacağını umuyordu

İkisi de sakinleşti. Rory'ye karşı daha sabırlı olması gerektiğini biliyordu; ne de olsa Mark'ı ailesinin katili sandığı için ona hiç kızmamıştı. Aksine, tanıştıkları andan itibaren ona şefkat göstermişti. Ama şu anda duyguları bozuk bir elektrik kablosundan farksızdı, sağa sola savruluyor ve yangınlar çıkarıyordu.

Telefonu çaldı.

Özür dilerim. Bu aptalcaydı.

Nikki sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve yüzünü temizledi.

Öyleydi, ama muhtemelen aşırı tepki verdim. şu anda her yerdeyim.

Bir emoji ve bir telefon numarası ile cevap verdi.

Mark'ı ara. Eminim o da onun hakkında konuşmak

istiyordur. Konuşacağım. Yarın konuşuruz.

Nikki telefonunu bir kenara bıraktı ve ofisine gitti. Her zaman kilitli tutardı çünkü Lacey'nin içeri girip etrafı karıştırmasını ve bir olay yeri fotoğrafı ya da daha kötü bir şey görmesini istemezdi. Duvarlarından biri Annmarie'nin Frost duvarına çok benziyordu, ama çok daha fazla ayrıntıyla, tüm kurbanların olay yeri fotoğrafları da dahil olmak üzere.

Ölüm fotoğrafları Nikki'yi her zaman tedirgin etmiştir ama Frost'un kurbanlarını, özellikle de Kim Hoff'u görmek ona her zaman açıklayamadığı bir dehşet hissi vermiştir.

Diğerleri gibi Kim de sırt üstü yatmış, kaskatı kesilmişti. Teni ürkütücü bir mavimsi renkteydi ve vücudundaki kırmızı kadife kurdele, neredeyse siyah saçları ve dingin ifadesiyle çarpıcı görünüyordu. Elleri huzur içinde karnının üzerinde kavuşturulmuştu. Diğerleri de aynı görünüyordu ama Kim gerçekten bir tabuttan çıkarılmış gibi görünüyordu.

Nikki başlangıçta kapalı gözlerin onları Frost'un kimliğine götürebileceğini düşünmüştü çünkü Courtney göz kapaklarında maskeleme bandı kalıntıları bulmuştu. Muhtemelen ölüm anında tekrar açılmayacak kadar donana kadar bantla kapatmıştı. Ama testte sadece bant kalıntısı bulunmuştu, DNA ya da parmak izi yoktu.

Nikki, Annmarie'nin başka bir Frost kurbanı olduğundan, adli tabibin cesedinde hiçbir şey bulamayacağından emindi. Eğer bu onun işiyse, cesedi çamaşır suyuyla temizlemiş ve son derece dikkatli davranmış olmalıydı. Annmarie'nin çalışma odasındaki makaleler ve haritalar ile dairesinde bulabilecekleri diğer kanıtlar çok önemliydi. Eğer onu Frost öldürdüyse, Annmarie muhtemelen olacıklardan haberdar olan ilk kurbandı ve Nikki bunun nedenini öğrenene kadar rahat etmeyecekti.

ON ÜÇ

Çarşamba

Ertesi sabah Nikki Stillwater'a gitmeden önce adli tabibin ofisine uğradı. Dr. Blanchard dün gece geç saatlerde Annmarie'nin otopsisinin tamamlandığını bildiren bir e-posta göndermişti ve Nikki adli tabiple bizzat konuştuğundan emin olmak istiyordu. Paul'deki adli tıp ofisi, Washington County de dahil olmak üzere birçok küçük ilçenin ölüm soruşturmalarını yürütüyordu. Bina yeniydi ve Nikki'nin yıllardır içinde bulunduğu bazı morgların aksine iyi havalandırılıyordu. Ne yazık ki, St Paul şehir merkezindeki devasa tıbbi kompleksin içinde yer alıyordu, bu yüzden sabahın en yoğun saatlerinde park yeri bulmak çok fazla küfür ve bekleme gerektiriyordu. Nikki sonunda bir yer buldu, ama yine de beş dakikalık bir yürüyüşü vardı ve sonra ziyaretçi kartını almak için resepsiyona giriş yapması gerekiyordu.

"Dr. Blanchard otopsi odasının dışında bekliyor," dedi idari görevli. "Burada olup olmadığınızı öğrenmek için iki kez aradı."

Elbette öyleydi, çünkü Nikki evden çıkarken kendine ne kadar fazladan zaman tanırса tanısın, okula bırakma ve trafikle uğraşmaktan her zaman geç kalıyordu.

Yaka kartını kullanarak Blanchard'ın beklediği yasak bölgeye girdi, işaret parmağı sabırsız bir hareketle telefonunu kaydırıyordu.

"Özür dilerim," dedi Nikki nefes nefese. "Bu sabah erken çıktım, yemin ederim. I-10 yolunda bir kaza oldu."

Blanchard Minnesota'nın ilk Afro-Amerikan adli tabibiydi ve Nikki birçok davada onunla birlikte çalışmıştı. Titiz ve metodik biriydi ve Nikki'nin saygı duyduğu saçma sapan bir iş ahlakı vardı.

Blanchard kısaca, "Sorun yok," dedi. "Koruyucu giysilerinizi alın ve sizinle otopsi odasında buluşalım."

Görünürde ceset olmasa bile, morgda insanın giysilerine sinen bir koku vardı. Nikki hemen kâğıttan bir takım elbise ve patiklerini giydi ve Annmarie'nin cesedini tekrar görmekten kendini alıkoyamadan aceleyle odaya girdi.

Nikki formaldehitin acısıyla gözlerini kırptırdı ve boş bir çelik masanın yanında duran Blanchard'a katıldı.

"Doug Larsen, Annmarie'nin arkadaşın olduğunu mu söyledi?" Blanchard'ın sesi alışılmadık derecede nazikti.

"Birlikte büyüdük, evet," diye yanıtladı Nikki, ama çok ilgili görünmek istemiyordu. Hemen konuyu değiştirdi. "Bana ne bildiğini anlat." Nikki sakın kalmaya çalışarak kelimeleri hızla ağzından kaçırdı.

Blanchard, "Frost'un kurbanlarıyla aynı enjeksiyon noktası ve iğne boyutu," dedi. "Toksikolojiyi bekliyorum ama diğerleriyle aynı ilaç olacağına bahse girerim."

"Düşündüğümüz gibi Pazartesi sabahı mı öldü?" Nikki sordu.

"Sanırım öyle," dedi Blanchard. "Hâlâ katılaşmamıştı ve çok az morluk vardı. Mide içeriği en son ölmeden birkaç saat önce yumurta yediğini ve su içtiğini gösteriyor."

Frost kurbanlarını kaçırdıktan sonra bir süre canlı tutuyordu, bu yüzden bu onun yediği son yemek ya da ona zorla yedirdiği bir şey olabilir.

"Cinsel saldırı izi yok mu?"

"Hayır," dedi Blanchard. "Son birkaç ay içinde herhangi bir cinsel aktivite belirtisi yok. Tırnakları kesilmiş ve temizlenmiş. Cesedin üzerinde işe yarar bir iz yok."

Nikki'nin bacakları güçsüz hissediyordu; bu da Frost'un diğer kurbanlarıyla bir başka benzerlikti.

"Kalçasında ilginç bir dövme var." Blanchard'ın sesi tekrar yumuşadı. "Bir fotoğrafa bakmayı tercih ederseniz, anlarım."

"Hayır, onu görmek istiyorum." Elleri yanında olan Nikki, tırnakları hafifçe avucuna batana kadar parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdı. Acı şimdiki zamana odaklanmasına yardımcı oldu.

Blanchard cesetlerin otopsiden önce ve sonra geçici olarak tutulduğu soğuk hava depolarına gitti.

Blanchard Annmarie'nin cesedinin bulunduğu sedyeyi kaldırırken Nikki kendini hazırladı. Sayamayacağı kadar çok cinayet vakasında çalışmıştı, kurbanlar her türlü çürüme durumundaydı ama kurbanı sedyede çıplak, etten kemikten bir kabuktan başka bir şey değilken gördüğünde hep bir şok yaşırdı. Ama kişiyi tanımak bu deneyimi neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu.

Bu artık o değil, diye hatırlattı Nikki kendine, avuç içi acıyordu
Tırnakları çok derine batıyor. *Bu sadece onun vücudu.*

Büyükannesi Jen öldüğünde annesi bu sözleri Nikki'ye söylemişti. Bir yetişkin olarak Nikki, Valerie'nin Nikki'yi korumak için annesini kaybetmekten duyduğu acıyı ne kadar gizlediğini fark etti. *Ölüm korkulacak bir şey değil. Büyükannem daha iyi bir yerde, hâlâ bizi izliyor.*

Ama Nikki kendi annesini kaybetmenin acısını anladıkça, ona karşı yeni bir minnettarlık hissetti. Nikki'nin annesini sevmesi için çok uğraşmıştı.

çocukluk güvenli ve mutlu.

"Nicole?"

Nikki zihnini geçmişten çekip çıkardı. "Devam et."

"Sizi uyarmalıyım, kollarında ölüm öncesi çok fazla morluk var ve sağ elindeki morluk şekli garip. Elinin yan tarafında büyük, neredeyse katı bir çürük var, ancak elinin üst kısmındaki çürükler parmakların deriye girdiğini gösteriyor."

Nikki'nin yetişmesi bir an aldı. "Bir dakika. Sanki eli sertçe tutulmuş ve sıkılmış gibi. Açının ne olduğunu söyleyebilir misin? Yani, uzanıp elini mi kapmış, yoksa onu bir yere zorlarken elini sıkıca mı tutmuş, anlamak mümkün mü?"

"Tek söyleyebileceğim her iki senaryonun da mümkün olduğu." Blanchard çarşafın sol kalçasına yakın kısmını kaldırdı ve içinde "Lyle" yazan küçük, soluk bir kalp ortaya çıktı. "Kalbin içindeki kırmızı bitmemiş gibi görünüyor. Onunla birkaç dakika yalnız kalmak ister misin?" Blanchard sordu.

Nikki başını salladı.

Blanchard süitten ayrıldı ama Nikki bunalmış bir sessizlik içinde duruyordu. Annmarie'ye söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama artık çok geçti.

Sonunda Nikki arkadaşının soğuk eline dokundu. "Seni hayatta hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Annie. Yemin ederim seni ölümden de yüzüstü bırakmayacağım."

Morgdan çıktıktan sonra Nikki cipe kadar gözyaşlarını tuttu. Birkaç dakika boyunca kendini kedere bıraktı, Annmarie'nin anıları yüzüne vurdukça gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Sonunda duygularını dizginledi. Kederden kurtulmanın tek yolu onun içinden geçmekti,

ve Nikki'nin yapması gereken bir iş vardı. Annmarie'nin hayatıyla ilgilenen kişileri bulmaları gerekiyordu ve artık arayacakları bir isim vardı. Annmarie'nin hayatında kesinlikle Lyle adında önemli biri vardı.

Stillwater'a giderken Courtney'i kontrol etti, ona öğrendiklerini anlattı ve yeni haberler olup olmadığını sordu.

"Elinde ne var? İyi bir şey var mı?"

Courtney, "İyi doğru kelime mi bilmiyorum ama elimde bilgi var," diye cevap verdi. "Şu ana kadar Annmarie'nin ofisinden ve dairesinden alınan tüm parmak izleri ona ait. Yabancı parmak izi yok, bu da komşusunun söylediği kadar özel biri olduğunu gösteriyor. Ayrıca ipeğin her iki tarafında bulduğunuz malzeme parçasında da onun parmak izlerini bulduk. Bence o şeyi kesinlikle yırtmış. Kullanılan çamaşır suyu temizleyicisi diğer kurbanlarda kullanılan renk koruyucu maddeyle aynıydı ve keşke ne olduğunu bilseydim çünkü Burberry palto tertemizdi ve üzerinde beyaz bir leke bile yoktu."

Nikki hayal kırıklığına uğramıştı. Annmarie'nin evinde bir şeyler bulmayı ummuştu. "Peki ya Annmarie'nin kullandığı kamyonet ve Darcy Hoff'un arabası? Dün gece gelmiş olmalıydılar." Nikki kamyonetin dışında bir yerde Frost'un parmak izlerini bulmaları için dua etti.

"İçi de dışı da temiz. Sadece Annmarie'nin parmak izlerini buldum. Darcy'nin arabasını hala inceliyoruz ama Eagan polisinin raporu elimde. Şimdiye kadar işe yarar bir şey olmadığına katılıyorum. Ama son ipliğine kadar araştıracağız."

"Yapacağını biliyorum," dedi Nikki. "İşte bu yüzden adli tıp ekibi hakkında endişelenmeden işimi yapabiliyorum. Sen bir eğitim çavuşusun ve adamların senden korkuyor."

Courtney homurdandı. "Korku ve saygı arasında ince bir çizgi vardır, dostum. Ben sadece o çizgide nasıl yürüyeceğimi biliyorum."

Nikki artık Washington County Hükümet Merkezi'ni kendi FBI kampüsünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Miller şerifin ofisinde boş bir oda ayarlamıştı, bu yüzden Nikki bir kruvazörün yanına park etti ve elinde bir paket Pop-Tarts ile içeri girdi. Güne enerji veren bir kahvaltıyla başlamak buraya kadarmış. Nikki, Pop-Tarts'ın kendisi için neredeyse satın alacağı kocaman, jöle dolu çörekten daha iyi olacağını düşündü. Çantasını omuzladı ve buzlu tarçınlı tartı ısırdı.

Nikki masa çavuşuna başıyla onay verdi - son birkaç ayda buraya o kadar çok gelmişti ki herkes onu tanıyordu.

Miller ve Liam, birkaç hafta önce çifte cinayeti çözmek için birlikte çalıştıkları odaya yerleşmişlerdi bile.

Çantasını masanın üzerine bıraktı. "Evim güzel evim, sanırım."

Liam Pop-Tarts'ı gördüğünde gözleri parladı. Nikki ve Courtney onun bir bacağının boş olduğundan emindi, çünkü günün her saatinde, durum ne olursa olsun yiyebilirdi ve çok yerdı. "Bunu bitirecek misin?"

"Evet, ama ben iyi bir insanım." Bir paketi ona uzattı ve sonra bir tanesini Miller'a verdi. "Umarım tarçın seversin."

"Ben insanım, değil mi? Bundan hoşlanmayan insanlar var mı?" Nikki, "Eski kocam," dedi.

"Bu yüzden mi ondan boşandın?" Liam ısırtıkların arasında sırtarak sordu.

"Tam olarak nedeni."

Odaya tekrar gerginlik hakim olmadan önce üçü de güldü.

"Blanchard'ın ofisinden geliyorum." Nikki herkesi otopsi sonuçları hakkında bilgilendirdi. "Lyle'in kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Yargıcın VPCloud'un bilgileri için bir arama emri imzalamasını sağladım. Bizimkilerden biri

Los Angeles ofisindeki ajanlar bu görevi yürütecek ve aramayı denetleyecek. Umarım bu gece daha fazla bilgiye sahip oluruz. Annmarie'nin patronu bana referanslarının bir kopyasını da gönderdi, böylece yaşıadığı diğer eyaletlerde irtibat noktalarımız var. Bu eyaletlerden herhangi birinde Lyle adında biriyle ilişkisi olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Miller, "Listeyi bana e-posta ile gönderin," dedi. "Listeyi incelemeye başılayacağım."

"Teşekkürler." Nikki telefonunu aadı ve listeyi ona gönderdi. "Liam, masaüstünü getiren bilgisayarıcılar nerede?"

"Hâla üzerinde çalışıyorlar ama bugün geadı saatlerde erişebilirler. Ayrıca dairesinin hiçbir yerinde dizüstü bilgisayarını bulamadık."

"Muhtemelen taşıdığı aadıanın içindedir. Asansör görüntülerinde vardı." Pek çok insanın harici sabit diski vardı ve Annmarie babasını ziyaret ederken çalıştıysa, muhtemelen yedek olarak yanında getirmişti.

Liam parmaklarını masaya vurdu. "Eğer dizüstü bilgisayarı VPCloud üzerinden verildiyse, onu takip edebilirler."

Nikki başıını salladı. "Kendine ait olanı kullandı."

"Neden?" Liam şaşkınlıkla sordu.

"Patronu kendi bilgisayarını tercih ettiğini aadın özelleştirilmiş olduğunu ve güvenlik üzerinde kontrol sahibi olduğunu söyledi. Ama bence bu da garip." Nikki omuzlarındaki ağrıyan kasları ovuşturdu. "The Pointe'teki güvenlik görevlilerinin geadımış kontrolleri nasıl gidiyor?"

"Temiz," dedi Miller. "Ve hepsinin mazereti var."

Nikki de bunu bekliyordu. "Darcy'nin kayıp kişı davasını resmen devraldık. Şimdiye kadar Darcy ve Annmarie arasındaki bağlantıyı medyadan uzak tutmayı başardık, ancak Frost'un muhtemelen her iki kadını da aldığını gösteren elimizdeki tüm kanıtlarla, davalarını tek bir dava olarak ele almamız gerekiyor. Darcy'nin hayatında bir Lyle olup olmadığını kontrol edin.

Siz de. Bu isimde birini arayın ve Howie Doe'nun tanımına uyan biri için elimizdeki tüm bilgileri taradığınızdan emin olun."

"Lunds ve Byerlys müşteri listesini gönderdi. Birkaç tane devamlı müşterisi var," dedi Liam. "Miller tek tek insanlarla konuşurken ben de en baştan başladım ve geçmişlerini kontrol ettim. İlk bir ayı atlattık ve hepsi kontrol edildi."

Miller Pop-Tart paketini buruşturdu. "Bize yardım etmesi için Şerif Yardımcısı Reynolds'ı getiriyorum. Darcy'nin çok fazla arkadaşı olmadığı için listedeki herkesin işini bugün bitirebiliriz."

"Önce kime teslim ettiğini söyleyebilir misin, Declan'a mı Annmarie'ye mi?" Nikki sordu. "Annmarie'nin Darcy'yi ya da Darcy'nin Annmarie'yi bulması bir tesadüf müydü yoksa biri diğerini mi aradı? Annmarie'nin Frost'u araştırdığını göz önüne alırsak, Darcy'den -Belki de kız kardeşi hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiştir. Ama hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz."

Miller listeyi taradı. "Buna göre Şubat ayında Annmarie'ye üç teslimat var, Declan'a ise hiç teslimat yok. Onunki Mart'ın ilk haftası başladı."

"Çekici bir kız," dedi Liam. "Declan onun Annmarie'ye teslimat yaptığını görmüş ve servisi onunla konuşmak için kullanmış olabilir mi?"

Nikki yanıt vermedi. Liam haklıydı ama bu bir varsayımdı. Dün Nikki ondan eyalet ve yerel kolluk kuvvetleriyle koordinasyon kurmasını ve Darcy için teyakkuzda olduklarından emin olmasını istemişti. "Liam, eyalet ya da yerel kolluk kuvvetlerinden herhangi bir bilgi var mı?"

"Hepsinde BOLO bilgileri var. Eagan polisi kızın çantasını ya da valizini bulamadığı için onları da BOLO'ya ekledim. Wisconsin eyaletindeki adamlara da gönderdim." Liam şakaklarını ovuşturdu. "Minnesota Eyalet Devriyesi birkaç yanlış ihbar almış ama şu ana kadar elimizdeki tek şey bu."

Nikki, "Gözlerini onlardan ayırma," dedi. "Hâlâ hayatta olabileceğine inandığımızı anladıklarından emin olun. Tamamlandığında onlara robot resmini de göndereceğiz. Annmarie ve Darcy'nin mali durumları ne olacak?"

"Darcy'nin sadece bir çek hesabı ve bir kredi kartı var," dedi Liam. "Maaşı doğrudan yatırılıyordu ve çok fazla para harcamıyordu. Muhtemelen kira için babasına 400 dolarlık düzenli bir ödemesi var. Kaybolduğundan beri bankasında ya da kredi kartında bir hareket yok."

"Son alışverişleri neydi?"

"Uh..." Liam dizüstü bilgisayarını açtı. "Bir daha kontrol edeyim. Kredi kartını birkaç aydır Tires Plus'ta kullanmamış. Banka kartıyla en son kaybolduğu sabah alışveriş yapmış. Görünüşe göre bir Holiday'de durup benzin almış."

"Peki Walmart'tan bavul ve tuvalet malzemeleri?"

Liam, "İşlem 101.78 dolar karşılığında yapılmış," dedi. "Kaybolmadan üç gün önce."

"Sence gerçekten havalanma ihtimali var mıydı?" Miller sordu.

"Darcy bunu kendi başına yapmak istiyordu," dedi Liam. "Annesi onun pazarlığı sevdiğini ve tutumlu olduğunu söylerdi. Yeni bir hayata başlamak için arabasını ve bedava yemeğini bırakması bana pek mantıklı gelmiyor."

"Katılıyorum," dedi Nikki. "Peki ya Annmarie?"

"Daha da dikkat çekiciydi. Tahmin edebileceğiniz gibi iyi para kazanıyordu. Para piyasası, birikimleri ve çekleri var. Anladığım kadarıyla, olağandışı bir harcaması yok."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi Miller. "Annmarie'nin sizinle bağlantısı olduğu için mi yoksa Frost hakkında bir şeyler bildiği için mi hedef alındığını düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen ikisi de," dedi Nikki. "Annmarie'nin Frost'u benim yüzümden mi araştırmaya başladığını merak ediyordum. Ya Frost'u benim yüzümden

Frost'un kim olduğunu? Ya doğru anladığı için onu öldürdüyse?"

"Neden kurdeleyi bıraktı?"

"Kurdele onun imzasının bir parçası," dedi Liam. "Ve bence Nikki haklı. Belki de onu bulmaya çok yaklaşımtı ve kimliğini korumak için onu öldürdü."

Miller kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu da bizi ofisinin duvarındaki şeylere geri getiriyor."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Liam. "Belli ki Frost'un izini sürmeye çalışıyordu ama Annmarie bir ağ güvenliği uzmanıydı, değil mi? Frost'un kim olduğunu biliyorsa, bulut dosyalarına ya da kişisel bilgisayarına girmiş olabilir. Telefonuna da. Ya Frost onu bu şekilde yakaladıysa?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Nikki. "Frost'un gerçek kimliğini öğrenmeye en fazla bu kadar yaklaştık ve o da bunu biliyor. Bu yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde bir basın toplantısı yapmayı planlıyorum. Köşeye sıkıştığını düşünmesini sağlayacak yeterli bilgiyi elde edebilirsek, sonunda onu yakalamamıza yardımcı olacak bir hata yapabilir. Bu yüzden bir medya mensubuyla çalışıyorum. Belirli soruların sorulduğundan emin olmak istiyorum." Liam'a sırtıttı.

Liam kuru bir sesle, "Ve bu konuda başı dönüyor," dedi, dikkati bilgisayarına odaklanmıştı.

Miller, "Caitlin Newport," diye tahmin etti.

Nikki omuz silkti. "Anlatıyı mümkün olduğunca kontrol etmemiz gerekiyor. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Caitlin'e güveniyorum."

Miller kıs kıs güldü. "Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama katılıyorum. Bir dahaki sefere büyük bir haber istediğinde sana ne kadar güvenilir olduğunu hatırlatacağından eminim."

"Oh, biliyorum." Nikki turtasının son parçasını çiğnedi. "Sabaha kadar bakımevindeki CNA'dan bileşimi alacağız. Yarın öğleden sonra için bir konferans ayarlayacağım."

"Vay anasını." Liam sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi dizüstü bilgisayarına baktı. "Az önce teknik elemanlarımızdan bir e-posta aldım. Annmarie'nin binasının yakınındaki kameralardan alınan kapalı devre videoları inceliyorlarmış. Bu, Pointe'in otopark girişinin karşısındaki bir kuru temizlemeciden."

"Lütfen bana Annmarie'nin araçta onunla birlikte iyi bir fotoğrafını çektiğimizi söyle. Bir plaka numarası çok iyi olurdu." Nikki'nin kalp atışları hızlandı.

Liam dizüstü bilgisayarını onun görebileceği şekilde çevirdi. "Keşke, ama hayır. Sizin için hazırlandı."

Nikki dokunmatik yüzeye tıkladı ve video başladı. Siyah beyazdı ve biraz grenliydi ama yine de bazı ayrıntıları görmek için yeterince kaliteliydi. "Ne arıyorum ben?"

"Sadece izle."

Otoparktan hızlı adımlarla yürüyen iki kişi çıktı. İkisinin de başı eğikti ama Nikki Annmarie'yi hemen tanıdı. Yanındaki adam ona yakın durmuş, elini ensesine dayamıştı. İlk bakışta onu okşuyor gibi görünebilirdi ama keskin bir göz, duruşundan onu sıkıca kavradığını anlayabilirdi.

"Heritage House'daki hasta bakıcının tarif ettiğine benzer koyu renk bir palto giyiyor." Nikki kelimeleri güçl  kle   ıkarabildi. "Bu Howie Doe o l m a l ı ."

Adam 1.80 boylarında, sıradan giysiler i  inde g  r  n  yordu. Kışlık şapkasının kulak kapakları y  z  n   gizlemeye yardımcı oluyordu. Sonra başını kaldırdı, muhtemelen Annmarie'yi zorla g  t  r  rken kimsenin onu fark etmedi  ğinden emin olmak i  in etrafı tarıyordu. Normal hızda y  z   beyaz bir ı  ıktan ba  ka bir Ő ey de  ildi ama teknisyenler kare kare izleyebilmek i  in videoyu yava  latmı  lardı. Sonu   neredeyse bir g  rg   tanı  ğının   izimi kadar iyiydi.

"Beyaz erkek," diye mırıldandı Nikki. "Kesilmiş sakal. Elmacık kemikleri keskin, yüzü oldukça ince." Daha fazla ayrıntının odak noktasına gelmesini diledi. "Çekebildikleri kadar temiz mi?"

Liam başını salladı. "Mükemmel değil ama lanet olası bir yüz. Ve görüştüğümüz biri değil, eğer kendi başınıza konuştuğunuz birini tanıyorsanız?" Onay için Nikki'ye baktı.

"Hayır." Nikki vücudunda dolaşan adrenalin yüzünden nefessiz kaldığını hissetti. "Eğer huzurevindeki görgü tanığının gördüğü adamlar aynıysa, bu görüntüleri basın toplantısında da paylaşacağız."

"Frost'un nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Eğer bu oysa ve onunla eşleşen bir görüntü ya da eşkal yayınlarsak, Darcy'yi ele geçirdiğinde ona neler yapabileceğinden endişe ediyor musunuz?" Miller sordu.

"Her şeyi metodik olarak planlamaya ve kontrolün tamamen kendisinde olduğunu hissetmeye alışkın. Haberlerde yüzünü görmek onu başka bir hata yapmaya itebilir," dedi Nikki. "Darcy hâlâ hayattayken onu bulmak için en iyi şansımız bu."

Eğer hâlâ yaşıyorsa, diye düşündü Nikki. Dr. Blanchard, önceki kurbanların Frost cesetten kurtulma zamanının geldiğine karar vermeden önce birkaç hafta ölü kaldıklarına inanıyordu.

Liam şakaklarını ovuşturdu. "Ya da henüz öldürmediyse Darcy'yi öldürmek, sadece bizden ne kadar zeki olduğunu göstermek için mi?"

Nikki bir an sessiz kaldı. Liam ve Miller haklıydı ve planı riskliydi ama bu konuda fazla seçeneği yoktu. Frost'la ilgili ellerine geçen en güçlü ipucuydu bu. "Ne yaparsak yapalım bunun olma riski var ama bu şekilde birileri onu tanıyabilir. Denemek zorundayız," dedi. Liam ve Miller başlarıyla onayladılar.

Nikki, Darcy'nin iyiliği için oynadığı kumarın işe yaraması için dua etti.

ON DÖRT

Nikki, Darcy'nin market alışverişlerini teslim etmesi konusunda Declan'la konuşmak istiyordu ve ilk iki araması sesli mesaja düştükten sonra nihayet ona ulaşmayı başardı. Declan çalıştığı Hewlett Packard'ın yakınındaki bir sandviç dükkanında buluşmayı önerdi. Nikki onunla ofiste konuşmayı tercih ederdi, çünkü uzun zaman önce insanların en çok işverenleri yanlarındayken dürüst olduklarını öğrenmişti, ama soruları bekleyemezdi. Annmarie'nin öldürülmesinden önceki haftalarda Frost binaya gelmişse, Declan onu da görmüş olabilirdi.

Liam ve Miller şu anda Darcy'nin teslimat listesini inceliyor, Annmarie ya da "Lyle" adında biriyle başka bir bağlantı olup olmadığını araştırıyorlardı ama Annmarie öldüğüne ve Darcy kayıp olduğuna göre, Declan'ın her iki kadınla olan bağlantısı göz ardı edilemezdi.

Declan geldiğinde onu bekliyordu ve öğle yemeğini yiyordu. Kocaman bir salatanın üzerine oturmuş, yarısını bitirmişti bile. "Sipariş vermek için beklemediğim için özür dilerim. Zamanım kısıtlı. Sizin için servis elemanını çağırayım."

Nikki oturdu ve ona el salladı. "Benim de zamanım kısıtlı, o yüzden zahmet etmeyin." Başlangıçta Darcy Hoff'un Engle's'tan beri market alışverişlerini de getirdiğinden bahsetmemesi için ona baskı yapmayı planlamıştı.

dosya onunla görüşmekten bahsetti ama güvenlik kamerası görüntüleri daha önemliydi. "Bitişikteki bir güvenlik kamerasından alınan ve Annmarie'nin bir adamla ayrıldığını gösteren bir görüntü var elimizde. Bir göz atmanızı ve onu tanıyıp tanımadığınızı görmenizi istiyorum."

"Elbette," dedi Declan. "Elimden geleni yapacağım."

Nikki telefonundaki görüntüyü açtı ve ona gösterdi. Liam ona adamın yüzünün yakın çekim fotoğrafını göndermişti. "Bu adamı daha önce binanın etrafında gördün mü?"

Declan öne doğru eğildi ve resmi inceledi. "Hayır, tanıdığım biri değil."

"Howie Doe ismine ne dersin?"

"Doe, 'John Doe' mu demek?" Declan başını salladı. "Bu ismi hatırlardım. Caves'e misafir kayıtlarımızı kontrol ettirebilirim. Onları birkaç ay boyunca saklarız."

"Bu harika olur," dedi Nikki. "Lütfen isimle ilgili bir şey bulursa beni arasın."

Bir an bekledi ve Declan'ın tavrını değerlendirdi. Annmarie'yle fotoğraftaki kişinin o olmaması bu işe karışmadığı anlamına gelmiyordu. Nikki Frost'un bir ortakla çalıştığına inanmıyordu ama Declan'ı elemek zorundaydı. Hızlı hızlı çiğniyor, tabağıyla Nikki arasında gidip geliyordu ama telaşlanmış gibi görünmüyordu.

"Bir şey daha var." Nikki gözlerini Declan'dan ayırmadan elindeki kozu oynadı. "Darcy Hoff'un hem sizin hem de Annmarie'nin yiyeceklerini teslim ettiğini biliyoruz. O da kayıp. Neden bundan bahsetmediniz?"

Declan şaşkınlıkla ona baktı. "Polis birkaç hafta önce bana onu sordu. Hâlâ kayıp mı?"

"Evet," dedi Nikki. "Ve ortadan kaybolmadan önce size bir teslimat yapıyordu." Nikki parmaklarını masaya vurdu. "Tanıdığınız iki kadın ortadan kayboldu ve bize söylemeyi düşünmediniz mi?"

"Teslimatı o yapmadı," dedi savunmacı bir tavırla. Çatalını yere bıraktı. "Gelip benimle konuşan dedektif, Byerlys'i aramamın onları kayıp olduğu konusunda uyardığını söyledi."

"Darcy'nin binaya giremediğini biliyoruz," dedi Nikki. "Neden market alışverişlerinizi rastgele bir teslimatçının değil de onun teslim etmesini istediniz?"

"Annmarie'ye teslim etti." Omuz silkti. "Bir süre önce asansörde Annmarie'ye rastladım ve onu sordum. Çoğu mağaza teslimat şoförünü seçmenize izin vermez, bu yüzden Annmarie Lunds ve Byerlys'in müşterinin seçmesine izin verdiğini söyleyene kadar özel bir serviste olabileceğini düşündüm. Güvenilir olduğu için Darcy'yi istememi önerdi."

Nikki ona, "Dünkü konuşmadan bize bahsetmedin," diye hatırlattı. Market teslimatının çok yaygın olduğu düşünüldüğünde bu ihmal tek başına şüphe uyandırıcı değildi ama Nikki ondan bir tepki alıp alamayacağını görmek istiyordu. "Annmarie'yle güvenlik konularıyla ilgili bina toplantısı dışında hiç konuşmadığınızı ve onunla yaptığınız tek gerçek konuşmanın bu olduğunu söylemişsiniz."

Yemeğinden aldığı büyük bir lokmayı çiğnemeyi bitirdi ve ardından su içti. "Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim. İki ay önceydi, belki daha fazla. Ve temelde bir soru ve cevaptı. Tam olarak bir konuşma değildi."

"Daha önce market alışverişi yaptınız mı?"

"Bazen," dedi. "Ama yalnız yaşıyorum, bu yüzden genellikle çok fazla yemek yapmıyorum. Öğrenmeye çalışıyorum." Declan kızardı. "Paket servislerden ve kutu yemeklerden bıktım."

Nikki başını salladı. "Annmarie'ye teslimat yaparken onunla konuşmuş muydunuz? Onu istemenizin bir nedeni olmalı... Güzel bir kız." Nikki Declan'a gülümsedi.

"Hayır," dedi Declan. "Yani, hoşbeş tabii ki," diye devam etti Declan, sesine panik karışmıştı ama Nikki'ye göre bu, ızgara yapılan herhangi biri için olacağından daha fazla değildi. "Annmarie her zaman zamanında geldiğini, yiyecekleri iyi paketlediğini ve mükemmel meyve ve sebzeler seçtiğini söyledi."

"Peki Annmarie sana Darcy hakkında başka bir şey söylemedi mi?" Nikki sordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Kafası karışmış görünüyordu. "Bu senin davan değil, değil mi? Dedektif Engle -sanırım adı buydu- Darcy'nin şehri terk ettiğini düşündüklerini söyledi. Sanırım sorunları vardı."

"Eagan polisi yanılıyor. Onu biri kaçırmış," dedi Nikki. Bunun Declan'ı şok edeceğini umuyordu. İki ciddi suça karışmıştı ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Declan sandalyesine geri oturdu. "Aman Tanrım. Zavallı kız..."

Nikki her ne kadar Declan'ın yalancı olmasını istese de, onun tepkilerinin ve anlattıklarının gerçek olduğuna inanıyordu. Ama henüz onu bu işten sıyırmak da istemiyordu. "Declan, gerçekten iyi düşünmene ihtiyacım var. Her iki kadın hakkında da bana verebileceğin en ufak bir bilgi hayati önem taşıyabilir. Annmarie için adaleti sağlamama yardımcı olabilir; Darcy'yi bulmama yardımcı olabilir. Unuttuğun başka bir şey varsa, bana şimdi söyle. Benden bir şey sakladığını öğrenirsem, o kadar dostça davranmam. Bu noktada seni karakola çağırabilirdim ama yapmadım."

Declan başını salladı. "Yemin ederim, saklayacak bir şeyim yok."

Bir süre onu izledi, aklına gelen herhangi bir şeyi söylemesi için ona zaman verdi, ama söylemedi ve sonunda onu kendi haline bıraktı, salata önünde dokunulmadan kaldı.

Nikki Lunds ve Byerlys'e geri dönerek müdürün Darcy'nin etkileşimde bulunduğunu bildiği bir avuç çalışanla konuştu. Hepsi aynı şeyi söyledi: Darcy sessiz ve kibardı ve alışverişine odaklanmıştı. Bir ürünü bulmak için yardıma ihtiyaç duymadığı sürece kimse onun dinlenme odasında takıldığını ya da herhangi bir şekilde sosyalleştiğini hatırlamıyordu. Kederli bir şekilde oradan ayrıldı ve Liam'a haber vereceğini umarak onu kontrol etti. Ama teslimat listesi yine aynıydı. Hiçbir tehlike işareti yoktu ve hepsi Darcy'nin hizmetinden memnundu.

Karakola geri dönmek niyetiyle cipi çalıştırdı ama Nikki Annmarie'ye geri dönmesi gerektiği hissinden kurtulamadı. Kendini bundan vazgeçiremeden, yasadışı bir U dönüşü yaptı ve Woodbury'ye doğru yola çıktı.

Nikki The Pointe'in lobisine girdi ve üzerinde "özel" yazan bir yan kapının yanında duran güvenlik görevlisine yaklaştı. Görevliye rozetini gösterdi ve Caves'le konuşmak istediğini söyledi.

Gardiyan başıyla onayladı ve kapıyı açtı. "Kontrol odasında. Hemen sağınızda."

Nikki ona teşekkür etti ve sonra aceleyle koridordan aşağı indi. FBI teknisyenleri ve ekibinin geri kalanı olmadan bina, lobide fokurdayan çeşme ve dün çalmayan asansör müziği dışında sessizdi. Lobide posta kutusunu kontrol ederken ıslık çalan bir adam fark etmişti. Annmarie dışında herkes için her şey normale dönmüş gibi görünüyordu.

Açık olan kontrol odasının kapısını çaldı ve Annmarie'nin binasının güvenlik şefi Caves onu içeri buyur etti.

"Ajan Hunt, sizi gördüğüme sevindim. Declan birkaç dakika önce beni aradı," dedi Caves. "Şu anda kayıtlarımızı kontrol ediyorum ama şu ana kadar Howie Does diye bir şey çıkmadı."

Nikki ona teşekkür etti ve sonra Annmarie'nin dairesindeki bazı şeyleri gözden geçirmesi gerektiğini açıkladı. Declan'ın bu isteğinden haberdar olması için ısrar etmesini bekliyordu ama Declan başını salladı ve onun için geçici bir erişim kodu oluşturmak üzere bilgisayarının başına geçti.

Nikki çantasını omuzladı ve masasının köşesine yaslandı. "Bina açıldığından beri burada çalışıyorsun, değil mi?"

Caves başıyla onayladı. "İşe alınan ilk kişi."

Bilgisayar başında rahat görünüyordu ama çevrimiçi güvenlik uzmanlık gerektiren bir alandı. "Siber güvenlik konusunda uzman mısınız, yoksa mülk yönetimi dışarıdan yardım mı alıyor?"

Caves, "Bunun için okula gitmedim, hayır," dedi. "Sistemlerimizin çoğunda yolumu öğrendim ve çoğu sorunu halledebilirim. Ancak Bayan Mason'ı üzen hack olayı kesinlikle beni aşan bir durumdu."

"Ve hack'in arkasında kimin olduğunu hiç bulamadınız mı?" Nikki sordu.

"Polis haftalarca araştırdı ama bu adamlar internet evreninde kaybolup gidiyorlar. Onları bulmak samanlıkta iğne aramaktan daha zor."

Nikki kuru bir sesle, "Ve hamamböcekleri gibi çoğalıyorlar," dedi. "Hangi kişisel bilgilerin ele geçirildiğini biliyor musunuz?"

"Mesele de bu," diye yanıtladı Caves. "Mali işlerimiz tamamen farklı bir ağ üzerinde ve onlara dokunulmadı. Ancak polis, bilgisayar korsanlarının muhtemelen bunu bilmediklerini ve para kazanmayı umduklarını söyledi."

Nikki aynı fikirdeymiş gibi başını salladı ama saldırının birilerinin binaya girmesi için bir tür deneme olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Bina sakinlerini soymayı mı **a m a ç l ı y o r l a r d ı** yoksa saldırı Annmarie gibi belirli biriyle mi ilgiliydi? Frost, Annmarie'nin bilgisayarına ya da dijital bulutuna girip onu takip edip etmediğini öğrenmeye çalışıyor olabilirdi.

Caves yapışkanlı bir nota altı haneli bir kod yazdı. "Bu hem asansör hem de onun dairesi için iki saat geçerli. Sizinle gelmemi ister misiniz, Ajan Hunt?"

"Yeterince zamanınızı aldım," dedi. "Uzun sürmez." "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Nikki ona zaman ayırdığı için teşekkür etti ve lobiye geri döndü. Geçici kodu girdikten sonra asansöre bindi. Annmarie'nin dairesinin bulunduğu dördüncü kata ulaştığında Nikki sinirden midesinin bulandığını hissetti. Yalnız olduğu için, Nikki'nin ekibin önünde profesyonel kalabilmek için kederini sansürlemesi gerekmiyordu. Ama şu anda yalnız olmamak için her şeyini verebilirdi. Bunu bir arada tutmak çok daha zor olacaktı.

Şifreyi girip kapıyı yavaşça açarken elleri titriyordu. Parmak izi tozunun kokusu güçlüydü ama Nikki, Courtney'nin çalışmasından hiçbir iz görmeyeceğini biliyordu. Başkalarının temizlemesi için büyük bir pislik bırakmamakla övünürdü, özellikle de insanların evlerinde.

Nikki dün mutfakta fazla vakit geçirmemişti, bu yüzden çekmeceleri ve dolapları inceledi. Dairenin çoğu modern mobilyalarla döşenmişti ama dolaplara bakarken Annmarie'nin annesinin gurur duyduğu Pfaltzgraff tabakları ve Howard'ın Nikki kendini bildi bileli biriktirdiği kitsch tuzluk ve biberlik koleksiyonunu tanıdı.

Nikki, Annmarie'nin eşyalarıyla kimin ilgileneceğini merak ediyordu. Annmarie maddiyatçı biri değildi ve eski tabaklar ve biblolar muhtemelen çok değerli değildi ama manevi değerleri çok büyüktü. Annmarie'nin devlette kayıtlı bir vasiyeti olup olmadığına bakmak için aklına bir not aldı.

Nikki oturma odasının büyük bir bölümünü zaten gözden geçirmişti, bu yüzden orayı atlayıp yatak odasına gitti. Şifonyer ve komodinde bir erkeğe ait olabilecek herhangi bir şey, daha da iyisi eski bir erkek arkadaşının adı ya da resmi olup olmadığını kontrol etti. Artık aramak için Lyle ismine sahip olduğuna göre, yeni bir şey bulabileceğini umuyordu. Ama bir şey bulamadı ve dolaba döndü, Courtney'nin hiç yapmadığı bir şeyi yaparak kapıyı açık bıraktığını ilk kez fark etti. Courtney birisinin evini bulduklarından farklı bir şekilde bırakmaktan nefret ederdi, ev sahibi ölmüş olsa bile.

Dün dolaptaki her şeyi gözden geçirmişlerdi ama Nikki Annmarie'nin giysilerinin cepleri de dahil olmak üzere her şeyi tekrar kontrol etti. İç çekerek, buraya gelmesinin asıl nedenini ertelemeye devam edemeyeceğini fark etti. Courtney dün gardırobun ve içindekilerin fotoğrafını çekmişti ama Nikki uzaklaşmak zorunda kaldı. Annmarie içine kendine ait hiçbir şey koymamıştı, yani gardırobun içindekiler anne babasının öldürüldüğü geceden beri değişmemişti.

Nikki, Annmarie'nin gardırobu ve içindekileri almasını isteyeceğini biliyordu ama yine de onları kendi evinde bulundurmaya hazır olduğundan emin değildi. Bu, anne babasının ölümünü hatırlatan bir başka şey ve Lacey'nin amansız soruları için daha fazla yemdi. Ama annesi Nikki'nin aile yadigârlarına sırt çevirmesine çok kızacaktı, o yüzden derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Ama bir anda kanı buza dönüştü, dizleri birbirine çarptı ve sonra gördükleri karşısında pes etti.

Gözlerini ovuşturarak öne doğru sallandı.

Bu gerçek olamaz, diye düşündü.

Antika yorganların üzerinde bir resim

duruyordu. Dün orada olmayan bir resim.

Nikki'nin annesinin tabuttaki fotoğrafı, katlanmış elleri siyah elbisesinin belini bağlayan kırmızı kadife kurdelenin üzerinde duruyordu.

Ve Nikki'nin dünyası karardı.

ON BEŞ

"Oyuncak bebek gibi görünüyor."

"Güzel bir elbise ve kırmızı kurdele rengini ortaya koyuyor. Ne büyük bir trajedi."

Nikki köşede oturmuş, insanların anne ve babasına saygılarını sunmalarını ve ona acıyan gözlerle bakmalarını izliyordu.

Annmarie onun elini sıktı. "Yakında eve gidebileceğiz. Aç mısın? Çok solgun görünüyorsun. Bence bir şeyler yemelisin. Koridorun karşısındaki odada atıştırmalıklar var."

"Yemek yiyemiyorum," diye cevap verdi Nikki. "Bu benim hatam. Benim yüzümden öldüler."

"Biliyorum." Annmarie artık Nikki'nin hatırladığı on altı yaşındaki kız değildi. Nikki'nin yaşındaydı, üzerinde olay yerindeki kıyafetleri ve paltosu vardı, yüzü maviye çalan bir renkteydi. "Ve şimdi ben de öyleyim."

Nikki ağırlaşan göz kapaklarını zorla açtı, keder göğsünde o kadar ağırlaşmıştı ki nefes nefese kalmıştı. Nasıl olmuştu da kendini yerde bulmuştu? Annmarie'nin binasına geri dönmüş, Caves'le konuşmuş ve sonra...

Resim.

Yavaşça doğruldu ve ağrıyan dirseğini kucakladı. Resim Frost'un bıraktığı yerde duruyordu. Nikki şoktan başının döndüğünü hissetti ama tekrar düşmeden ayakta durabilmek için dört ayak üzerinde durmaya çalıştı.

Sessizlikte telefonu çaldı ve aceleyle kot pantolonunun cebinden çıkardı, sadece birkaç dakika kaybettiğini görünce rahatladı.

Liam'a konuşma fırsatı vermedi. "Liam. Annmarie'nin evindeyim," dedi çabucak. "Hemen buraya gel ve Courtney'i Annmarie'nin dairesini tekrar incelemesi için buraya getir. Teknisyen getirmedikten emin ol. Bunun mümkün olduğunca sessiz olmasını istiyorum. Frost buradaydı."

"Ne?" Liam inanamayarak söyledi.

"Birisi buraya gelmiş ve gardırobun içine bir resim bırakmış. Buraya geldiğinde sana söylerim."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve ayağa kalktı. Koridorda titreyerek ön kapıya doğru yürüdü ve elini koluyla kapatmaya dikkat ederek güvenlik için dahili telefon düğmesine bastı.

"Caves, şu anda binanın son yirmi dört saat içindeki tüm güvenlik kayıtlarını incelemeni istiyorum. Burada biri var. Binayı kilitleyip kimsenin girip çıkmadığından emin olabilir misin?"

Caves aynı fikirdeydi ama yaşadığı şok belliydi ve Nikki annesinin tabuttaki görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışırken onu zar zor duyabiliyordu.

"İzin verin dünü göstereyim," dedi. "Dün öğleden sonra buradan ayrılıyorsunuz. Adli tıp ekibiniz daha sonra ayrıldı. Gözden geçirmeye devam edeceğim ama Ajan Hunt, Declan'ın geçici kodunun süresi dün doldu. O olmadan kimse daireye giremezdi."

"Annmarie'nin son kodu hala işe yarar mı?"

Caves inledi. "Devre dışı bırakılmadığı sürece, evet. Bunu bugün yapacaktım ama bir türlü fırsat bulamadım. Bırakın ben çalıştırayım."

kodunu sistemimize girin ve kullanılıp kullanılmadığını görün."

Nikki duvara yaslanmak istedi ama daha önce kirletmediği hiçbir şeye dokunmak istemiyordu.

"Kahretsin," dedi Caves. "Birisi dün gece on bir civarında asansöre erişmek için kullandı ve bir dakika sonra da kapısına erişti." "Bu süre zarfında güvenlik kamerasına bakın lütfen. Ben burada kalacağım. "Siz ararken hattı koruyun."

"Şimdi açıyorum. Bu bir adam. Kameraların nerede olduğunu biliyormuş gibi başını eğiyor."

Çünkü biliyordu. Nikki, herhalde binanın bütün planını biliyordur, diye düşündü.

"Tek tek kapıların üzerinde kameralar var mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece koridor. Asansörden iniyor, aynı yöne doğru gidiyor. Kadrajdan kadının dairesine doğru yürüyor. Üç dakika sonra geri dönmüş gibi görünüyor ama asansöre g e r i dönmemiş. Koridorun sonundaki acil çıkışı kullanmış."

"Şu kapıyı kimse açabilir mi?"

"Hayır, diğer her şey gibi kodla çalışıyor. Ama kapıdan çıkma kodu asılmış. Diğer kameralardan kaçmak için arka merdivenlerden inmiş olmalı. Ajan Hunt, çok üzgünüm. Bu benim hatam. Dün onun kodunu devre dışı bırakmalıydım."

"Ekran görüntüsünü al ve en kısa zamanda bana e-posta ile gönder. Kartım sende, değil mi?"

"İstiyorum."

"Ekibim yolda. Lütfen girişlerine izin verin ama başka kimsenin binaya girmesini ya da çıkmasını engelleyin. Şu anda evde kimse var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ekibinizin binaya tam erişim sağlaması için lobideki memuruma haber vereceğim."

Nikki telefonu kapattı, kalbi hızla çarpıyordu. Kapının yanında dururken, zihni çözülürken resim tekrar tekrar zihninden geçti.

Frost ona bağlıydı.

Farkındalık onu ele geçirdi ve şok yüzünden hareket edemedi.

Nikki'nin boğazının arkasındaki safra yükseldi.

Frost sayısız kadın öldürmüştü ve her biri aynı şekilde konumlandırılmıştı. Nikki'nin annesine benzeyecek şekilde yerleştirilmişti.

Ve bunca zaman sonra Nikki'nin bunu bilmesini istiyordu.

Onların bedenlerini gördüğünde her zaman garip bir korku hissetmişti. Onlarda hiçbir zaman anlam veremediği çok tanıdık bir şey vardı. Geceleri onu uyutmuyordu, rüyalarına giriyordu - çok amaçlı bir şekilde yerleştirilmiş eller...

Kırmızı kurdelenin Frost için de özel bir anlamı olduğunu her zaman biliyordu ve zaman zaman bu konuda bariz bir şeyi kaçırdığı hissine kapılıyordu.

Şimdi nedenini biliyordu.

Kırmızı kurdele annemle ilgili.

Buna inanamıyordu.

Bu fotoğrafı Frost mu çekmişti? Daha önce hiç görmemişti. Ailesinin cenazesi sırasında Nikki'yle aynı binada mı bulunmuştu?

Nikki'nin telefonu e-postasının sesiyle çaldı ve aceleyle açıp Caves'in eklediği resme tıkladı.

İşte oradaydı, asansörde duruyordu, ceketinin içindeydi, elleri cebindeydi ve başı eğikti. Başında gazeteci çocuğu tarzı bir şapka vardı ama siyah saçlı olduğu belliydi. Nikki telefonu yüzüne yaklaştırdı. Adamın saçlarının arasından çıkan bir tür desen görebiliyordu.

ceketin yakaları arasında. Theresa'nın bir aylık maaşından daha pahalı olan eşarp bu olabilir miydi?

Nikki bunun kim olduğunu biliyor muydu? Kendi hayatından biri miydi?

Liam, Caves'le konuşurken mesaj atarak yirmi dakika kadar sonra orada olacağını ve Courtney'nin de hemen arkasından geleceğini bildirmişti.

Her ne kadar bir daha görmek istemese de, annesinin resmi Nikki'yi çağırıyordu. En azından ona eldivensiz dokunmayacak kadar akıllıydı. Çantasında bir çift eldiven buldu ve yatak odasına geri döndü. Her adımda midesi bulanıyordu ve ağzı o kadar kuruydu ki dudakları yapıştı.

Dokunmadan önce dolabın, gardırobun ve resmin fotoğraflarını çekti, çünkü Nikki resmin neye benzediğinden başka bir şey hatırlayamayacağını biliyordu.

Eldivenleri giymeye çalıştı ama elleri çok fazla titriyordu. Nikki yıllarca annesinin cenaze evinde babasınınkinin yanına konan tabutunun içinde tam olarak nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışmıştı ama kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yatan bedeninin görüntüsü her zaman diğer her şeyin önüne geçmişti.

Nikki ve teyzesi siyah, uzun kollu bir elbise seçmişlerdi çünkü yüksek yakalıydı ve çürükleri daha iyi kapatırdı. Kırmızı kurdele Mary teyzesinin fikriydi, çünkü annesi kırmızıyı severdi ve küçük bir renk patlaması olmadan gömülmekten nefret ederdi. Yüzünde kapatması gereken çok fazla yara yoktu, bu yüzden annesi uyuyormuş gibi görünüyordu.

Porselen bir bebek gibi.

Safra yemek borusunu tekrar yaktı ve Nikki banyoya koşarak lavaboya tükürdü.

Nikki cenazede kimsenin fotoğraf çektiğini hatırlamıyordu ve bu fotoğraf tabutun yanından çekilmişti.

ona bakıyorlardı.

Frost annesini tanıyordu. Kurbanlarıyla birlikte onun ölümüne saygı duruşunda bulunuyordu. Ama neden?

Sorular aklından o kadar hızlı geçiyordu ki başının döndüğünü hissetti. Tökezleyerek banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarpıp ağzını çalkaladı, yansımasına bakarak ekip gelmeden önce kafasını toparlamaya çalıştı.

Güvenlik resmiyle ilgili bir şey Nikki'yi rahatsız ediyordu. Yüzünü kuruladı ve resmi tekrar açtı.

Liam'ın gelmesine daha birkaç dakika vardı, bu yüzden Nikki tekrar güvenliği aradı ve Caves'ten güvenlik kameralarından alınan gerçek video görüntülerini kendisine e-posta ile göndermesini istedi. Birkaç dakika sonra dosyalar çekildikleri sıraya göre eklenmiş olarak gelmeden önce oturma odasında durup bahçelere baktı.

Nikki videoları sırayla izledi: ilk olarak lobiden gelen görüntüde palto giymiş adam kendinden emin bir şekilde içeri giriyordu, başı öne eğikti ve telefonuna odaklanmış gibi yapıyordu. Ardından asansörün içindeki video geldi. Adam hala başını eğik tutuyordu ama cep telefonunu ceketinin cebine sokmuştu. Donmuş gibiydi ve sonra iç cebine geçmeden önce ceketinin ceplerini ters çevirdi. Nikki o cepte resmin sonunu görebiliyordu ama adamın bir şey aradığı belliydi.

Duygularını bastırdı, odaklanmaya ve az önce öğrendiği şeyi unutmaya çalıştı. Kendini Frost'un yerinde hayal etti; o ne arıyor olabilirdi?

"Eldivenler mi?" Koridordan gelen son görüntüyü tıklarken Nikki'nin kalbi göğsüne çarpıyordu. Sırtını kameraya dönene kadar başını eğmemeye dikkat etti ama sert adımlarla uzaklaşırken elleri cebindeydi.

Koridorda büyük bir patlama sesi yankılandı ve Nikki, Liam'dan sürgüyü açmasını söyleyen bir mesajla titreşen telefonunu neredeyse elinden düşürüyordu.

Resim yüzünden çektiği acıyı geçici olarak unutup koridorda koşmaya başladı. Nikki sürgünün kilidini açtı ve kapıyı çekerek açtı. Liam ve Courtney şok olmuş görünüyorlardı ve Liam ellerini Nikki'nin omuzlarına koydu.

"Neden bu kadar nefes nefese kaldın? Ne oldu?"

Nikki adrenalinin etkisiyle zor nefes alıyordu ama kelimeleri çıkarmayı başardı ve onlara gardıropta bırakılan resimden bahsetti. Liam'a kilidi açık telefonunu uzattı. "Resim film rulomda."

Courtney onun omzunun üzerinden baktı, yüzü solgundu. "Aman Tanrım, Nikki."

"İyi olacağım," diye cevap verdi Nikki. "Özellikle de o piç bu sefer eldivenlerini getirmeyi unuttuğu için."

Courtney neredeyse Liam'ı iterek yolundan çekecekti. "Nereden biliyorsun?"

"Güvenlik videoları. Kendini beğenmiş. Annmarie'nin yatak odasının kapısını açık mı bıraktın?"

"Hayır," dedi Courtney. "Özellikle kapattığımı hatırlıyorum çünkü ayrılmadan önce yaptığım son şey buydu."

"O zaman zamanınızı tuş takımı ya da ön kapı kollarıyla harcamayın. Yatak odası kapısının, dolap kapısının ve gardırobun parmak izini alın."

"Tokmak demir, ama kimyasallar ahşabı soyabilir."

"Umurumda değil."

"Nasıl olur da-" Liam başladı.

Nikki sabırsızlıkla, "Fotoğrafı çekmiş olmalı," diye cevap verdi. "Cenazede."

Liam ona endişeyle bakıyordu ve Nikki adrenalinin etkisi geçtiğinde çok karanlık bir gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordu. Olabildiğince uzun bir süre kafayı bulmaya çalışacaktı.

Telefonunu işaret etti. "Lütfen sadece izle." Liam bunu yaparken sessizdi, gözlerinin arasındaki kırılganlıklar her videoda daha da derinleşiyordu.

"Frost'la bağlantım var. Bu fotoğraf çekildiğinde bir şekilde hayatımdaydı. Cinayetleri annemle ya da benimle, belki de ikimizle ilgili. Bu fotoğraf bunu kanıtlıyor."

Hem Liam hem de Courtney onun hissettiği kadar hasta görünüyorlardı.

"Eldivenlerin kendisinde olmadığını anladıktan sonra neden planına devam etti?" Courtney sordu. "Gidebilirdi ve biz de asla öğrenemezdik."

"Çünkü bu kişisel bir şey. Artık onun kafasının içindeyim. Bu sefer onu yakalayacağız."

Nikki aynı fikirde olduğunu teyit etmek için Liam'a baktı ama Liam kaşlarını birbirine kavuşturmuş bir halde ona bakıyordu.

"Ne oldu?" Nikki sordu.

"Ben de tam Bailey Banks'i kurtarmak için North Woods'taki kulübeye gidişimizi düşünüyordum. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu, Nikki'yi Stillwater'a geri getiren kayıp kızlar davası sırasında olmuştu. "Tabii ki biliyorum."

"Ailenin orada birkaç kez tatil yaptığını söylememiş miydin? Hangi tatil köyü olduğunu hatırlıyor musun?"

"Son birkaç yıldır Deer River yakınlarındaki Satko'ya gidiyoruz. Ben gençken başka bir yere gitmiştik ama adını bilmiyorum." Nikki'nin omurgasından aşağı istemsiz bir ürperti yayıldı. "Neden?"

Liam telefonunu açıp bir şeyler yazdı ve kızın haritayı görebilmesi için çevirdi. Grand Rapids, Minnesota çevresindeki bölgeyi işaret etti. "Deer River tam burada, Grand Rapids'ten çok uzakta değil."

Rapids. Harita anahtarımı doğru hatırlıyorsam, burası ilk kurbanın bulunduğu yerden yaklaşık yüz mil uzakta."

"Bu çok büyük bir mesafe." Nikki onun bu sözlerle nereye varmaya çalıştığından emin değildi ama saç dipleri terden ıslanmaya başlamıştı.

Liam, "Ama Kuzey Ormanları'na gittiğinizde kaldığınız tek tesis orası değildi," dedi.

"Beni de bilgilendir," dedi Courtney. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Liam ciddiyetle, "İki yıl önce, üçüncü kurban Nikki'nin güzel anılarla ilişkilendirdiği bir bölgede bulundu," dedi. "Annmarie o gezilerde hiç sizinle birlikte oldu mu?"

Nikki'nin kafasına dank etti. "Evet."

Liam başını salladı, her geçen dakika daha da endişeli görünüyordu. "O yıl Super Bowl için ekstra güvenlik ve geçmiş kontrolü sağladık. Gönüllü oldunuz, değil mi?"

"Benim maça gitmeme ve senin gitmemene hâlâ içerliyor musun?" Gülmeye çalıştı ama boğazı birbirine yapışmış gibiydi.

Başını iki yana salladı. "Geçen yıl, Birinci Cadde yakınlarında, kurban beş. Sen bir Prince hayranısın, değil mi?"

"Annmarie ve ben lisedeyken onun konserine gitmiştik." Nikki'nin bacakları bükülme tehlikesi geçirdi. "2007'de yine orada sahne aldı. Bir konferans için şehirdeydim. Liseden mezun olduğumdan beri Stillwater'a en çok yaklaştığım zamandı." Şok içinde durdu.

"Ve siz de katıldınız?"

Başını salladı. "Gecikti. O gelmeden önce ayrılmak zorunda kaldım. Ama evet, o gece First Avenue'daydım."

"Belki de bu bir tesadüftür," dedi Courtney.

"Öyle değil," dedi Liam. "Bu daha çok Nikki'nin Frost'u tanıdığının kanıtı." Nikki destek için duvara yaslandı. "Lensimizi değiştirmeliyiz."

"Ne?" Liam ve Courtney hep bir ağızdan konuştu.

"İlk psikoloji derslerinde öğrendiğim bir şey," dedi Nikki. "Hepimiz dünyaya deneyimlerimizin yarattığı mercekten bakıyoruz. Birinin sorunlarını gerçekten anlamak için onun merceğini neyin şekillendirdiğini bulmanız gerekir. Bu konuya Frost'un sorunları sadece onunla ilgiliymiş gibi yaklaşıyorduk ama öyle değil. Bir şekilde bana bağlılar. Bu yüzden benim bağlarımın olduğu yerleri seçti."

"Ama ilk ikisiyle herhangi bir bağlantınız yok, değil mi?" Courtney sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama annem olabilir. Ama bu teori doğruysa, annemin geçmişini bilmesi için bir noktada anneme yakın olması gerekirdi."

"Michigan ve Wisconsin," dedi Liam sessizce. "Belki de annenin orada senin bilmediğin bağları vardı."

Nikki'nin içine yeni bir korku ve tiksinti dalgası yayıldı. "Belki de onu tanımıyorum. Belki de kendi aile geçmişim hakkında benden daha çok şey biliyor ve bana anlatmaya çalışıyor."

ON ALTI

Bir saat sonra, ekip Annmarie'nin dairesinin tamamını, koridor, güvenlik kayıtlarında Frost'un kullandığı görülen kapılar ve asansör de dahil olmak üzere yeniden tozdan arındırmıştı. Hiç parmak izi yoktu. Nikki, Frost'un ellerini örtmek için bir şey kullanacak kadar akıllı olmasına şaşırılmamıştı ama hayal kırıklığına uğramış hissetmekten de kendini alamıyordu. Kendisine de kızmaya başlamıştı: Frost'la olan bağlantısı nasıl bu kadar açıkken bunu görmek bu kadar zor olmuştu?

Nikki büro şefini aramayı düşündü ama davanın kontrolünü kaybetmek istemiyordu. Soruşturmayı engellemediği sürece, Nikki arka planda kalmayacaktı. Şu anda onu ayakta tutan tek şey Frost'u kelepçeleyip bir hücrede çürümesini sağlama düşüncesi idi.

Nikki annesinin fotoğrafını hâlâ görmemişti. Courtney hemen poşete koymuştu ve Nikki çalışırken hareketlerindeki alışılmadık öfkeyi görebiliyordu. "Üzerinde bir zaman damgası var," dedi. "Basit ama iyi bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş gibi görünüyor. Kodak kâğıdına basılmış."

Nikki, "Küçük bir kamera olmalı, çünkü kimse fark etmeden durup fotoğrafı çekebildi," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Courtney nazikçe sordu. "O günün bulanık olduğunu kendin söyledin."

"Emin değilim," diye itiraf etti Nikki. "Bazı insanların cenazelerde fotoğraf çektiğini biliyorum ama bunu fark edip de bir şey söylemeyen birini düşünemiyorum. Annemle babamın cinayetleri o zamanlar sansasyonel bir haberdi ve bunu gören biri onun muhabir falan olduğunu düşünmüş olabilir."

"Belki Annmarie onu görmüştür," diye düşündü Liam da yanına gelerek. "Belki de her şeyi bu şekilde anladı. Ne yaptığını öğrenmek istemiş olabilir. Ya da belki o sırada bir şey söylemedi ama yakın zamanda hatırladı. Frost'un kurbanlarının cesetlerinin konumu iyi biliniyor - belki de hafızasını canlandırmışlardır."

"Peki sonra ne oldu? Eğer hepsi buysa, o zaman neden onu takip edip öldürsün ki?" Nikki'nin sesi çatallaştı. "Cenazedeki herkesi hatırlamaya çalışıyorum ama zihnim bomboş. Çok fazla geniş ailemiz de yoktu. Cenaze evini aramalıyım. Belki orada birileri bir şeyler gördüğünü hatırlar. Saat kaç?" Telefonunu eline aldı, cevapsız bir arama ve bir mesaj fark etti. "Eskiz sanatçısı şu anda kompoziti yapıyor olmalı. Basın toplantısında Frost'a atacak çok şeyimiz olacak. Yarın saat kaçta yapılması planlanıyor?"

"Sabah 10'da," dedi Liam. "Ama bir konuda beni dinle." Liam, Nikki'nin gitmek için ne kadar istekli olduğunu anlayabiliyordu. "Artık Frost'un motivasyonunun bir şekilde senin etrafında döndüğünü biliyoruz. Ama giderek daha cesur olduğunu da biliyoruz. Annmarie'yi öldürdü ama paniğe kapılmış olmalı - bu yüzden olay yerindeki bazı sahneler önceki cinayetlerinden farklıydı. Ve şimdi tekrar buraya geliyor. Bu resim özellikle sizden büyük bir tepki almak için bırakılmış. Televizyonda onun hakkında konuştuğunuzu görmek tam da onun istediği şey. Basın toplantısını ben yapayım."

"Bu iyi bir fikir," dedi Courtney. "Orada durup bütün bunlar seni öldürmüyormuş gibi davranmak zorunda kalmazsın ve ailen ve diğer şeylerle ilgili sorulara muhatap olmak zorunda kalmazsın. Ayrıca, büro şefi seni orada geçmişinle ilgili gelişmeler hakkında konuşurken görmekten hoşlanmayabilir."

Nikki tartışmak istedi. Kameraya bakıp Frost'a günlerinin sayılı olduğunu söyleyen kişi olmak istiyordu. Ama Liam ve Courtney haklıydı. Nikki'nin onu konferansı kendisi verecek kadar önemli görmemesi Frost'u öldürecekti. Ve şu anda, Frost'un umutsuzca istediği başka bir şey olan duygularla karşılık vermekten kendini alıkoyabileceğinden emin değildi. Nikki Frost'la nasıl bir bağı olduğundan emin değildi ama son birkaç yıldır yaptıklarından kontrolün onda olmasını sevdiğini biliyordu.

"Hoff'larla konuştuktan sonra yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Liam sessizce sordu. "Bu dava daha kişisel bir hal almaya devam ederse senin geri planda kalacağın konusunda anlaşıştık. Senden istifa etmeni istediğimden değil. Büro şefi Washington'da bir terörle mücadele konferansında ama işler bu şekilde devam ederse-"

"Haklısın," dedi Nikki. "İkiniz de bana güvenerek risk alıyorsunuz ve egom yüzünden Frost'un kurtulmasını istemiyorum." Annesinin tabuttaki görüntüsü gözünün önünden geçerken boğazı düğümlendi. "Liam, bir görgü tanığı tarafından teşhis edilen bir şüpheliyle eşleşen sağlam güvenlik görüntülerine sahip olduğumuzu duyuran basın toplantısını yapacak ve video görüntülerinin huzurevindeki Howie Doe ile eşleştiğini varsayacak. Tabii ki huzurevini ve Theresa'nın adını bu işin dışında tutacağız ve onu kimin teşhis edebileceğini bilmemek onu tedirgin edecektir."

Liam başıyla onayladı. "Miller'dan huzurevine bir birim koymasını isteyebilir miyiz? Eğer Frost bir şekilde Theresa'nın

Görgü tanığı robot resme yardım ederse, ciddi tehlike altında olacak. Videoları tekrar izleyeyim."

"İyi noktaya değindin." Nikki telefonunun kilidini açtı ve ona uzattı. "Miller'la konuş ve Heritage House'da her zaman, en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca bir birim bulunduğundan emin ol."

Courtney sessizce dinliyordu, yüz ifadesi her geçen saniye daha da endişeli bir hal alıyordu. "Frost'un son oyunu ne?" diye sordu sessizce. "Sadece daha zeki olduğunu mu kanıtlıyor? Yoksa senin onun son kurbanı olmanı mı istiyor?"

Nikki kararlı bir şekilde, "Emin değilim ama sana söz veriyorum, biri ölecekse bu ben değil Frost olacak," dedi.

Liam, "Basın toplantısı için yorumlarımı daktilo edeceğim, böylece canlı yayına geçmeden önce onları onaylayabilirsiniz," dedi.

"Annmarie'nin kalçasına dövme yaptırdığı Lyle ismini unutmayın. Onu şüpheli kişi olarak gösterin."

"Ben hallederim." Nikki'nin telefonunu ona geri verdi. "Görünüşe göre Tyler'dan bir mesajınız var."

Mahremiyet arayamayacak kadar yorgun olan Nikki mesajı dinledi. Lacey'nin küçük sesi hoparlörden diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek çıktı.

"Merhaba anne. Alışveriş merkezine kızdığım için üzgün olduğumu söylemek istedim. Sonsuza dek orada kalacak, değil mi?" Kıkırdadı ama Nikki sesindeki hüznü duyabiliyordu. "Sanırım yarın büyükannem ve babamla birlikte olacağım, o yüzden... beni ara. Seni seviyorum."

Nikki alnını ellerinin arasına aldı.

"Dinle," dedi Liam. "Çok yorgunsun. Eminim bu sabahki Pop-Tarts'tan beri bir şey yememişsindir. Neden Lacey'i arayıp sabah alışveriş merkezine gitmek için plan yapmıyorsun? Ben basın toplantısını ayarlarım, sen de Lacey ile işin bitince bize yetişirsin."

Nikki başını salladı. "Darcy dışarıda bir yerde. Elimizde bazı gerçek ipuçları var."

Courtney nazikçe, "Frost seni bu kadar uzun süredir takip ediyorsa, Lacey'den haberi olabilir," dedi. "Tyler'la oturup neler olduğunu ona anlatmalısın."

Nikki kendini yeniden güçsüz hissetti. "Bilmeyebilir. Hayatımla ilgili her şeyi bilmesi mümkün değil ve Lacey'yi bir yerlere götüren genellikle Tyler oluyor." Nikki ne kadar aptalca konuştuğunun farkındaydı. Frost onu Lacey'yle görmüş olmalıydı.

Liam ona, "Eyaletteki bütün polisler Darcy'yi arıyor," diye hatırlattı. "Ve çok yakında herkes Frost'u arıyor olacak."

Courtney Nikki'nin ellerini tuttu. "Buna ihtiyacın var Nik. Bu gece dinlen, Lace'i alışveriş merkezine götür ve bütün oyuncaklara bin. Biraz abur cubur ye. Kalbine ve kafana iyi gelecektir."

Nikki'nin gözyaşlarıyla savaştan boğazı ağrıyordu. Kollarını arkadaşına doladı. "Haklısınız. İkinize de teşekkür ederim."

"Seninle cipe kadar yürüyeceğim," dedi Liam. "Eve vardığında bize mesaj at."

Sadece başını sallayabildi, günün olaylarından bitkin düşmüştü ve onların nezaketinden bunalmıştı.

"Caitlin'e ön sırada oturabileceğini ve basın toplantısında soruları ilk onun sorabileceğini söyledim."

"İnanın bana, orada olacak." Liam gözlerini devirdi. "Gelmezse beni öldürür. Şimdi seni eve götürelim."

Stillwater'a giderken Nikki hâlâ yarın Lacey'yi alışveriş merkezine götürmeyi düşünüyordu. Liam'ın basın toplantısıyla ilgilenmesi Frost'u kızdıracak olsa da, Lacey'yi de riske atabilirdi. Neyse ki bu kararı tek başına vermek zorunda değildi.

Tyler'ı aradı, parmaklarını çapraz yapıp Lacey'nin cevap vermemesini umdu.

"Bekle," dedi Tyler cevap verdiğinde. "Lacey, banyonu bitir ve sonra annemle konuşabilirsin. Bazı kısımları da atlama. Bu gece seninle gerçekten konuşmak istiyor."

"Üzgünüm," dedi Nikki, Lacey ile işi bittikten sonra Tyler'a. "Davada önemli bir gelişme oldu. Aslında seninle konuşmam gereken konu bu." Ona resimden ya da diğer ayrıntılardan bahsetmeden, Frost'un Nikki'nin geçmişiyle ilgili algıladığı bazı bağlantılara dayanarak seçimler yaptığı teorisinden ve basın toplantısıyla ilgili niyetlerinden bahsetti. "Bu iyi bir stratejik hamle ama bu şartlar altında onu alışveriş merkezine götürmek konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Tyler, Lacey'ye dışarı çıkmasını ve koridorda Nikki'yle konuşacağını söylemeden önce bir süre sessiz kaldı. "Ayrıntı veremeyeceğini biliyorum ama gerçekten Frost'un nedenlerinin senin geçmişin etrafında döndüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Nikki kesin bir ifadeyle. "Kendime sürekli Lacey'ye ya da bana zarar verme fırsatı olduğunu ama bunu yapmadığını söylüyorum ve içgüdülerim bana planının bu olmadığını söylüyor." Altı kadın ölmüş ve biri kaybolmuştu ve alışveriş merkezine gitmek gibi anlamsız bir şeyi tartışmak bile yanlış geliyordu. Yolculuk Lacey için olsa da, Hoff'ların onun çalışmak yerine alışverişe gittiğini öğrenecekleri düşüncesi Nikki'nin yüzünü yakıyordu.

"Senin alışveriş merkezinde olmanı beklemeyecektir," dedi Tyler. "Saat onda açılıyor, yani eğer görür ve senin katılmadığına üzülürse, yine de seni nerede bulacağını bilemeyecek."

"Doğru," dedi Nikki. "Lacey'yle geçireceğim birkaç saat bana çok iyi gelecek ve onu gözümün önünden ayırmayacağım. Rory belki

O da gelecek ve o da aynı şekilde dikkatli olacak." Tyler'ın Rory hakkında bir yorum yapmasını bekledi.

Tyler, "Bizden birinin yanında başka bir yerde olduğundan daha güvende," dedi ve sonra sustu. "Ve seninle bir şeyler yapmak istiyor, o yüzden evet tamam, basın toplantısı sırasında onu alışveriş merkezine götür. Ona bunun bir uzlaşma olduğunu söyleyeceğim, bu yüzden sadece birkaç saat sürecek."

"Sonra da ailenle birlikte şehir dışında olacak," dedi Nikki, Lacey'nin birkaç gün okula gelmemesini sorun etmeyecek kadar genç olmasına şükrederek. "Neyse ki Stillwater'dan güvenli bir şekilde uzakta. Senin için sorun yok o zaman?"

"Evet," dedi Tyler. "Onu güvende tutacağını biliyorum."

Nikki, "Buna gerçekten minnettarım," dedi. "Rory'nin bizimle gelmesini sorun etmediğin için de teşekkürler."

"Bu konuda pek heyecanlı değilim ama ondan gerçekten hoşlanıyor ve ikinci bir çift göz her zaman iyidir."

"Lacey'i sabah 9:30 gibi alacağız. Onu giydirebilir misin?"

Lacey'nin tiz ciyaklaması neredeyse cipin camlarını çatlatacaktı ama Nikki onun sesinden zevk alıyordu. Kızının görmek istediği tüm gezintilerden ve ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetmesini dinlemek Nikki'nin dikkatini son birkaç saati düşünmekten uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Omuzlarının biraz gevşediğini, direksiyonu kavrayışının gevşediğini hissetti.

"Anne, Rory bizimle geliyor mu?"

Nikki onun sesindeki heyecandan dolayı sıırttı. "Sen istediğin sürece."

"Duh." Lacey kıkırdadı. "Üye, sen çok korkak olduğun için büyük ve hızlı gezintilere çıkacağını mı söyledi?"

"Çok korkak değilim," diye karşılık verdi. "Sadece onlardan hoşlanmıyorum ve hayallerini yıkmak istemem, küçük hanım, ama bazı gezintiler için çok küçük olabilirsin."

"Biliyorum, ama okuldaki arkadaşım başka bir sürü olduğunu söyledi. Ve bugün başka ne dedi biliyor musun?" Lacey, arkadaşının kelebekler ve güveler hakkındaki bariz yanlış iddiaları hakkında Tyler ona yatma vaktinin geldiğini söyleyene kadar teğet geçti.

"Yarın 9:30 gibi seni alırım," dedi Nikki. "Büyükannen ve büyükbabanda geçireceğin hafta sonu için her şeyini aldığından emin ol."

Lacey ciddiyetle, "Tennis ayakkabısı giymem gerekiyor," dedi. "Alışveriş merkezinde çok yürüyeceğim ve botlarım ayaklarımı acıtıyor. Hoşça kal anne. Yarın görüşürüz."

Lacey telefonu babasına verirken Nikki onun boğuk heyecanını duydu. Tyler'a yarınki teslim alma saatini hatırlattı.

"Unutmama izin vermeyeceğini biliyorsun," diye güldü Tyler. "Yorgun görünüyorsun. Nasılsın?"

"Bu büyük davaların nasıl bir bedel ödettiğini bilirsiniz."

Tyler kıs kıs güldü. "Nasıl at gözlüğü taktığını ve vücudunun uyku ve yemek gibi temel ihtiyaçlarını değil de sadece davayı düşündüğünü biliyorum."

"O da var." Nikki onu Rory'nin evine ve sürmeye devam ederse büyüdüğü eve g ö t ü r e c e k olan kırsal yola saptı. Güzel çiftlik evi küçüklüğünden beri Nikki'nin hafızasında zaten lekelenmişti, ama yeni bir soru ona eziyet ediyordu. Eğer Frost annesini tanıyorsa, o da orada bulunmuş muydu?

"Siz eğlenmenize bakın. Birkaç saat eğlenmeye çalışın ve cinayeti düşünmeyin, tamam mı?"

Nikki'nin bunu nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu ama deneyeceğine söz verdi. "Konferansa sağ salım git, Ty. Vardığında bana mesaj at ki vardığını bileyim. Lacey'yi ailene bıraktığımda sana da haber veririm." Onun için ne kadar zor olduğunu bildiği halde Rory konusunda anlayışlı davrandığı için ona teşekkür etmek istedi ama yaşadığı dehşet

Son birkaç saatin yorgunluğu onu yakalamaya başlamıştı ve daha fazla dayanamayacaktı.

Rory'nin araba yoluna girdiğinde ona veda etti. Onun büyük beyaz kamyonetinin yanına park etti ve kendisine verdiği şifreyle garaj kapısını açtı. Dışarıya park etmekte bir sakınca görmüyordu ama Rory, Nikki'nin garaja park edebilmesi için kar arabası da dahil olmak üzere garajdaki tüm ekipmanları koyabileceği bir kulübe almaktan söz edip duruyordu ama Rory bunu yapamayacak kadar meşguldü.

Paltosunu asıp ıslak ayakkabılarını aşağıda bıraktı ve her adımda kendini daha yorgun hissederek Rory'yi aramaya koyuldu. Onun bu gece geç saatlere kadar çalıştığını biliyordu, bu yüzden duşun çalıştığını duyunca şaşırmadı. Nikki giysilerini çıkarıp onun evinde tuttuğu sepete koydu. Banyonun kapısı açıktı, buhar yatak odasına doluyordu. Buzlu duş kapısının camında Rory'nin kaslı silüetini görünce içinden bir ihtiyaç dalgası geçti.

"Size katılabilir miyim?"

"Kahretsin." Kapıyı onun içeri girebileceği kadar açtı. "Eve geldiğini duymadım."

Nikki sessizce duşa girdi ve kapıyı kapattı. Rory'yi kendine yaklaştırıp ateşli bir öpücükle yüzünü kendi yüzüne çekerken sıcak su tenine vuruyordu. Rory de Nikki'nin hissettiği kadar aceleyle karşılık verdi, onu kaldırıp duş duvarına yaslarken elleri kalçalarındaydı. Nikki inledi ve bacaklarını onun etrafına sararak kontrolü ele geçirmesine izin verdi. Elleri adamın ıslak saçlarına dolanırken, adamın ağzı köprücük kemiği boyunca sıcak öpücükler bıraktı.

Su soğumaya başlayana kadar duшта kaldılar. Duştan çıktıklarında Nikki'nin bacakları hâlâ titriyordu, sistemi hâlâ tatmin duygusuyla doluydu. Havluya uzandı ama Rory'nin

Elleri beline dolandı, onu göğsüne doğru çekti ve her şeye yeniden başladılar.

Sonunda bitkin bir halde yatağa yığıldılar ve Rory ona iyice sokuldu. "Tanrım, çok yoğundu. Bırak bunu yapmayı, bu gece seninle konuşabileceğimden bile emin değildim." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "İyi bir gün geçirmiş olmalısın."

Ve barajın yıkılması için gereken tek şey buydu ve gözyaşlarının oluşmaya başladığını hissetti.

"Neyin var?" Gözlerinin içine bakabilmek için yana kaydı. "Söylememem gereken bir şey mi söyledim?"

Nikki birinin onu ağlarken görmesinden nefret ediyordu ama Rory'nin yanında kendini güvende hissediyordu. Sözsüzce başını salladı ve komodinin üzerindeki mendillere uzandı. Ağlaması bitene kadar ona sarıldı.

"Nicole." Onun saçlarını okşadı. "Bugün sana ne oldu?"

Bir peçete daha sardı ve gözlerini kurulamaya çalıştı. "Annemi gördüm."

Nikki daha fazla hassas bilgi vermemeye çalışarak Rory'ye resimden söz etti. "Tek görebildiğim tabutun beyaz saten astarına karşı koyu renk saçları ve ne kadar solgun görüldüğü. Eline dokunduğumda çok kaskatı kesildiğini hatırlıyorum, neredeyse cesedini bulmak kadar kötüydü." Rory'ye yaslandı ve onun göğsünün sürekli inip kalkmasına odaklanmaya çalıştı. "Ve uyuyor gibi görüldüğü halde hâlâ kayıp olduğu için çok kızdığımı hatırlıyorum. Onu sarsmak istedim."

Ona sıkıca sarıldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum... Üzgünüm Nikki. Resmin, tüm bunları geçmişte ikinizi de bağlayan bir şey yüzünden yaptığı anlamına geldiğinden emin misin?"

Nikki ona Frost'un imza üçlüsünden bahsetmemişti, sadece fotoğrafı gördükten sonra Frost'un ondan ilham aldığını, bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu biliyordu. Cinayetlerinin onunla ilgili olduğunu,

ailesi hakkında. Kişisel. "Size ayrıntı veremem ama evet, kesinlikle eminim."

"Ama harekete geçmek için neden bu kadar beklediniz?"

Nikki gözyaşlarını yüzünden sildi ve doğrulup oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Uzman olan sizsiniz, ama tüm bunları çok uzun zaman önce olan bir şey yüzünden yapıyorsa, neden son birkaç yıldır öldürmeye başladı?"

İçinden bir elektrik çarpması geçti; bu hiç düşünmediği bir şeydi. "Bu iyi bir soru." Rory yanıt veremedi telefonunu çıkarıp Liam'ı aradı.

Sersemlemiş bir şekilde cevap verdi. "Dinleniyor olman gerekiyordu. Basın toplantısı bilgilerini bana sabah gönderebilirsin. Ya da sabahın ilerleyen saatlerinde, çünkü saat gece 1 gibi."

"Biliyorum ama beni dinle," dedi Nikki. "Annmarie'nin mezun olduktan sonra Minnesota'dan ayrıldığından beri yaşadığı eyaletlere tekrar bakmamız gerekiyor. Eğer Frost'un saplantısı 1993'te annem öldürüldüğünde başladıysa, çok daha önce öldürmüş olma ihtimali yüksek."

Liam, "Eğer onları soğuk bölgelerde bıraktıysa, işe yarayan tek iklimler Colorado ve Washington Eyaleti'dir," dedi. "Donmuş bir kadını Kaliforniya ya da Nevada'da bırakmazdı."

Nikki ona, "Hayır ama tam olarak ne yapmak istediğini bulana kadar deneme sürüşleri yapabiliirdi," diye hatırlattı. "Onları soğuk olmadan da bu şekilde bırakabilirdi. Belki de onları korumak istediğini fark etmesi biraz zaman almıştır. Ya da belki de Annmarie'yi takip ettiği için buraya dönüp öldürmeye başladı."

"Ama bu annenle ilgiliyse neden seni değil de onu takip ediyorsun?"

"Bilmiyorum ve yanılıyor da olabiliriz. Ancak bu alıştırmayı yapan ilk katil o olmayacaktır ve Annmarie'nin her eyalette ne zaman yaşadığını bildiğimize göre, kontrol etmeye değer. Hırsızlık olaylarını ya da

takip etmek de. Birçok katil daha küçük suçlarla başlıyor. Ve olayın cinsel bir yönü olmadığını biliyoruz, dolayısıyla aramaları önemli ölçüde daraltabiliyoruz."

Liam iç çekti. "Hâlâ düşük bir ihtimal ama kabul etmek zorundayız. Basın toplantısı yapmadan önce yardım için diğer eyalet bürolarıyla temasa geçeceğim. Şimdi uyu ve bir şeyler için endişelenmeyi bırak. Lacey ile sabahın tadını çıkar."

"Bekle," dedi Nikki. "Yarın Simon Cenaze Evi'ni arayacak mısınız? Annemin cenazesıyla ilgili her şeyi onlar halletti. Müdürün hâlâ hayatta olduğundan şüpheliyim ama belki biri bir şeyler hatırlar."

"Evet. Sabah onları arayacağım. Sen uyu."

Nikki telefonunu tekrar şarja taktı ve Rory'nin yanına yerleşti. Ona yarınki plandan söz etti ve Lacey ile daha fazla zaman geçireceği için ne kadar memnun olduğunu söyleyebildi.

Rory çabucak uykuya daldı ama Nikki uyanıktı, resmi ve sonuçlarını düşünmeden edemiyordu. Frost'un yaptıklarının kendi suçu olmadığını biliyordu ama bu suçluluk duygusunun üzerine çökmesine engel olmuyordu. Frost'u gençken tanıyorsa, ona bir şekilde haksızlık etmiş miydi? Cinayetlerden sonra Stillwater'daki yaşamına dair anıları en iyi ihtimalle bulanıktı. Acılarıyla yüzleşmek yerine onları gömmek, Annmarie'yi ya da diğerlerini kurtarabilecek bir şeyi gözden kaçırmasına mı neden olmuştu?

Olası şüphelileri daraltmanın bir yolu olmalıydı ama nasıl? Cinayetlerin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki cenaze evinin işe yarar bir bilgi verebileceğinden şüpheliydi. Nikki ziyaret ve cenaze töreniyle ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalıştı ama aklına sadece bulanık yüzler denizi geliyordu ve isim yoktu. Mary Teyze konukların çoğuyla ilgilenmiş, böylece Nikki herkesin o geceyle ilgili sorularına katlanmak zorunda kalmamıştı. Nikki hâlâ onu hatırlayabiliyordu.

Teyze, Nikki'yi üzen herkesi ısırmaya hazır küçük bir bekçi köpeği gibi yanında duruyordu. Mary Teyze hâlâ burada olsaydı, muhtemelen o gün kapıdan giren herkesi Nikki'ye anlatabilirdi.

Nikki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Konuk kayıt defterini nasıl unutabilirdi? Mary Teyze teşekkür kartları gönderebilmek için herkesin imzalamasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Fotoğrafı kim çektiyse imzalamamış olabilirdi ama kayıt defteri bir isim bulmak için ellerine geçen en iyi fırsattı.

Nikki yuvarlandı ve otuz dakika önceki alarmini değiştirdi. Lacey'yi almadan önce Rory'yle birlikte bir yere uğramaları gerekiyordu.

YEDİ

Perşembe

Nikki, Rory'nin kahvaltı hazırlama sesiyle uyandı; son iki gündür yaşadığı olaylar yüzünden pek uyuyamamıştı. Yuvarlandı ve telefonunu eline aldı, e-postasında ressamın kompozisyonunu bulunca rahatladı. Dün gece ona haber vermediği için özür diledi ama Theresa, otoparkın dışında ve asansörde çekilen fotoğraflardaki adamın, eskiz için onu tarif etmeyi bitirdiğinde huzurevinde gördüğü adamla aynı kişi olduğunu doğruladı.

Parmakları ek simgesinin üzerinde gezindi. Bunu hiç bakmadan Liam'a gönderebileceğini biliyordu. Birkaç saat boyunca Frost yokmuş gibi davranabilir ve hayatın tadını çıkarabilirdi. Ama beyninin o kısmını kapatamazdı. Ve Frost'u tanıma ihtimali de vardı. Nikki simgeye tıkladı ve çizim yüklendi.

Kompozitin ayrıntıları karşısında nefesi kesildi. Koyu renk gözleri olan yakışıklı bir adam ona bakıyordu. Annmarie'yi kaçırdığı gün taktığı newsie tarzı şapkanın aynısını takıyordu ama şapkanın altından koyu renk saç tutamları çıkıyordu. Nikki'nin fark ettiğinden biraz daha koyu tenli görünüyordu ama sonra Theresa'yı hatırladı

onu İtalyanlara benzeyen zeytin rengi bir ten rengine sahip olarak tarif etmişti. Elmacık kemikleri o kadar belirgindi ki neredeyse yüzüne göre fazla büyükmüş gibi görünüyordu ama bu bir şekilde onun işine yarıyordu. Ressam onu hafifçe sırtırken çizmişti, sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

Nikki birkaç dakika boyunca resme baktı, kare çenesine ve dolgun dudaklarına dikkat etti. Adamda bir aşinalık vardı ama onu tanıyamamıştı. Acaba onun haberi bile olmadan hayatına girmiş miydi?

Rory mutfaktan, "Kahvaltı," diye seslendi.

Nikki görüntüyü Liam'a gönderdi ve Rory iki tabak pastırma, yumurta ve kızarmış ekmekle içeri girdiğinde bornozunu giydi. Tuzlu pastırmanın lezzetli ısırlıkları arasında ona Lacey'yi almadan önce kendi evine uğramaları gerektiğini açıkladı. "Annemle babamın cenazesinden kalan konuk kayıt defterini gözden geçirmek istiyorum. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, bu yüzden sadece birkaç dakika sürecek, ama sabahları trafiğin nasıl olduğunu biliyorsun, bu yüzden acele etmeliyiz."

Yemeklerini bitirdiler ve Nikki'nin evine gitmeden önce hızla duş alıp giyindiler. Trafik beklediği kadar kötüydü ama Highland Park'taki evine vardıklarında sadece birkaç dakika geç kalmışlardı. Nikki içeri koştu ve doğruca ofisindeki kilitli dolaba gitti. Ziyaretçi defteri ailesinin eşyalarıyla dolu bir kutunun içindeydi ama Nikki şu anda anılara takılıp kalmasına izin veremezdi. Dolabı karıştıran Nikki defteri çabucak buldu ve aceleyle cipe geri döndü. Rory'nin sürücü koltuğunda oturduğunu görünce şaşırdı.

"O şeye hemen bakmak isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Nikki yolcu koltuğuna oturdu ve emniyet kemerini taktı, deri ciltli kitap kucağında ağırlaşmıştı. İsimleri bulmaya o kadar odaklanmıştı ki, sayfalara gerçekten bakmanın nasıl bir his olacağını düşünmesine izin vermemişti.

"İyi misin?" Rory onun mahallesinden çıkarken sordu. "Bu çok fazlaysa Liam'ı ya da başka birini çağırabilirsin."

"Hayır... Ben yapmalıyım. Orada alışılmadık bir isim olup olmadığına bakabilirim." Derin bir nefes aldı ve İncil ayetlerinin ve anne babasının ölüm ilanlarının olduğu sayfaları atlayarak kitabı açtı. Onlar Lacey'yi almadan önce her ismi gözden geçiremeyecekti ama en azından göz gezdirebilir ve göze çarpan bir isim olup olmadığına bakabilirdi.

O zamanlar anne babasının yaşına yakın olan kişilerin isimlerini tanıdığı için Nikki zihninde bu isimleri çabucak silebilmişti. Annmarie'nin annesi defteri aileleri için imzalamıştı ama Stillwater çok büyük bir okul olduğu için Nikki'nin düzinelerce akranı da okula gitmişti. Konsolda bir kalem buldu ve işaretlenmesini istediği isimlerin yanına noktalar koymaya başladı. Törene katılan üç yüzden fazla kişiden sadece iki yüz kadarının defteri imzaladığını fark edince umutları azalmaya başladı.

"Buradan dön." Nikki Tyler'ın sokağını işaret etti. "Konağı yolun yarısında, sağda. Ev numaralarından biri tabelada yok ama mavi kamyoneti garaj yolunda olmalı."

"Anlıyorum." Rory mavi kamyonetin arkasına yanaştı ve Nikki konuk defterini kapının kenarına yerleştirdikten sonra cipten inmeden Lacey evden fırladı. Nikki kızını kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Lacey'nin varlığının Nikki'ye nasıl bir parça sükûnet getirdiğine hayret etmekten hiç vazgeçmemişti.

Tyler ön kapıdan onlara el salladı. Tyler'ın onu cipe götürüp Rory'yi tanıştırmasını ummuştu ama Tyler'ın buna hazır olmadığını anlamıştı.

"Tüm odanı mı topladın?" Nikki, Lacey'nin tıka basa dolu sırt çantasını çıkarıp cipin arkasına atarken sordu.

"Hayır," diye homurdandı Lacey, yükseltici koltuğa tırmanırken. "Sadece gerekli şeyler. Merhaba Rory. Gezintiler hakkında ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Aynada ona sıırttı.

Nikki kayıt defterini bitirirken o da Lacey'i oyaladı. Her sayfanın fotoğrafını çekip Şef Miller ve Liam'a e-posta ile gönderdi ve onlardan isimleri ayırıp her bir kişinin izini sürmelerini istedi. Miller muhtemelen bölgede hâlâ kimlerin yaşadığını biliyordu ama FBI'ın veri tabanı diğer herkesi ilçe şerifinin sisteminden daha hızlı bulabilirdi.

Bloomington'daki Mall of America son yıllarda bazı ekonomik darbeler almıştı ama Nikki'nin ziyaret ettiği nadir durumlarda burası tıklım tıklım olurdu ve bugün de aynısı oldu. Park edecek bir yer bulmak için doğu garajına doğru ilerlerken ürperdi. Kapalı otoparklar onu her zaman germiş, biraz klostrofobik hissetmesine neden olmuştu, özellikle de Nikki'nin hayatı cehenneme dönmeden önceki yaz Annmarie'yle birlikte bir konsere gittikten sonra Minneapolis şehir merkezindeki bir otoparkta kaybolduktan sonra. Gece sıcak ve yapış yapıştı ve cep telefonları o zamanlar sadece çok zenginler içindi. Kaybolmak komikti, ta ki bazı ürkütücü adamlar birdenbire ortaya çıkana kadar. Annmarie korkudan donup kalsa da, Nikki bir şey olmadan önce onu yakalayıp kaçmayı akıl edebilmişti. Sonunda Annmarie'nin arabasını bulduklarında bu olaya gülmüşlerdi ama o günden sonra ikisi de kapalı otoparklardan nefret etmişti.

Annmarie'nin muhtemelen The Pointe'in otoparkında kaçırılmış olması üzücü ve ironikti. Frost Annmarie'yi iyi tanıyor olsaydı, onun korkusunun farkında olabilirdi. Eğer otopark

saldırmak için en kolay yer miydi, yoksa bunu inadına mı yapmıştı?

Rory sonunda bir yer buldu ve içeri girdiler. Lacey ile vakit geçirmeyi dört gözle beklese de, yaklaşan basın toplantısını düşünmeden edemiyordu. Liam ona teknik sorunlar yüzünden geç kaldıklarını bildirmişti ama Miller basın toplantısının nedenini açıklamak ve kendisini tanıtmak için kürsüye doğru gidiyordu.

Nikki telefonunu karıştırarak yerel haber akışını bulmaya çalıştı. Kablosuz kulaklıklarıyla hazırlıklı gelmişti ama bağlantısı kötüydü. Tuvaletlerin ve alışveriş merkezi haritalarının bulunduğu alt kattaki karşılama alanından geçerken, duvara monte edilmiş televizyondaki Miller'ı fark etti.

"Hey, Bug." Diz çöktü ve Lacey'nin ceketini çıkarmasına yardım etti. "Ekibim bu sabah benim için büyük bir basın toplantısı düzenliyor ve televizyonda yayınlanacak. Neden sen Rory ile lunaparka gitmiyorsun, ben de sana yetişirim." Rory'ye seslenirken doğruca ileriye işaret etti. "Tam ortada. Kaçıramazsın."

Gözlerini devirdi. "Taşrada yaşıyor olabilirim ama Mall of America'ya bir ya da iki kez gitmişliğim var."

"Yetiştirilene ve sonsuza kadar çalışmayacağına söz veriyor musun?" Lacey sordu.

"Kalbimi çarpı işareti yap." Nikki işaret parmağıyla kalbinin üzerine bir 'x' işareti yaptı.

"Tamam." Lacey, Rory'nin elini tuttu. "Her şeyin bir sırası var: Çiftlik gezintisi. Küçük çocuklar için bir şey ama yine de yapmak istiyorum. Sonra daha büyük gezintilere doğru ilerleyebiliriz."

Güldü. "Evet, hanımefendi."

Nikki ona kendisini götürmesinin bir sakıncası olup olmadığını sorması gerektiğini fark etti, ama gözlerinin ışıldamasına bakılırsa, onun için sorun olmadığını biliyordu.

Lacey'i izledi. Ona park bileti için para verdi ve sonra eğilip Lacey'yi tombul yanaklarından öptü. Lacey homurdanarak öpücüğünü sildi ve Rory'yi yürüyen merdivenlere doğru çekmeye başladı.

Nikki televizyona ulaştığında Miller çoktan Liam'ı takdim etmişti. Alışveriş merkezi televizyonu duyamayacak kadar gürültülüydü ama altyazı açıktı.

Nikki, Liam'ın medyaya hitap ettiğini görünce biraz gurur duydu. Koyu renk gömleği ve gri kravatıyla çok şık görünüyordu. Caitlin'in onu bu durum için giydirdiğine şüphe yoktu.

Bu sabah Liam'a hazırladığı ifadeyi e-posta ile göndermişti ve Liam da ifadeyi harfiyen uyguluyor gibi görünüyordu. Halka Frost'un önceki suçlarını hatırlattıktan sonra, gazetecilere Frost'un Annmarie Mason cinayetinden ve Darcy Hoff'un kaçırılmasından sorumlu olduğunu söyledi. Umarım Caitlin, Nikki'nin alışveriş merkezine giderken gönderdiği ve sorularını içeren e-postayı okumuştur.

Eller havaya kalktı ama Liam işaret parmağını kaldırdı ve soruları en sonunda yanıtlayacağını hatırlattı. Görgü tanığı ifadesini, huzurevi çalışanlarının hedef tahtasına oturtulmayacağı kadar belirsiz terimlerle açıkladı. Nikki kısa bir panik anı yaşadı ama bu sabah Lynn'le konuştuğunu ve onun Howard'ın yanlışlıkla televizyonunu açmamasını sağlayacağına söz verdiğini hatırladı.

Liam, görgü tanığının anlattıklarını asansörün fotoğrafının yanı sıra Frost'un Annmarie'yi otoparktan çıkardığı ve kısa bir süre başını çevirdiği görüntülerle takip etti.

Liam, "Frost'un Stillwater ile yirmi yıl ya da daha öncesine dayanan bağları olduğuna dair sağlam kanıtlarımız var ve Annmarie Mason'ın onu önemli bir süredir tanıyor olabileceğine inanıyoruz" dedi. "Darcy Hoff'un hala hayatta olduğuna inanıyoruz ve halktan yardım istiyoruz. Eğer bu adamı tanıyorsanız, lütfen FBI yardım hattını arayın.

Ekranınızdaki. Toplumda Annmarie Mason ile bağlantısı olan Lyle adında bir adam hakkında bilgisi olan varsa, bilmek istiyoruz. Şimdi soruları alacağım."

Kapalı altyazılarda her bir muhabirin kimliği belirtilmedi ancak Nikki'nin nerede olduğu ve Annmarie'nin kendisiyle bağlantısı olduğu için öldürüldüğüne inanıp inanmadığına ilişkin beklenen sorular soruldu.

"Ajan Hunt önemli bir ipucunu takip ediyor," dedi Liam. "Bunu onun yerine benim vermemi istedi. Annmarie ve Ajan Hunt aynı liseye gitmişler ama yıllardır konuşmamışlar."

Liam, Frost'un Nikki'nin varlığı için yeterince önemli olmadığını ima ederek mükemmel bir cevap vermiş ve Annmarie'yle bağlantısı hakkındaki soruyu önemsiz göstermeyi başarmıştı.

"İlk beş kurbanla iki yeni kurban arasında herhangi bir bağ buldunuz mu?" Caitlin soruyu tam da Nikki'nin istediği şekilde sormuştu.

"Var ama bu konu tartışılmayacak kadar hassas."

"Kurbanlarını neden özellikle seçtiğini biliyor musunuz?" Caitlin devam etti.

"Bu ayrıntıları paylaşamayız. Cinayetler için motivasyonunu bulduğumuza ve bunun onu bulmamıza yardımcı olacağına inanıyoruz. Son bir not: Frost'un çalıntı bir Wilcraft'a sahip olduğuna inanıyoruz." Liam muhabirlere aracın ne olduğunu hatırlattı ve Kimberly Hoff ile babasının aracı ilk kez kullanmaya hazırlanırken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. "Bugün paylaşılan bilgilerden herhangi biri hakkında bilginiz varsa, lütfen yardım hattını arayın. Teşekkürler."

Nikki gururla içinin ısındığını hissederek nefesini verdi. Liam mükemmel bir iş çıkarmıştı. Nikki ona, işler ters giderse tüm sorumluluğu üstleneceğine dair söz vermişti ama Liam'la birlikte olmalarının önemli olduğunu düşünüyordu.

Frost'a ne kadar yakın olduklarını ya da en azından yaklaştıklarına inandığını söyledi çünkü artan stres onu Nikki ve ekibinin onu yakalamasına yardımcı olacak bir hata yapmaya itebilirdi.

Liam'a kısa bir teşekkür mesajı gönderdikten sonra Rory ve Lacey'yi bulmak için yola koyuldu.

Sonunda onları kütük kanalından geçerken gördü. Arabadan ona el salladılar ve Lacey onlar mağara gibi dağdan çıktıklarında fotoğraflarını çekti. Lacey ellerini havaya kaldırdı ve araba yolculuğun büyük finali olarak birkaç metre düştüğünde ciyakladı.

"Anne." Lacey ona doğru koştu ve elini çekti. "Bizimle o gezintiye çıkmalısın. Çok eğlenceliydi."

"Sen öyle diyorsan." Nikki hiçbir zaman roller coaster hayranı olmamıştı ve kütük yolculuğu daha küçük çocuklara yönelik olsa da, yine de bol miktarda kıvrım ve düşüş vardı. Ama Lacey'yi mutlu etmek istiyordu, bu yüzden bir sonraki tura geçmeden önce birlikte bindiler.

Sabah, bağırان çocuklar, yapış yapış parmaklar ve dönen midelerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Nikki planladığından daha fazla bindi ama sonunda yoruldu ve Lacey'nin Rory ile bu kadar eğlenmesini görmekten keyif aldı. Kendisi de büyük bir çocuk gibiydi, heyecanla bir binekten diğerine geçiyor ve Lacey'nin yememesi gereken tüm şekerli şeyleri yemesine yardım ediyordu.

"Ben Grub'da içecek bir şeyler alacağım." Nikki küçük yemek kulübesini işaret etti. "Neden Ghost Blasters olayını bensiz yapmıyorsunuz?"

Lacey'nin saçları atkuyruğundan çıkmıştı ve yanakları pembe pembe kızarmıştı. "Ama Ghost Blasters şeyinde lazer silahları var anne. Kıç tekmeleyebilirsin."

"Evet," dedi Rory. "Ne kadar iyi nişancı olduğunu görmek istiyorum. Sonra da hep birlikte yemek yiyebiliriz." Lacey'nin dağınık saçlarını karıştırdı. "Sen hariç,

Çünkü bir kilo şeker yedin."

Gözlerini ona dikti. "Bunun için endişelenme. Annem Liam gibi çukur bir bacağım olduğunu söylüyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir? O mini bir dev, sen ise ufacıksın."

"Ruhen değil." Lacey ikisinin de elinden tuttu ve onları arabaya doğru çekti. Sıra çok uzun değildi ama Nikki yine de itişip kakışan ve en iyi arabayı kapmak için endişelenen çocuklar yüzünden klostrofobik hissediyordu.

Ghost Blasters dışarıdan küçük bir vitrin gibi görünüyordu ama arabalara yerleştiklerinde çift kapı açıldı. Nikki Disney'in Perili Köşk'ünün videolarını izlemişti ve bu araç lazer silahları da dahil olmak üzere onun daha küçük bir versiyonu gibi görünüyordu. Nikki'nin gözlerinin karanlık odaya ve ultraviyole ışıklara alışması birkaç saniye sürdü. Kolunu Lacey'ye doladı ve ona lazeri rastgele ortaya çıkan hayaletlere nasıl doğrultacağını gösterdi.

"Tanrım." Şişko Slimer görünömlü bir hayalet birden ortaya çıkınca Rory sıçradı. "Bunu beklemiyordum."

Gezinti sona erdiğinde Lacey lazer tabancasını çok iyi kullanıyordu. Biraz daha büyüdüğünde -ve biraz daha büyüdüğünde- lazer tag oynayabileceklerdi.

Araba evden çıktı ve Nikki gözlerini kısarak doğal ışığa baktı. Rory eliyle gözlerini gölgeledi. "Vay canına, çok parlak."

Lacey aralarında oturuyordu ama şeker ve adrenalinden neredeyse titreyerek arabadan atladı. "Anne, dönme dolap var. Yemekten önce binebilir miyiz lütfen? Sıra çok uzun görünmüyor."

"Evet, devam edin." Nikki hâlâ gözlerini kısarak arabaların içinde bir şey unutmadıklarından emin olmak için kontrol ediyordu. Arabadan inerken Rory'nin elini tutarak, "Ben tuvalete giderken sen ve Rory sıraya girin," dedi.

Ayağa kalkarak Lacey'nin önlerine geçmediğinden emin olmak için Rory'nin etrafına bakındı. İçi kıpırdamadı. Lacey'yi hiçbir yerde göremiyordu.

"Lacey?" diye seslendi, kendini paniklemiş hissetmeye başlamıştı.

Rory onun sesindeki endişeyi duymuş olmalıydı, çünkü dönüp kalabalığı taradı. "Az önce buradaydı."

Nikki'nin daha önce hiç yaşamadığı bir korku onu hemen etkisi altına aldı. Kariyeri boyunca çalıştığı çocuk kaçırma ve cinayet olaylarının görüntüleri hafızasında patladı.

Rory onun omuzlarını tuttu. "Geri gelme ihtimaline karşı burada kal." Kalabalığın arasından sıyrıldı, çılgınca etrafına bakındı ve ona seslendi.

Nikki'nin kafasının arkasındaki küçük bir ses ona bunu yapanın kendisi olması gerektiğini söylüyordu ama ayakları kıpırdamıyordu. İş sayesinde Lacey'yi kaybettiğine dair kâbuslar onu bazı geceler uyutmuyordu. Şimdi bu gerçek oluyordu ve Nikki hiçbir işe yaramıyordu.

Bir el koluna dokundu.

Nikki arkalarında iki kabadayı çocukla oturan kadın olduğunu fark etti. "Sanırım onu buldu." Kadın dönme dolabı işaret etti ve Nikki Rory'nin uzun boyunu ve kırmızı kapüşonunu aradı.

Kalabalığı yarıp geçti, Lacey kalçasındaydı. Ona bir şeyler söylüyordu, ifadesi ciddiydi ve Lacey anlamış gibi başını salladı.

Nikki'nin bacakları çözüldü ve kadına teşekkür bile etmeden onlara doğru koştu. Lacey'yi kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Bunu bir daha asla yapma."

"Üzgünüm anne." Lacey'nin sesi Nikki'nin saçlarında boğuklaşıyordu. "Sadece heyecanlandım. Ama adam senden ve Rory'den bu kadar uzaklaşmamam gerektiğini söyledi. Rory beni bulduğunda geri dönüyordum."

Nikki kızının gözlerinin içine bakabilmek için yana kaydı. "Hangi adam?"

Lacey omuz silkti. "Dönme dolabın yanındaydı. Bakın bana ne verdi." Beyaz bir karanfili havaya kaldırdı. "Güzel değil mi?"

Nikki çiçeği görmedi bile. Sadece sapın etrafına sarılmış kırmızı kadife kurdeleyi gördü. Nikki'nin daha önce hiç yaşamadığı bir adrenalin patlaması onu birkaç dakikalığına suskunlaştırdı. Annelik içgüdüleri Lacey'yi kapıp kaçmasını istiyordu ama kızını bu işe bulaştırdıktan sonra Frost'un öylece çekip gitmesine izin veremezdi. Alışveriş merkezi gezisinin riskli olduğunu biliyordu. Nikki neden içgüdülerini dinlememişti?

"Rory, onu yemek yerine götür ve beni bekle." Adamın yüzüne biraz renk gelmişti ama üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Lacey, adamın hangi yöne gittiğini gördün mü?"

"Hayır. Burası çok büyük anne."

"Tamam, böyle iyi. Çiçeği bana ver."

Lacey'nin gözleri büyüdü, vücudu Nikki'nin kollarında gerildi. "Neden? O benim."

"Sadece teşekkür edecek doğru kişiyi bulduğumdan emin olmak istiyorum." Lacey'yi öptü ve onu Rory'ye uzattı, Lacey daha fazla itiraz edemedi çiçeği aldı ve nefes nefese kalabalığın içinde koşmaya başladı. Etrafındaki cesetlere bakarak, palto giyen adama benzeyen birini aradı. Hızla dönme dolaba ulaştı ama adamdan hiçbir iz yoktu. Nikki dönme dolabın operatörüne döndü. "Bu çiçeği taşıyan bir adam fark ettiniz mi?"

Genç çocuk omuz silkti. "Üzgünüm."

Nikki güvenlik görevlisi bulmak için etrafı taradı ve sonunda lunaparkın sonuna yakın bir yerde bir güvenlik görevlisi gördü. Ona doğru koştu.

"Çıkışları kapatmanızı istiyorum."

Tıknaz muhafız kemerini düzeltti. "Hanımefendi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Nikki rozetini adamın suratına yapıştırdı. "FBI'dan Özel Ajan Hunt. Bir cinayet soruşturması şüphelisinin burada olduğuna inanmak için nedenlerim var. Güvenlik ekibinize çıkışları kapatmalarını ve polisi buraya çağırmalarını söyleyin. Herkese telsizle koyu renk ceketli ve gazeteci şapkalı bir adamı aramalarını söyleyin."

SEKİZ

Nikki, Rory ve Lacey'yi yemek salonunda bir masada otururken buldu. Rory sırtını duvara dayamış oturuyordu. Solgun ve üzgün görünüyordu, herhangi bir sorun işareti için kalabalığı tekrar tekrar tarıyordu ve Nikki onun sarsıldığını Lacey'nin sandalyesinin arkasını sıkıca kavramasından anlayabiliyordu.

Kızının görüntüsü, güvenlikten dönerken bastırmayı başardığı korkuyu geri getirdi ve dizlerinin bağı çözüldü. Ama Lacey ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olan Rory için kendini tutması gerekiyordu. Ya Frost Lacey'yi kaçırmış olsaydı?

Bu düşünce Nikki'nin nefes alışını hızlandırdı ve duygularına hâkim olmakta zorlandı. Lacey onun sıkıntısını anlayabilirdi ve Nikki'nin adam hakkında mümkün olduğunca çok şey hatırlayabilmesi için onun sakin olmasına ihtiyacı vardı. Lacey'yi alışveriş merkezine getirmemesi gerektiğini bilmeliydi ama Frost'un Nikki'nin ilgisine ne kadar muhtaç olduğunu hafife almıştı.

Hem kendisinin hem de Lacey'nin annesine ne kadar benzediğini düşündükçe Nikki'nin tüyleri diken diken oluyordu. Frost'un önceki kurbanlarının çok az ortak fiziksel özelliği olduğundan, Nikki her zaman kurbanlarının rastgele seçildiğine ve cinayetlerin

cesetlerin sunumu etrafında dönüyordu. Ama artık annesinin resmini ve Frost'un ne kadar zamandır hayatlarında sinsice dolaştığını bildiğine göre, Nikki onun yüzünden öldürmeye başladığını düşünmeden edemiyordu. Minnesota'ya dönmeden önce adı ulusal haberlere çıkmıştı çünkü elit okullarda kadınları öldürerek ilerleyen Ivy League katilini yakalamıştı. Ya Frost onu haberlerde görmüş ve Nikki'nin hayatının çarpık bir şekilde bir parçası olabileceğini fark etmişse?

Masaya ulaştığında zorla gülümsedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye özür diledi ve Rory ona baktı.

"Şansın yaver gitti mi?" Rory oturduğunda rahatlamış görünüyordu, Lacey'nin sandalyesini tutuşu hafiflemişti.

Nikki başını salladı. "Güvenlik çıkışları kapatıyor ama muhtemelen çoktan gitmiştir." Güvenlik görevlisi Nikki'ye çiçeği koymasına için plastik bir torba bulmuştu ve Nikki onu dikkatle çantasının üstüne koydu.

"Anne, çiçek için neden bu kadar kırgınsın?" Lacey'nin gözlerindeki hüznün Nikki'nin içine bir öfke dalgası gönderdi. Lacey'yi güvende tutması gerekiyordu ve ona bu kadar yakın durmasına rağmen başarısız olmuştu.

"Sadece onunla konuşmak istiyorum." Nikki Lacey'yi endişelendirmek istemiyordu ama endişesini gizlemek de zordu. "Neye benziyordu?" diye sordu Lacey'ye.

Lacey'nin burnu kırıştı. "Bir erkek gibi."

"Rory gibi uzun boylu muydu?" dedi Lacey'nin hafızasını canlandırmaya çalışarak. Kızına gülümsedi.

Lacey, "Sanırım," diye cevap verdi.

"Saçları açık renk miydi, koyu renk mi?"

Lacey çikolatalı süt şişesini boşalttı. "Bir şapka takıyordu. Büyükbabamın taktığı şu tuhaf şapka gibi."

Rory onunla göz göze geldi. Bu sabah yola çıkmadan önce Frost'un fotoğraflarını ve robot resmini ona göstermişti. Nikki hafifçe başını salladı. Gözlerinde korku parlıyordu ama çenesinin gerginliği öfkesini ele veriyordu.

Nikki hızla başını salladı. Rory'nin onu ne kadar önemseydiğini takdir ediyordu ama kızını gereğinden fazla üzmemek istemiyordu ve onun öfkesini kontrol altında tuttuğundan emin olmak istiyordu.

"Sana tam olarak ne söyledi Bug?" Nikki çenesini ellerinin arasına aldı, dirseğini rahatça masaya dayadı ve bu normal bir konuşmaymış gibi davranmaya çalıştı.

"Bana ailemin nerede olduğunu sordu. İşte o zaman arkamda olmadığını fark ettim. Geri dönecektim ama sonra ceketinden çiçeği çıkardı."

"Eldiven giyip giymediğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet, öyle yaptı. Belki de üşümüştür." Nikki'nin günün erken saatlerinde ona aldığı çikolata parçacıklı kurabiyeden kocaman bir ısırık aldı.

"Başka bir şey söyledi mi?"

Lacey kurabiyelerindeki cipsleri ayıklamaya ve ayrı ayrı yemeye başladı. "Valerie kim?"

Nikki bu kez tüm vücudunun titremesine engel olamadı. "Sana Valerie'yi mi sordu?"

"Hayır, tıpkı Valerie'ye benzediğimi söyledi. Seni tanıdığını düşündüm, bu yüzden çiçeği aldım. Bana her zaman yabancılara karşı dikkatli olmamı söyledin ama... senin anlayacağını söyledi."

Nikki hem Lacey'nin hem de Rory'nin yüzlerinden öfkesini gizlemekte pek de iyi bir iş çıkaramadığını anlayabiliyordu. Bir yanı adamın tam olarak kim olduğunu ağzından kaçırmak istiyordu ama bunun Lacey'yi dehşete düşüreceğini biliyordu.

"Anne, Valerie kim?"

Rory'nin eli onunkinin üzerine kaydı ve sıkıldı.

Nikki derin bir nefes aldı ve kendini sabit tutmaya çalıştı. "Valerie benim annemdi, tatlım."

"Uzun zaman önce babanla birlikte öldüğünü söylemiştin."

Nikki'nin boğazında bir düğüm oluştu. "Evet, öldü."

"Ona benziyor muyum?"

Rory dalgın dalgın, "Bence sen annene benziyorsun," dedi. "O da annesine benziyor."

Lacey'nin gözleri büyüdü. "Annesini tanıyor muydun?"

Rory başını sallayarak Lacey'ye doğru yaklaştı. "Annen ve ağabeyim kankaydı."

"O zaman annemle çıkıyor muydunuz?" diye sordu merakla.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Ben peşine takılan küçük kardeştim. Bana ikinci bir bakış bile atmadı."

"Anne," dedi Lacey. "Eminim Rory o zaman da şimdiki kadar güzeldi. Neden ondan hoşlanmadın?"

Nikki, Rory'nin kızarmış yüzüne kıkırdamak zorunda kaldı. "Benden dört yaş küçük. Şimdi çok önemli değil ama on altı yaşındayken on iki yaşında biriyle çıkamazsın."

"Oh." Lacey durakladı. "Sanırım ona benzemem mantıklı o zaman," dedi. "Benim yaşımdayken bana gösterdiğin fotoğrafı hatırlıyor musun? Onun kucağında oturuyordun. Çok güzeldi. Soluk tenli ve koyu renk saçlı olmamızın nedeni o mu?"

"Sanırım öyle. Bir keresinde bana atalarının İrlandalı olduğunu ve bu yüzden bu kadar solgun olduğumuzu söylemişti." Nikki hâlâ Lacey'nin anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. Yıllardır anne babasının çocukluk fotoğraflarına bakmamıştı ama Tyler'ın Lacey'nin bebeklik fotoğraflarının o yaştayken büyükannesinin fotoğraflarına ne kadar benzediğini söylediğini hatırlıyordu. Nikki hâlâ Lacey'de kendisinden çok annesini görüyordu; Lacey'nin gözlerinde aynı pırıltı, aynı hızlı gülümseme ve kocaman bir kalp vardı. Nikki'nin saçları çocukken kıvrıkcık değildi ama Lacey'ninki öyleydi, Valerie'ninki de öyleydi.

"Neden öldüler?"

Lacey'nin sorusu Nikki'yi anısından koparıp aldı. Nikki Lacey'ye sadece kendi anne babasının uzun zaman önce öldüğünü söylemişti. Ayrıntıları duymak için çok küçüktü. "Bir araba kazası."

"Kaç yaşındaydın?"

Nikki'nin boğazındaki yumru iki katına çıktı ve gözyaşlarının birikmeye başladığını hissetti. "On altı."

Lacey kısık bir sesle, "Bu gerçekten çok üzücü," dedi. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Nikki Lacey'ye yaklaşarak kollarını ona doladı. "Bana hiçbir şey olmayacak, Bug."

"Yapmasam daha iyi," dedi Lacey ve kurabiyesine geri döndü.

Nikki onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Gidip güvenlikle tekrar konuşmam gerek. Sen Rory'yle kal, tamam mı? Onun yanından ayrılma."

"Tamam ama adamın başı dertte mi? Bana iyi davrandı. Ama Rory birisinin küçük bir kıza böyle bir çiçek vermesinin gerçekten yanlış olduğunu söyledi çünkü o benim için bir yabancı."

"Ben bile bundan daha iyi ifade edemezdim."

Nikki daha önce konuştuğu güvenlik görevlisinin yanında başka bir güvenlik görevlisi ve iki üniformalı Bloomington polis memurunun durduğunu gördü. Memurların kimlik kartlarına göz atmayı ihmal etmedi.

"Tracy, şansın yaver gitti mi?"

Tracy Nikki'ye döndü, elleri güvenlik kemerinin üzerindeydi. "Hayır, **h a n i m e f e n d i**. Güvenlik videolarımızı inceliyoruz ve çıkışlara korumalar yerleştirdik. Ayrıca etrafı kolaçan eden iki sivil özel harekât memurumuz var. Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Nikki, Mall of America'nın büyük güvenlik ekibinin tipik bir alışveriş merkezi güvenliği olmadığını ve çeşitli prosedürler konusunda eğitildiklerini biliyordu.

Ayrıca büyük bir K-9 birimleri vardı. Sapın etrafındaki kırmızı kurdeleye dokunmamıştı ve Lacey de çiçeği koklamaya o kadar takmıştı ki kurdeleyle fazla uğraşmamıştı. Umarım Frost'un gönderdiği mesaj hâlâ kadifenin üzerindeydi. "K-9'larınız normal koku arama yapabiliyor, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Tracy. "Eğer koklayacakları bir şey varsa, onu takip edeceklerdir. Bu kata bir köpek getirteceğim." Göğsündeki küçük telsize dokundu ve hayvanın bulundukları yere getirilmesini istedi. Köpekler alışveriş merkezinde oldukça yaygın olarak bulunuyordu, çünkü genellikle patlayıcı cihazlara karşı tetikteydiler.

"Ajan Hunt, bu adamın kim olduğuna inanıyorsunuz?" diye sordu yaşlı kadın memur.

Nikki, "Küçük bir kıza çiçek veren yabancı bir adam sorgulanmalı, nokta," dedi. "Ama dediğim gibi, o bir cinayet soruşturmasında şüpheli."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi ortağı. "Basın toplantısını gördüm. Frost olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Nikki ona bir kartvizit uzattı. "Onu görürsen sakın yaklaşma. Beni ara. Tüm yerel yetkililere haber vereceğim ve bir yerlerde saklanıyor olma ihtimaline karşı alışveriş merkezini aramaları için ajanlar getireceğim. Burası büyük bir yer ve zor olmayacaktır."

"Hayır, olmaz," dedi memur. "Aramaya yardımcı olması için destek getirebiliriz."

"Lütfen bunu bir an önce yapın," dedi Nikki. "İzin verirsiniz ortağımı aramam gerekiyor."

Tuvalete doğru yürüdü, kimsenin ona gizlice yaklaşmaması için duvara yaslandı ve sonra Liam'ı aradı.

"Tanrım," dedi Lacey olanları anlatmayı bitirdiğinde. "Lacey çıldırdı mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Nikki. "Olayı mümkün olduğunca önemsiz göstermeye çalışıyoruz. Alışveriş merkezinin güvenliği video kayıtlarını inceliyor ama

biraz zaman alacak. Bir yerlerde saklanıyor olma ihtimaline karşı alışveriş merkezinde onu arayan üniformalılarımız var ama çok fazla sayıda olmamalı çünkü kalabalık soru sormaya başlayacak ve geçilmesi gereken çok yer var."

"Bunu ona vereli ne kadar oldu?"

Nikki telefonundan saati kontrol etti. "Kırk dört dakika. Muhtemelen gitmiştir. Hiç şüphesiz araştırmasını yapmıştır -görünmeden nereden gizlice çıkacağını, güvenlik kameralarından nereden uzaklaşacağını, alışveriş merkezinden nereden çıkacağını biliyordur."

"O da seni takip etmiş olmalı," dedi Liam. "Orada olacağını bilen tek kişi Tyler'dı, değil mi?"

"Ve ailesi. Tanrım, öğlen oldu. Onları arayıp geç kalacağımızı söylemem gerek."

"Lacey'nin Tyler'ın ailesiyle gitmesinin güvenli olduğundan emin misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama Tyler'la konuşup ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

"Yarım saat içinde orada olabilirim."

"Hayır, sen ve Miller'ın misafir kayıtlarındaki kişileri gözden geçirmenizi istiyorum. Cenaze evini kontrol ettiniz mi? Fotoğraf kesinlikle cenaze töreninin yapıldığı odada çekilmiş ve eğer etrafta hala birileri varsa, fotoğrafı çeken garip adamı hatırlayabilirler."

"El değiştirdi. Simon'un soyundan gelen son kişi burayı şimdiki sahiplerine sattı. 1993'te orada çalışan hiç kimse hâlâ orada değil."

"Uzun bir ihtimaldi." Nikki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Benzer suçları araştıran diğer bürolarla temasa geçtiniz mi?"

"Dört eyalette de. Tüm faili meçhul vakaları incelemenin birkaç gün süreceğini söylediler." Liam durakladı. "Sizce bunu basın toplantısı yüzünden mi yaptı?"

"Belki de. Ama burada olduğumuzu bilmesi için beni takip ediyor olması gerekiyordu ve basın toplantısı başlamadan hemen önce geldik." Nikki kimseyi fark etmemişti ama Lacey ve Rory'yle, yaşadıkları günle, dikkatlerinin dağılmasıyla, rahatlama anıyla da meşguldü. "Darcy hâlâ hayattaysa, onu güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde tutuyor olmalı."

Nikki'nin daha önce konuştuğu güvenlik görevlisi ona el salladı.

"Gitmem gerekiyor. Bir değişiklik olursa ararım." **K o ş a r a k** muhafızın yanına döndü. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Güvenlik onu dönme dolabın yanında görüntüledi ve sonra merkez park yoluna yöneldi. Kalabalığın arasına karışmayı başarmış ama taksi ve servis durağında alışveriş merkezinden çıktığını görüyoruz. Sola dönüyor ve yürüyor."

"Onu biri mi aldı?"

"Görebildiğimiz kadarıyla hayır," dedi güvenlik görevlisi. "Ama çerçeveden çıkıp bir araca binmiş olabilir. Köpeği hâlâ istiyor musun?"

"Hayır, şu anda çoktan gitmiştir. Sivil polislerinizi de çağırın." Bloomington polis memuruna döndü. "Frost hakkında bir arama bülteni var. Lütfen adamlarınıza onun hâlâ bölgede olabileceğini bildirin."

Rogers, "Konuyla ilgileniyoruz," dedi. "Diğer bölgeleri de bilgilendirdik."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki. "Onun tarifine uyan birini bulurlarsa sorgulamak için getirmelerini ve hemen beni aramalarını söyleyin."

Rogers başıyla onayladı. "Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Nikki ona tekrar teşekkür etti ve sonra dikkatini tekrar güvenlik görevlisine çevirdi. "Tracy, şu videolara bir göz atma şansım var mı?"

NINETEEN

Lacey'nin endişesi, çoğunlukla Rory'nin onu eğlendirme becerisi sayesinde çabucak azaldı ama Build-a-Bear'a gitmek için yalvarmaya başladı. Nikki yeni bir ayı yapabileceğine söz vermişti ve Lacey'yi oyalamakla onun güvende olduğundan emin olmak arasında kalmıştı. Rory tetikteydi ve ona tutkal gibi yapışlıyordu ama eğitilmiş bir polis memuru değildi ve alışveriş merkezinden ayrılmış olmasına rağmen Nikki, Frost'un yeniden ortaya çıkmasından hâlâ çekindiğini anlayabiliyordu ve onu suçlamıyordu.

Lacey telefonunda bir oyunla meşgulken ona "Ne yapmalıyız?" diye sordu, sesi alçaktı. "Aklından çıkarmak istiyorum ama ortaya çıkarsa kıcını tekmelemekten kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyorum."

"Yemin parası, lütfen." Lacey elini uzattı ve sıırıttı. Rory pek küfretmezdi ama tanışmalarından kısa bir süre sonra Lacey'nin etrafında dolanmaya başlamıştı, bu yüzden Lacey onu her küfrettiğinde ona para vermesinin bu alışkanlığından kurtulmasına yardımcı olacağına ikna etmişti.

Rory güldü ve ona bir dolar uzattı. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Build-a-Bear'a mı gidiyoruz?"

"Bana iki dakika ver."

Nikki, Frost'un yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı burada kalmayı kabul etmiş olan Memur Rogers'a doğru yürüdü. Rogers'a Lacey ile ilgili durumu açıkladı.

"Alışveriş merkezinden bensiz ayrılmasını istemiyorum," dedi Nikki. "Ama korkmasını ve endişelenmesini de istemiyorum. Onlar birkaç mağazayı gezerken onlara göz kulak olur musun?"

"Elbette," dedi Rogers. "Beni görmesine izin vermeden onları takip edeceğim." Nikki rahatlayarak iç çekti. "Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. Oğullarım artık büyüdü ama küçük bir çocukla iş başında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Bu yetersiz bir ifade." Nikki sabırsızlanmaya başladığı belli olan Rory ve Lacey'ye baktı. "Patlamadan önce gidip onlara söyleyeyim."

Nikki gidebileceklerini söyler söylemez Lacey ayağa kalktı ve hemen çöplerini topladı. Durdu ve Nikki'ye baktı. "Çöp kutusuna kadar yürüyebilir miyim?"

Nikki'nin kalbi kızının sesindeki endişeyle kırıldı. Çöp kutusu üç metreden daha yakındaydı ve Lacey'nin çöpünü atıp atamayacağını sormasına gerek yoktu. "Elbette."

Lacey duyamayacağı bir yere gidince Nikki Rory'ye seslendi. "Memur Rogers sizi takip edecek. Lacey'nin fark etmemesi için arkada kalacak ama her ihtimale karşı yakında olacak."

"İyi anlaşma," dedi Rory.

"Dinle, tüm bunların içine sürüklendiğin için üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ama ona yardım etmek istediğin için çok minnettarım. Sana biraz nakit vereyim-"

Ona el salladı. "Bu benim ikramım, gerçekten."

Nikki onu düşüncesizce öptü, Lacey'nin önünde yapmaktan kaçındığı bir şeydi bu. Lacey onu görmesine rağmen tepki vermedi, neredeyse

Sanki normal bir olaymış gibi. Lacey'nin Rory'nin yanında rahat olduğunu ve ona güvenebileceğini bilmek Nikki'nin işini biraz daha kolaylaştırdı.

Lacey onun elini tuttu ve tam Tracy dönerken yola koyuldular. "Patronum seni güvenlik ofisine götürmemi söyledi. Videoları orada izleyebilirsin. Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim."

Güvenlik ofisi bodrum katındaydı ve alışveriş merkezinin gerçek zamanlı görüntüsünü sağlayan düzinelerce monitörün bulunduğu kamera odası etkileyiciydi.

"Her şeyi nasıl düzgün tutuyorsunuz?"

"Düşündüğünüzden daha kolay," diyor Tracy. "Görevlilere belirli alanlar tahsis ediyoruz ve biri kameraya odaklanırken diğerleri alışveriş merkezinin o bölgesinde dolaşıyor. Dış kameralarla ilgilenen farklı bir ekibimiz var." Onlara doğru yürüyen tıknaz siyah kadını işaret etti. "Bu bizim güvenlik şefimiz, Ashley Stack. Ash, bu da FBI'dan Özel Ajan Nikki Hunt."

Ashley onun elini sıktı ve Nikki üniformasındaki çeşitli iğneleri fark etti. "Sen bir Hava Kuvvetleri gazisisin. Hizmetlerin için teşekkür ederim."

"Bunun için minnettarım Ajan Hunt," dedi Ashley. "Tracy beni daha önce bilgilendirdi. Adamın alışveriş merkezinden ayrılmasını engelleyemediğimiz için üzgünüm."

Nikki başını salladı. "Bunu asla yapamazdın. O çok zeki. Hızlıca kaçabileceğinden emin olmasaydı çiçeği kızıma vermezdi."

Ashley'nin gözlerinde öfke parladı. "Kızınız iyi mi?"

"Öyle, teşekkür ederim. Şu anda arkadaşımın birlikte. Videolara bakmamın bir sakıncası var mı? Sadece medyaya göndermek için yüzünün düzgün bir görüntüsü olup olmadığını görmek istiyorum."

Ashley monitör istasyonlarından birine doğru yürüdü ve yayına erişti. "Onları hazırladık."

İlk videoyu izlerken Nikki'nin midesi bulandı. Dönme dolabın yanına gizlice monte edilmiş bir kameradan çekilmişti. Frost lunaparkın, Nickelodeon mağazasının ve Burberry'nin karşı tarafından hızlı adımlarla kadraja giriyordu. Kamera açısı ve şapka yüzünden Nikki onun yüzünü seçemiyordu.

"Birkaç çanta taşıması akıllıca," dedi Ashley. "Çocuğunu arayan sıradan bir babaya benziyor."

"Evet, öyle." Annmarie'nin paltosu da Burberry'ydi. Nikki, Frost'un bunu Nikki'ye ucuz bir şaka olarak mı seçtiğini merak etti. "O mağazaların videolarına baktın mı?"

"Nickelodeon mağazasından bir puzzle ve Burberry'den kaşmir bir eşarp aldı. Sanırım yakacak parası var."

"Nakit mi ödedi yoksa kart mı kullandı?"

"Emin değilim," dedi Ashley. "O videolara **b a k m a** şansımız olmadı. İlk önceliğimiz onun müşteriler için bir tehdit oluşturmadığından ve artık tesiste bulunmadığından emin olmaktı."

Nikki başını salladı ve Frost'un kalabalığın arasında ilerleyip sonunda dönme dolabın yanında durmasını izledi. Kızı ortaya çıktığında midesi bulandı, küçük ayakları hızla hareket ederek dönme dolabın girişine doğru ilerliyordu. Lacey arkasına baktı ve onun arkasında olmadıklarını fark etmiş gibiydi. Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi ve geldiği yoldan geri yürümeye başladı.

Ashley, "Ne kadar da ateşlisin," diye yorum yaptı. "Tahmin bile edemezsin."

Frost Lacey'nin önüne çıktığında Nikki kaskatı kesildi. Şaşkınlıkla ona baktı ve sonra söylediği her neyse başıyla onayladı. Sonra ceketinin sol iç cebinden bir çiçek çıkardı. Nikki karanfili dikkatle alırken Lacey'nin yüzündeki heyecanı fark etti. Lacey ona teşekkür edip koşmak için dönerken, Frost uzanıp kazağının kolunu yakaladı. Nikki bir parıltı gördü

Lacey'nin yüzünde bir korku ifadesi belirdi ve sonra başını sallayıp çekilerek çerçeveden çıktı.

"Eldiven giyiyor. Diğer videoların hiçbirinde yüzü görünmüyor ama Burberry'nin güvenlik görüntülerine bakalım." Ashley sabahki güvenlik videolarını açtı.

"Beni alışveriş merkezine kadar takip etmiş olmalı," dedi Nikki. "Buraya saat on gibi geldik, eğer yardımı olacaksa."

"Öyle." Ekranda dört kamera açısı belirdi. "Burberry'nin kameraları tüm mağazayı çekiyor, yani mağazadaysa saklanmasının imkanı yok."

Üçü de sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessizlik içinde videoları izlediler.

"İşte." Tracey zemindeki aksesuar bölümünü kaplayan kamerayı işaret etti. "Atkılara bakıyor. Burada da eldiven yok."

Nikki onun eşarplardan bazılarını denemiş olmasını ve bir şekilde o eşarpların birinin çantasında değil de hâlâ mağazada olmasını umuyordu. Ama Frost sadece satın almaya karar verdiği eşarba dokundu.

"Kasanın kamerası nerede?" Nikki sordu. "Bekle."

Yeni bir video oynamaya başladı, bu kez doğrudan kasanın üzerine monte edilmiş bir kameradan. Ashley, şapkası yüzünün tamamını kapatan Frost görünene kadar kaydı hızlandırdı.

Tezgâhtarla havadan sudan konuşuyor gibi görünüyordu. Adam cüzdanını çıkarırken Nikki nefesini tuttu.

"Bu altı yüz elli dolarlık bir eşarp," dedi Tracy. "Bugünlerde kimse yanında o kadar para taşımıyor."

Tracy haklı çıktı. Frost kredi kartıyla ödeme yapmış. "Zaman damgası." Nikki'nin sesi titriyordu.

"11:27." Ashley videoyu durdurdu. "Burberry'yi arayacağım."

Ashley telefon görüşmesini yaparken Nikki volta atıyordu. Kontrol etmek için Rory'ye mesaj attı ve o da hemen Lacey ile ışıltılı kelebek kanatları takmış beyaz bir ayının fotoğrafıyla cevap verdi.

Birkaç dakika sonra Ashley geri döndü. "Tezgâhtar aslında bu adamı hatırlıyordu çünkü çok çekiciydi. Adam ona üzerinde karısının adı yazan bir kredi kartı verdiğinde hayal kırıklığına uğramıştı."

"Adı neydi?"

"Annmarie Mason," dedi Ashley. "Bu isim tanıdık geliyor." Nikki'nin tüm vücudu öfkeyle yankılandı. "Çünkü o öldü.

Onu öldürdü ve kartı aldı." Frost basın toplantısı yayınlanmadan önce Burberry'de alışveriş yapıyordu. Muhtemelen Annmarie'nin kartını Nikki'ye sopa göstermenin bir başka yolu olarak kullanmıştı. Elbette Lacey'yi bu işe karıştırmanın Nikki'nin onu yakalama kararlılığını artıracaklarını biliyordu ve güvenlik videolarını incelemesini beklemeyecek kadar zekiydi. Başından beri niyeti bu muydu, yoksa Lacey'ye basın toplantısına bir tepki olarak mı yaklaşmıştı? Nikki fark etmeden onları onca trafikte nasıl takip edebilmişti?

"Kız kredi kartı için kimliğini görmek istemedi mi? Burberry'de bunu yapmak için eğitilmediklerini söyleyemezsiniz."

"Oh, öyleler," dedi Ashley. "Ama görünüşe göre onu büyülemiş."

Nikki videoya bakmaya devam etti. Frost mağazadan çıkmak için arkasını dönmeye başladığında Ashley videoyu durdurmuştu. "Tekrar oynatabilir misin?"

"Elbette."

Frost döndü ve kamerayı görene kadar yukarı baktı. Sonra gülümser gibi oldu.

YİRMİ

Nikki yukarı çıkmadan önce görüntülerin kopyalarını Liam'a e-posta ile gönderdi ve Liam da hemen onu aradı. "Nasıl bir oyun oynuyor? Yakalanmak mı istiyor?"

"Hâlâ yenilmez olduğunu düşünüyor," dedi Nikki. "Yakalanmaktan endişe etmediğini bilmemizi istiyor."

"Bilmeni istiyor," diye düzeltti Liam onu. "Sırıltması ve Lacey arasında, boğaya kırmızı bayrak sallıyor. Senin onun için geleceğine güveniyor."

"Biliyorum." Nikki, Frost'un kameraya sırtışını gördükten sonra sakinleşir sakinleşmez bu gerçeği kabul etmişti. "Yakında dileğine kavuşacak. Umarım oraya Darcy için zamanında varırız."

"Yapma bunu," dedi Liam. "Mantıklı kararlar vermek zorundasın ve Lacey tehdit altındayken bunu yapamıyorsan anlarım. Tanrı biliyor ya ben yapamazdım. Ama o sana nasıl ulaşacağını biliyor ve senin onun peşinden gelmen için hazır. Başından beri bunun için çalışıyordu."

Nikki ona, "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye güvence verdi. "Misafir kayıtlarıyla ilgili bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

"Miller hala bölgede yaşayan katılımcılarla konuşuyor ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Çok sayıda arama yaptım ama çoğunlukla mesaj bırakıyorum. Ve şu anda herhangi bir çözülmemiş vaka yok."

Annmarie'nin yaşadığı diğer eyaletlerdeki gerçek benzerlikler. Ama belki de Frost onu takip etmedi. Minnesota'ya döndüğünde yeniden bağlantı kurmuş olabilirler - tabii kurmuşlarsa."

Nikki gazoz makinesinin önünde durdu ve kartını okuyucudan geçirdi. "Su için iki dolar," diye mırıldandı.

"Bu kadar turistik bir yer için çok ucuz," dedi Liam. "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Lacey'i Tyler'ın ailesine götürmem gerekiyor." Kapağı geri dönüşüm kutusuna attı ve uzun bir yudum aldı. "Her ne kadar onu bırakmaktan rahatsız olsam da."

"Tyler nerede?"

"Bir konferans için şehir dışında. Tyler'ın ailesi buradan yaklaşık kırk beş dakika kuzeyde yaşıyor ve iyi bir güvenlikleri var ama Mall of America da öyle. Bundan sonra Lacey'i oraya nasıl bırakabilirim? Büyükannesi ve büyükbabasını da tehlikeye atmış olurum."

Liam iç çekti. "Sana ne yapacağını söyleyemem patron. Ama ne yapmamız gerekirse yapmaya hazırız. Lacey şu anda bir numaralı önceliğiniz olmalı."

Nikki ona teşekkür etti ve bir sonraki hamlesini kararlaştırır kararlaştırmaz bir güncelleme yapacağına söz verdi. Böyle sadık bir ekibe sahip olduğu için şanslıydı ve işler nihayet yoluna girdiğinde Liam ve Courtney için özel bir şeyler yapmayı aklına not etti.

"Ajan Hunt." Tracy neredeyse ona doğru koşuyordu. "Az önce K-9 birimimizden bir telefon aldım. Biz onları geri çağırmadan önce, köpeklerden biri kokuyu doğu park rampasındaki kırmızı bir cipe kadar takip etmiş."

"O benim cipim." Nikki'nin kalbi boğazında düğümlendi.

Tracy, "Her ihtimale karşı bomba köpeğini getirdiler," dedi. "Araç temiz, ama ön çamurluğun altına yerleştirilmiş bir mıknaş buldular."

"Mıknaş mı? GPS takip cihazlarını takmak için kullanılan türden mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Tracy. "Başımızdaki K-9 eğitmeni emekli bir ordu teknisyeni ve bunun için kullanıldığından emin, ama izleyicinin kendisi gitmiş."

"Onu görmem gerek." Nikki asansöre doğru döndü. "Adamlarına yolda olduğumu söyle."

"O taraftan gitme," dedi Tracy. "Arka yol çok daha hızlı."

Nikki Rory'ye biraz daha uzun kalacağını bildiren bir mesaj gönderdi ve Tracy'yi hiçbir yere çıkmıyormuş gibi görünen bodrum koridorlarındaki labirentte takip etti, ama sadece birkaç dakika içinde doğu garajına ulaştılar. Aracının etrafını saran güvenlik görevlilerini ve köpekleri görünce Nikki'nin tedirginliği arttı.

Belçika Malinois'lerinden biri Nikki'ye baktı ve sonra havladı. Kısa sarı saçlı minyon bir kadın olan bakıcı döndü ve köpeğe Almanca konuştu. Köpek hemen havlamayı kesti.

"Ajan Hunt, ben Jan Gray. Mıknatısı bulan benim köpeğim."

Nikki onun uzattığı eli sıktı. "Teşekkür ederim. Aracın geri kalanı kontrol edildi mi? Güvenli mi?"

Gray başını salladı. "Köpeğim ve bir başkası etrafı iyice kontrol etti. Başka bir şey ekildiğine dair bir iz yok." Nikki'ye içinde mıknatıs olan ve yol kırıyla lekelenmiş plastik bir torba uzattı. "Biri seni takip ediyormuş."

"Yüksek teknolojili izleme sistemleri gerçek zamanlı rapor veriyor, değil mi?" Nikki sordu.

"Evet, bu aynı zamanda polisin cihazı kimin taktığını ya da en azından sinyalin nereye gittiğini bulabileceği anlamına geliyor. Muhtemelen bugün çocuğunuza yaklaşan kişinin doğrudan bu araca gelmesinin nedeni de budur."

Nikki çığlık atmak istedi. Frost'un alışveriş merkezinde olduğunu fark eder etmez bir izleme cihazı almayı düşünmeliydi.

Bunun yerine, kızını neredeyse gümüş bir tepside ona sunacaktı.

Gray cipin önüne çömeldi ve büyük köpek hemen onun alanına girdi. Onu okşadı ve yine Almanca konuştu. "Tam buradaydı, ön çamurluğun altında."

Nikki, Tracy ve Gray'e "Ekibinizin bugün bizim için yaptığı her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydik," dedi Gray. "Ama o bizden iki adım öndeymiş gibi görünüyor.

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap verdi Nikki.

Nikki, Rory'ye onları birkaç dakika içinde ön kapıdan alacağını mesaj attı ve arabayı garaja doğru sürerken sakinleşmeye çalıştı.

Rory ve Lacey dışarıda bekliyorlardı; Rory yeni ayısını kucaklamış, Lacey de kocaman bir şeker torbası taşıyordu.

"Hepsi onun için değil." Rory ona mahcup mahcup baktı. "Tatlıya düşkünüm ve hatırlar mısın bilmem ama-"

"Mark bir kilo şeker yiyebilir ve yine de daha fazlasını isteyebilir." Nikki gülümsedi. "Hepimiz onun metabolizmasını kıskanıyorduk."

"Henrietta'ya bakın." Lacey kelebek kıyafetleri giymiş beyaz ayıyı havaya kaldırdı.

"Çok güzel bir kız. Bu ismi nereden buldun?" Lacey omuz silkti. "Sanırım televizyonda duydum."

Nikki onu yükseltici koltuğa oturttu ve emniyet kemerinin takılı olduğundan emin oldu. Kapıyı kapattı ve Rory'ye döndü. "Frost cipime bir GPS takip cihazı yerleştirdi. K-9 mıknaatısı buldu ama izleyici gitmiş. Bugün çıkarmış olmalı."

Rory'nin gözleri öfkeyle parladı. "İyi misin?"

Nikki başını salladı. "Yine de araba kullanabilir misin? Bir sonraki adımımızın ne olacağını belirlemem gerekiyor ve şu anda direksiyon başında kendime güvенеbileceğimden emin değilim." Lacey'nin mutlu sesinin dikkatini dağıtmasının sinirlerini yatıştıracağını umarak yolcu koltuğuna yerleşti ama küçük kız alışveriş merkezi kompleksinden çıkamadan bayıldı.

Nikki cebinden mıknaıısı çıkardı. Seri numarası silinmişti ve Courtney'nin sihiyle bile parmak izi almak pek mümkün değildi. Mıknaıısı elinde ağır ve yanlış bir his uyandırıyor, endişesini yansıtıyordu. GPS'i bulmadan önce Frost'un hareketlerinin en azından kısmen basın toplantısıyla ilgili olduğundan emindi ama şimdi Frost'un bir süredir Lacey'ye yaklaşmayı planladığı ve alışveriş merkezinin bunu olay çıkarmadan yapmak için mükemmel bir yer olduğuna karar verdiği fikrini düşünmek zorundaydı. Burberry'nin güvenlik kamerasına sırtıttığında basın toplantısından **h a b e r i** bile olmaması mümkündü. Bu da görgü tanığından ya da robot resimden haberi olmadığı anlamına geliyordu.

Teorisini Rory'ye açıkladı. "Kendini beğenmiş biri ama güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyeceğimi bildiği halde bugün fotoğrafının çekilmesini sağlamak onun devasa egosu için bile riskli. Şimdiye kadar mantıklı gelmiyordu."

"Ama resmi sistemdeyse, FBI'ın yüz tanıma yeteneği yok mu?"

"Bir dereceye kadar," dedi Nikki. "Ama tahminimce sisteme dahil olmadığını biliyor. Sabıkası yok, bu yüzden hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor." Telefonunu açtı ve hareketsiz fotoğrafı çıkardı. "Eminim şimdi sırtıtmıyordur."

Lacey tehlikeye atılmasaydı, bugün Nikki ve ekip için tam bir başarı olacaktı. Nikki, Frost'un basın toplantısını duyduğunda ve yaptığı büyük hatayı fark ettiğinde sırtıtışının eriyip gittiğini görebilmeyi diledi.

Şu anda daha acil bir sorunu vardı. "Eğer Frost bunu bir süredir planlıyorsa, Tyler'ın kamyonunda bir takip cihazı olabilir, bu da büyükannesi ve büyükbabasının nerede yaşadığını bildiği anlamına gelir. Onların yanında güvende olduğundan emin değilim. Tyler'ı arayıp eve gelip gelemeyeceğini öğrenmeliyim."

Tyler'a alışveriş merkezinde olanları anlatmaktan korkuyordu ve ondan konferanstan dönmesini istemeyi gerçekten istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Yine de evde onunla birlikte olması güvenli mi?" Rory sessizce sordu. "Kamyonetinde cihaz olmasa bile, Frost nerede yaşadığını biliyor olmalı."

"Beyaz yakalı suçlar alanında çalışıyor ama ikisini de güvende tutabilecek kapasiteye sahip. Ve mahallede güvenliğimiz olacak."

Nikki uyuyan kızına baktı, iki arada bir derede kalmıştı. Liam işleri halledebilse de, özellikle Miller'ın yardımıyla, ekibe liderlik etmek Nikki'nin göreviydi. Ama Lacey'nin annesine ihtiyacı vardı.

"Çocuklara hiç zarar vermedi, değil mi?" Rory sordu. "Belki de ona bir şey yapmak niyetinde değildir. Sadece sana ulaşmak için onu kullanmıştır."

Nikki başını salladı. "Ona ne söylediğini hatırlıyor musun? Özellikle anneme benzediğinden bahsetmişti. Eğer saplantısı annemin etrafında dönüyorsa, bunu görmezden gelemem."

"Sen de annene benziyorsun."

Nikki sabırsızlıkla, "Biliyorum ama başımın çaresine bakabilirim," dedi.

Rory tartışmak ister gibi görünüyordu. "Yardım isteyebileceğin herhangi bir koruyucu gözetim ya da refakatçi var mı?"

"Muhtemelen, ama ne kadar yetkin olurlarsa olsunlar onu yabancılara bırakma fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum."

"Bir fikrim var ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

Nikki bundan hoşlanmamıştı ama umutsuz zamanlar gerçekten de umutsuz önlemler gerektiriyordu. "Ne oldu?"

"Devletin Mark'a haksız yere hapse atıldığı için dava açmadan önce büyük bir para anlaşması önerdiğini biliyor musun?" Todd'lar anlaşmayı kabul ettiklerinde Nikki şaşırılmıştı. Kârlıydı ama Mark davayı mahkemeye taşısaydı daha fazlasını alabilirdi. Her ikisi de yetmişli yaşlarının ortalarında olan anne ve babasının kalan yıllarının tadını çıkarabilmeleri için bu işin bitmesini istediğini söylemişti. "Annem ve babam için güvenli bir sitede ev aldı ve şimdilik onlarla kalıyor."

Nikki gözlerini Rory'ye dikti. "Lacey ailenle hiç tanışmadı. Ya da Mark'la."

"Biliyorum," dedi. "Onu orada ikimizden biri olmadan bırakmayı önermiyorum. Birkaç gün izin alıp orada onunla vakit geçirebilirim. Annem de zaten orada birkaç şey yapmamı istiyordu. Lacey yardım edebilir."

"Bilmiyorum," dedi Nikki. "Ailenizden bunu istemek çok fazla, özellikle de Mark'ın yapmadığı bir şey yüzünden yirmi yıl hapis yatmasının nedenlerinden birinin ben olduğumu düşünürsek."

Rory'nin ailesinin onunla çıkmasını istemediğini biliyordu ve Nikki de onların hayatına zorla girmeye hakkı olduğunu düşünmüyordu. Bu, aralarında bir anlaşmazlık konusuydu. Rory ailesinin çaba göstererek yola geleceğinden emindi ama Nikki onları bu duruma sokmak istemiyordu. Mark'la birlikte olmaya odaklanmalarını istiyordu.

"Bu durumda bunun bir önemi yok. Onlara Lacey hakkında her şeyi anlattım ve yıllardır torun sahibi olmam için başımın etini yiyorlar. Annem çok sevinecek."

"Geçen gün anneni Lunds'ta gördüm, o da beni gördü ve uzaklaştı."

"Öyle mi? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bunun bir anlamı yok," dedi Nikki. "Onu suçlamıyorum. Bak, eğer birkaç gün izin almak istiyorsan, neden onu evinde tutmuyorsun? Sen orada olursan güvende olur."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Rory test edercesine sordu. "Şimdiye kadar seni benim evime kadar takip etmediğini mi sanıyorsun? Muhtemelen nerede yaşadığımı biliyorken onun orada sensiz kalmasını gerçekten istiyor musun?"

"Başka bir yolu olmalı."

"Senden onlarla ilgilenmeni istemiyorum, Nicole."

Nikki hâlâ uyuduğundan emin olmak için Lacey'ye baktı. "Sesini alçalt lütfen. Öylece içeri girip onlardan bebek bakıcılığı yapmalarını isteyebileceğimizi mi sanıyorsun? Bana bir iyilik yapmaktan mutlu olacaklarını mı? Bu çok saçma."

"Eğer bunun onu güvende tutmak için olduğunu söylersem, kabul edeceklerdir." "Hayır," dedi Nikki. "Ben istemiyorum-"

"Ne istemiyorsun," diye araya girdi. "Onu korumak istediğini biliyorum. Elbette bu gururuna galip gelecektir."

Nikki ona ters ters baktı. "Böyle bir şey söylemeye hakkın yok."

"Belki de değil, ama yine de söyleyeceğim." Sesi sertti. "Bugün oradaydım. Onu bulamadığında gözlerindeki dehşeti gördüm ve sonra kim olduğunu anladığında, onu bulmak için tam gaz ilerledin."

"Başka ne yapmam gerekiyordu?" Nikki, öfkesi alevlenerek talepte bulundu.

"Söylediğim bu değil. Frost'la olan bu şey... Bak, seninle olan bağlantısını bilmiyorum ama onu bulmak ve hapse atmak için her şeyi yapacağını biliyorum çünkü senin işin bu. Tünel görüşüne sahipsin ve başka zaman olsa sorun değil. Ama bugün yaptığı şeyin o tüneli daha da daraltmasına izin veremezsiniz. Lacey'i tehlikeye atıyor ve sanırım

sizi de oldukça savunmasız hale getirir. Bölümlere ayırmanın işiniz için çok önemli olması gerekmiyor mu? Annmarie'yi bulduğundan beri bunu yapamıyorsun, ki bu anlaşılabilir bir şey. Ama burada geri adım atmalı ve duygusal olmayan bir karar vermelisin. Bu durumda başka biri olsaydı, çocukları tehdit altında olsaydı, onlara ne yapmalarını söylerdiniz?"

Nikki ona bağırarak istedi çünkü haklıydı. Kendi sorunlarını bir kenara bırakmalı ve Lacey'nin güvende olduğundan emin olmalıydı. "Liam'ı arayacağım ve Tyler eve gelene kadar Lacey ile kalmam gerektiğini söyleyeceğim."

Rory homurdandı. "Çıldıracaksın. Onların da sana ihtiyacı var."

"Hâlâ evden yardım edebilirim," dedi. "Sadece sahada olmayacağım."

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin? Tanrı aşkına, Nikki. Gururunu bir kenara bırak."

"Gururumun bununla bir ilgisi yok," diye tısladı. "Ve gelecekte kızımı bir pazarlık taktiği olarak kullanmadığın için sana teşekkür edeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi ama." Nikki gözlerini devirdi. "Benimle akıl oyunları oynama, Rory. Kazanamayacaksın."

Çenesi sertleşti, kolundaki kaslar gerildi. "Bu konuşmayla işim bitti."

"Güzel." Nikki telefonunu çıkardı. "Tyler'ı ve ailesini arayacağım."

Tyler tahmin edilebileceği gibi Frost konusunda öfkeliydi, ama sakinleştikten ve Lacey'nin iyi olduğuna ikna olduktan sonra, Frost'un üçünün de nerede yaşadığını bildiği konusunda Rory ile hemfikir oldu. "Eve geleceğim. Ekibinin sana ihtiyacı var."

"Daha iki gün var," dedi. "Bir yolunu bulacağız."

Tyler iç çekti. "Nik, seni tanıyorum. Birimiz Lacey ile birlikte olmadıkça kendini güvende hissetmeyeceksin ve açıkçası ben de hissetmeyeceğim."

O haklıydı. Rory'ye ne kadar güvenirse güvensin, eski kocası hâlâ eğitilmiş bir FBI ajanıydı. "Çok üzgünüm Tyler. Bu senin için hiç adil değil."

"Bu senin hatan değil."

"Suçlanacak başka kim var?"

"O piç kurusu Frost, nokta. Omuzlarında yeterince suçluluk duygusu var. Bunu bir de onların üzerine yıkma." Tyler'ın sözleri eve çarptı. Tyler onu çok iyi tanıyordu ve o kendini suçluyordu. "Annemi ve babamı arayıp planların değiştiğini söyleyeceğim." "Alışveriş merkezinde olanlardan bahsetmedin, değil mi?" diye devam etti.

"Tanrım, hayır." Ailesi, Lacey doğduktan sonra Nikki'nin büyük suçlara karışmayı seçmesi hakkında alaycı yorumlar yapmıştı. Haklı oldukları için övünmelerini duymaya ihtiyacı yoktu.

"Güzel. Lace uyandığında onu arasın. Çalışmak zorunda olduğunu biliyor, o yüzden ona büyükannesiyile büyükbabasının hasta olduğunu falan söyle."

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim Ty. Sabah onu senin almanı planlıyoruz."

Telefon konuşması bittikten sonra Rory'ye baktı. Taş gibi bir sessizlik içinde yolu izliyordu.

"Tyler çıldırmadı," dedi ona. "Eve dönüyor." "Ben de öyle tahmin etmişim," diye cevap verdi Rory.

Son birkaç günün travması Nikki'nin kemiklerine işlemişti ve onunla tartışmaya devam edecek enerjisi yoktu. "Ailenle konuşmayı ertelediğimi biliyorum ve gururum konusunda tamamen haksız değilsin. Ama son birkaç gün cehennem gibiydi ve kavga etmek isteyeceğim son kişi sensin. Bunu birkaç gün daha erteleyebilir miyiz? Lacey için en iyisini istediğini biliyorum ve benim için en önemli şey de bu."

İçini çekti, omuzları çökmeye başlamıştı. "Tamam."

"Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sessiz kaldılar ve sonra Rory boğazını temizledi. "Peki, beni eve bıraktıktan sonra onu senin evine götürmek ister misin?"

"Oh, tamam." Yanakları yanmıştı. Adamın ikisinin de kendi evinde kalmasını istediğini sanmıştı. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle demiyorum. Ama streslisiniz ve üzgünsünüz ve evinizin çok iyi bir güvenlik sistemi var. Orada daha güvendesiniz."

"Neredeyiz?" diye sordu arka koltuktan yorgun bir ses.

"Evime varmak üzereyiz," dedi Rory. "Siz ikiniz eve gitmeden önce annenizin beni bırakması gerekiyor."

"Peki ya büyükannem ve büyükbabam?"

"Planlar değişti," dedi Nikki neşeyle. "Bu gece benimle kalacaksın ve sabah baban seni alacak."

"Evet." Lacey zaferle yumruklarını kaldırdı. "Ama büyükannem ve büyükbabam üzölmeyecek mi?"

"Onlar her ikisi de var soğuk algınlığı ve hissetmek iğrenç," Nikki dedi. "Kendilerini daha iyi hissettiklerinde yeniden planlayacağız."

Lacey kaşlarını çatı. "Kötü adamı bulacak mısınız?"

Nikki kararlı bir ifadeyle, "Ben ve ekibim bunu yapacağız," dedi. "Bunun için endişelenmeyin."

"Rory, neden bu gece bizimle kalmıyorsun?" Lacey heyecanla sordu. "Annem evdeki işini yaparken biz de oyun oynayabiliriz."

Dikiz aynasından ona baktı. "Bilmiyorum, Lace. Şu anda devam eden pek çok şey var."

"Lütfen," diye sızlandı. "Çok eğlenceli olacak. Zaten annemin bu gece seninle olması gerekiyordu."

"Ve bütün zamanını senin hakkında konuşarak geçirecek," dedi Rory.

"Evet, ben harikayım," dedi Lacey kesin bir ifadeyle. "Ama bizim evde kalırsak hem benimle hem de birlikte vakit geçirebilirsiniz. Haydi millet."

Nikki, Rory ile aralarındaki gerilim duvarına rağmen gülümsedi. "Bu Rory'ye kalmış. Başımızın üstünde yeri var."

"Lütfen, lütfen, lütfen." Lacey'nin tiz çığlığı Nikki'nin kulaklarını çınlattı. "Benim için mi?"

Rory ona baktı ve Nikki başıyla onayladı. Lacey iyi bir geceyi hak ediyordu ve Nikki de şu anda yalnız kalmak istemiyordu.

Dikiz aynasından Lacey'ye sıırıttı. "Sanırım durup bir şeyler giymem gerekiyor."

YİRMİ BİR

Lacey'nin neşeli konuşmaları Nikki ve Rory arasındaki garipliğin biraz olsun hafiflemesine yardımcı oldu. Nikki, o kadar çok abur cubur yediği için Lacey'nin aç olmasını beklemiyordu ama Lacey açlıktan öldüğünde ısrar edince, Nikki'nin evine giderken yolda biraz Taco Bell aldılar. Nikki garaja girdiğinde Lacey'nin çantası boşalmıştı.

"Tenya olmadığına emin misin?" Rory şaşkınlık içinde ona baktı.

"O da ne?"

Rory sıırttı. "Solucana benzeyen küçük bir parazit, insanlar onu kapabiliyor ve bağırsaklarında takılıp yiyecek alıyor."

Lacey bunu birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. "Bu, kızın kolunda yumurtadan çıkan örümcek yumurtalarıyla ilgili şehir efsanesinden daha aptalca."

"Hayır, değil," dedi Rory. "Tenyalar gerçektir."

"Kanıtla." Yeni ayısına sarıldı ve cipten indi. "Peki, annen için sorun yoksa."

Nikki, beş yaşındaki kızının tenyaları öğrenmesi gerektiğinden emin değildi, ama hiçbir zaman midesi hassas bir tip olmamıştı ve Nikki'nin ekiple temasa geçmesi gerekiyordu; bunu yapmakta zorlanıyordu

Kızına her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Lacey'nin eninde sonunda onun ne kadar dalgın ve tedirgin olduğunu fark edeceğinden emindi. "Uyarayım, Lace," dedi iç kapının kilidini açarken. "Bu iğrenç."

"Güzel. Ben gidip iPad'i bulayım." Lacey koşarak gitti.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Liam ve Courtney'yle konuşmam gerek." Rory başıyla onayladı. "Sen git. Ben onu oyalarım."

Rory'yi yalnız bırakıp ofisine gitti, bir şey olursa Lacey ve Rory'yi hâlâ duyabileceğine dikkat ediyordu. Zoom görüşmesi başlamadan önce birkaç dakikaları vardı, bu yüzden Nikki Courtney'ye yetişmeye karar verdi. Ona alışveriş merkezinde ve eve dönüş yolunda olanları anlattı.

"Ailesine gitmemekle hata mı ediyorum - tabii bizi kabul ederlerse?" Nikki ofisinde oturup dizüstü bilgisayarını açarken sordu. "Lacey bu gerginliği fark etmeyecek değil ya."

Courtney kıkırdarak, "Ah, öyle yapardı ve sonra da sorunun ne olduğunu sorardı," dedi. "Haksız olduğunu sanmıyorum, gerçekten. Bu biraz imkânsız bir durum."

"Ama Lacey'i Frost'un bulamayacağı bir yer yerine burada tutarak onu ilk sıraya koymuş olmuyor muyum?"

"Eğer onu senden ya da Tyler'dan başka biriyle bıraksaydın, o zaman evet derdim. Ama Tyler eve geliyor, değil mi?"

"Evet, ama bu onun için adil değil." Nikki sandalyeye çöktü. "Sanırım Rory bu konuyu açtığında beni kızdırmasının bir nedeni de, içten içe kısmen haklı olduğunu bilmem. Ailesi istemiyorsa benimle uğraşmak zorunda kalmamalı diye düşünüyorum ama ben de onlarla yüzleşmek istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Courtney. "Bunu ona özellikle söylediniz mi? Eğer her konuda açık olursan, daha anlayışlı olabilir. Durum göz önüne alındığında anlayışlı olmadığından değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Muhtemelen haklısın. Ama içimi dökmek benim en güçlü özelliğim değil."

"Biliyorum ama bence bunu yaparsan kendini daha iyi hissedeceksin. Ve onunla bugün hakkında konuşmalısın çünkü çok korktuğunu biliyorum. Eminim o da korkmuştur."

"Artık bitti."

"Dur." Courtney'nin sesi kızgındı. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Evet, Lacey güvende ama Frost'un onun için bir tehdit olduğunu biliyoruz. Bu korkunç bir şey ve FBI ajanı olman sıradan bir anne gibi birkaç dakikalığına çıldıramayacağın anlamına gelmiyor. Onun güvende olduğunu öğrendikten sonra polis moduna geçmen ne kadar sürdü?"

Yeni bir öfke dalgası Nikki'nin içine çöktü. "Yani o kurdeleyi gördükten sonra mı? Muhtemelen iki saniye kadar."

"Ve geri kalan zamanınızı onu bulmaya çalışarak geçirmek zorunda kaldınız."

"Çoğunlukla," dedi Nikki. "Bekçiye polisi aramasını söyledikten sonra birkaç dakikalığına Lacey ve Rory'nin yanına gittim. Frost'un ona tam olarak ne söylediğini konuştuk. Courtney, ona Valerie'ye benzediğini söylemiş."

"Tanrım. Sonunda bu adamı yakaladığında, onunla iki dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Aslında onun yarısı kadar olmasaydın sana hak verirdim," dedi Nikki. "Ama bu beni rahatsız ediyor ve sadece annemle ilgili olduğu için değil. Başka bir şey var ve ne olduğunu anlayamamak beni deli ediyor."

Courtney, "Bunu düşünmeye çalışmayı bırakın, o zaman aklınıza gelecektir," diye öğüt verdi. "Aslında bu konuda yardımcı olabilirim. Dün gece sen Pointe'ten ayrıldıktan sonra güvenlik videolarını düşünmeye başladım. Güvenlik şefinin Frost'un asansörden inmediği için acil çıkış merdivenlerini kullanmış olması gerektiğini söylediğini biliyor musun?"

"Evet."

"Biraz ikna etmek gerekti ama Caves'i o kapıyı almam konusunda ikna ettim."

"Sen ne?"

"Bir düşünün," dedi Courtney. "Frost o noktaya geldiğinde artık özgürdür. Eldiven getirmedeği halde parmak izi bırakmamayı başardı ve muhtemelen o resmi bıraktıktan sonra coşku içindeydi."

"Peki o zaman kapıya dokunduğunda temkinli davranmıyor mu?"

"Bu benim umudum. Caves kapının üzerindeki kameranın birkaç gündür çevrimdışı olduğunu ve bunu fark etmediklerini söyledi. Declan eve geldi, biz de onunla birkaç dakika konuştuk. Katta sadece kendisi ve Annmarie yaşadığı için kapıda çok fazla parmak izi olmaması gerektiğini düşündü. Birkaç yıldır orada yaşıyormuş ve sadece bir kez kullanmış. Her neyse, kapı bende ve bir şey buldum."

Nikki'nin kalbi boğazına doğru fırladı. "Parmak izi mi?"

"Hayır," dedi Courtney. "Ama sapın iç tarafına doğru bir leke buldum. Küçük ama örneği tahrip etmeden DNA çıkarmaya çalışıyorum. Bu yüzden kapıyı aldım."

"Yeni olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi Courtney. "Yeni bir baskı ile örneğin bir haftalık bir baskıyı ayırt etmek oldukça kolay. Ayrıca kapının fazla kullanılmaması da yardımcı oluyor."

"Ne kadar hızlandırabilirsin?"

"Ne kadar istersem o kadar," dedi. "Öldürülmüş bir kadınıımız, kayıp bir kızımız var ve bugün bir çocuğu tehdit etti. Fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bu işi halledeceğim."

Nikki kendine fazla heyecanlanmamasını çünkü Frost'un DNA veri tabanında bile olmayabileceğini söyledi ama işinde bu kadar iyi olduğu için Courtney'e minnettardı. "Ailesel DNA testi yapabilecek misin?"

"Umarım öyle olur. Golden State Katili'ni yakaladıkları gibi onu da yakalayabiliriz." Onlarca yıl sonra, dedektiflerin potansiyel şüphelileri belirlemek için Ancestry ve 23andme gibi sitelerdeki DNA veritabanlarını ve aile ağaçlarını tarama fikrinin ardından kötü şöhretli seri katil 2018 yılında yakalanmıştı. Sonunda, genetik şecere bir tutuklamaya yol açtı.

Nikki, FBI'ın DNA sitelerini kullanarak suçluların izini sürebilmesi konusunda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi ama Frost'la hiçbir şey söz konusu değildi. Courtney'ye, "Ama bu zaman alır," diye hatırlattı. "Darcy Hoff'ta o kadar zaman yok."

Tam o sırada Liam ikisine de Zoom bağlantısını gönderdi. Nikki Courtney ile görüşmeyi sonlandırdı ve ikisi de toplantıya katıldı.

"Otelde misin?" Courtney kamerasına baktı. Hâlâ laboratuvardaydı, saçları kırmızı bir saç bandıyla toplanmıştı, siyah gözlükleri burnunun yarısına kadar inmişti.

"Arabayla gidip gelmekten daha kolay," dedi Liam.

Nikki televizyonun yanında duran bir Coach çantası gördü. "Caitlin seninle mi?"

"Ben de tam lobiye gidip kahve almak üzereydim." Caitlin belirdi, Liam'ın omzuna doğru eğilmiş, gülümsüyordu. "Bugün olanlardan sonra sen ve Lacey iyi misiniz?"

"O iyi," dedi Nikki. "Bir kez olsun onun kısa dikkat süresi için minnettarım."

"Peki ya sen?" Caitlin sordu.

"Bu piçi yakaladığımızda iyi olacağım. Onu yakalamalıyız, hem de hemen. Liam, ona dün gecedен bahsettin mi?"

"Hepsini değil," dedi. "Onun bilmesini isteyip istemediğinden emin değildim." "Bunu takdir ediyorum ama bize yardımcı olabilir."

Liam, "Frost, Nikki'nin tabutunda yatan annesinin bir resmini bırakmış," dedi.

Caitlin'in rengi soldu. "Ne yaptı? Aman Tanrım, Nikki."

"Ben iyiyim," dedi. "Ama sanırım hepimiz Frost'un kurbanlarını bıraktığı yerler de dahil olmak üzere geçmişimle ve annemle bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyoruz. Şimdiye kadar Michigan ve Wisconsin'de ailemle bağlantılı bir şey bulamadık ama-"

"Aslında bu doğru değil," dedi Caitlin. "Ne?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlayayım?" Nikki kafası karışmış bir halde sordu.

"İkinci kadın bulunmadan birkaç ay önce, Madison Üniversitesi'nde düzenlenen bir adli psikoloji etkinliğine konuşmacı olarak katılmanız planlanmıştı. Ancak kötü bir kar fırtınası yüzünden etkinlik iptal edildi."

Liam ona baktı. "Bunu araştırmayı nereden biliyorsun? Sana bağlantıdan hiç bahsetmemiştim."

"Ben yapmadım," dedi Caitlin. "Hikayeyi haberleştiriyordum. Trajik bir geçmişi olan yerel bir kadın, madalyalı bir FBI ajanı olarak evine dönüyor. Etkinliğin iptal edilmesine gerçekten çok üzüldüm."

Nikki'nin Wisconsin'de iptal edilen bir konferansla ilgili belli belirsiz bir anısı vardı ama hepsi bu kadardı. "Yeniden planladılar mı?"

"Hayır. Michigan'da hiç aileniz ya da geçmişiniz yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama Howard Mason annemin geçmişi hakkında her şeyi bilip bilmediğimi merak ettiren bazı şeyler söyledi. Kafası karışık, bu yüzden söylediklerine şüpheyi yaklaşmamız gerekiyor ama annemin bir yaz üniversiteye hazırlık kursu gibi bir şey almak için eyalet dışına gittiğinden bahsetti ve annem hiçbir zaman üniversiteye gitmedi."

Caitlin yanağının içini çiğniyordu, gözlerinde Nikki'nin hemen tanıdığı bir bakış vardı.

"Annemin geçmişini mi araştırmak istiyorsun?"

"En azından Michigan'da," dedi. "Sizler Frost'la ilgili somut ipuçlarıyla meşgulsünüz ve polisin de çok yoğun olduğunu biliyorum. Ann Arbor'da bağlantılarım var. Bu hangi yaz olabilir ki?"

"Howard söylemedi, s ö y l e s e de güvenilir olacağından emin değilim."

"Annen ne zaman liseye gitti?"

Nikki bir dakika düşünmek zorunda kaldı. "1955'te doğdu, yani 1969'da birinci sınıftaydı."

"Kızlık soyadı neydi?" "Nolan."

"Bağlantılarımı arayacağım ama muhtemelen bilgi almak biraz zaman alacak. Yarın elimde olması için elimden geleni yapacağım." Nikki, Caitlin'in Liam'ın yanağını gizlice öpmesini izledi. "Ben sizi yalnız bırakayım da konuşun. Nikki, bir şeye ihtiyacın olursa ben buralardayım."

Nikki hâlâ Caitlin'in gerçek bir arkadaş olduğu fikrine alışmaya çalışıyordu ama Liam'la aralarındaki samimiyeti görmek güzeldi, özellikle de son birkaç saatin çılgınlığından sonra. "Teşekkür ederim. Yardımın için de teşekkürler."

Caitlin gider gitmez Courtney, Liam'ı kurabiye kavanozunda yakalamış gibi sırttı. "Oldukça rahatsın, değil mi?"

"Kapa çeneni," dedi başını sallayarak. "Ona kapıdan bahsettin mi?"

"Evet," diye yanıtladı Courtney. "Bütün gece burada olacağım ama lanet olası numuneyi alacağım."

Nikki, "Orayı kapıyı almana izin vermeye ikna ettiğine inanamıyorum," dedi.

Courtney sırttı. "Benim bir yeteneğim var."

Liam homurdandı. "Evet, tam bir baş belası olma hediyesi. Hayır cevabını kabul etmezdi. Sanırım Caves'i çok yıprattı."

"Declan ben gittikten sonra mı eve geldi?" Nikki sordu.

"Biriyle çıktığını söyledi. Tamamen işbirlikçiydi."

"Onun bu işe karıştığını sanmıyorum." Nikki kirli, poşetlenmiş mıknaatısı havaya kaldırdı. "Frost'un GPS takip cihazını cipime takmak için kullandığı şey bu. Bir teknisyen gelip bunu alacak ve laboratuara getirecek." Nikki, Frost'un kameraya sırtmadan önce basın toplantısını görmediğini ama Nikki ya da Lacey'ye -ya da her ikisine birden-yaklaşmayı planladığını ve bu fırsatı alışveriş merkezinde yakaladığını söyledi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. O güvenlik kamerasına sırtmadan önce basın toplantısını görmüş olmasına imkân yok," dedi Liam, neredeyse başı dönüyordu.

"Aynen öyle," dedi Nikki. "Muhtemelen şu anda sersemlemiştir. Bu görüntüyü BOLO'ya ekledin, değil mi?"

"Ve eyalet polisiyle birlikte metro bölgesindeki tüm departmanlara faksladık," diye doğruladı. "Şimdiye kadar bildiklerimiz dışında benzer cinayetlerle karşılaşan olmadı."

"Misafir kayıtlarında bir şey çıkmadı mı?"

"Şimdiye kadar değil," dedi Liam. "Miller yerel halkın hafızasını sarsmayı umuyor ama pek iyimser değil."

"Miller bu gece nerede?" Courtney sordu.

"Kızlarının büyük bir dans resitali vardı. Yardımcılarından biri son kayıt işlerini bitirmek üzere." Liam şakaklarını ovuşturdu ve Nikki onun gözlerinin altındaki halkaları ilk kez fark etti. Liam, Nikki'den bile daha az uyuyordu ve Nikki, Liam'ın Frost bu yıl harekete geçene kadar tatil zamanını kullanmayı ertelediğini biliyordu. Nikki, Frost parmaklıklar ardına girdikten sonra Liam'a birkaç gün izin vermeyi planlıyordu.

"Peki ya VPCLoud?"

Liam iç çekti. "Çoğunlukla büyük bir hayal kırıklığı. Annmarie'nin bulut alanı kesinlikle iş ve kişisel kayıtlar içindi. İşimize yarayacak bir şey yok. Ama patronu bize Annmarie Kaliforniya ofisinde çalışırken onunla arkadaş olan birkaç çalışanın ismini verdi. İkisine de mesaj bıraktım."

"Onlardan haber aldığınızda, bu fotoğrafı onlara e-posta ile gönderip gönderemeyeceğinizi sorun. Annmarie buraya geleli sadece beş yıl kadar oldu. Frost o kadar da farklı görünemez."

Liam not defterine bir şeyler karaladı. "Bu da beni faydalı bilgilere getiriyor. Annmarie'nin Colorado ve Washington'daki önceki işverenleriyle de konuştum. Washington'dan bir şey çıkmadı ama Colorado'da çalıştığı kadın bazı ilginç bilgiler verdi. Annmarie Indianapolis'teki teknik firmadan ayrıldıktan sonra ilk olarak oraya taşınmış. Oradan ayrıldığında basamakları tırmanmış ve iyi para kazanıyormuş, sosyal hakları da iyiymiş. Colorado'daki yer o zamanlar yeni kurulmuş bir şirketti ve işe alım müdürü Annmarie'nin risk almak için, özellikle de bu kadar uzağa taşınmak zorunda kalacağı için istikrarlı bir işi neden bıraktığını anlamadı. Annmarie, onlara yeni bir maceraya atılmaktan duyduğu heyecanı ve her zamanki gibi yeni bir maceraya atılmaktan duyduğu heyecanı anlattı."

"Bu iş nereye gidiyor?" Nikki sordu.

"Anlıyorum. Bir start-up olduğu için personel küçüktü ve birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Annmarie diğerleri kadar olmasa da işe alım müdürüyle arkadaş canlısıydı. Bir gece içki içerken Annmarie, kendisini sürekli takip eden eski sevgilisi yüzünden Indianapolis'ten ayrıldığını itiraf etti. Neredeyse on dört yıldır birlikteydiler ve adam peşini bırakmıyordu. Annmarie bu olaydan sonra sesini çıkarmadı ama işe alım müdürü, Annmarie'nin ayrılışının biraz ani olduğunu söyledi. Ve her zaman eski sevgilisinin onu bir şekilde bulup bulmadığını merak etmiş."

"Bekle, Colorado'daki işe hangi yıl başladı?" Courtney sordu.

Liam notlarını kontrol etti. "2007."

"1993," dedi Nikki usulca. "O yıl çıkmaya başlamış olmalılar. Annmarie on altı yaşında olacaktı."

"O zamanlar bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Cinayetlerden önce değil." Utanç Nikki'nin içini kemiriyordu. "Sonrası hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen ve Miller liseye beraber gittiniz, değil mi?" Courtney sordu. "Aynı çevrelerde mi dolaşıyordunuz?"

"Pek sayılmaz. Küçük bir kasaba için Stillwater Lisesi çok büyük çünkü çok fazla kırsal topluluk var. Kim olduğunu biliyordum ama birlikte takılmıyorduk. Annmarie'nin de onu tanıdığını sanmıyorum. Ne gariptir ki, biz lisedeyken Mark'la çıkıyordu. Her şey olmadan yaklaşık bir yıl önce ayrılmışlardı."

"Lyle' ve Stillwater Lisesi için bir arama yaptım," dedi Liam. "Sadece birkaç kişi vardı ve ikisi de sizden on yaş büyüktü. Daha fazlası da olabilir ama kayıtların hepsi güncellenmemiş olabilir."

"Miller mezunlar kurulunun bir parçası," diye hatırlattı ona. "Ona biraz araştırma yaptırın."

"Annmarie öldüğünden beri Mark'la konuştun mu?" Courtney sordu.

"Hayır, ama Rory ona neler olduğunu anlattı. Sanırım zoruna gitti. Annmarie hapishanedeyken onunla iletişim halindeydi." Nikki gözlerini tavana doğru devirdi. "Onunla iletişimleri hakkında konuşmam gerek. Bunu tamamen kafamdan atmışım."

Çünkü kesinlikle mecbur kalmadıkça Mark'la ya da ailesiyle yüzleşmek istemiyordu.

"Ama Mark cenazeye gitmedi, değil mi?" Liam söyledi.

"O zaten hapisteydi."

"Orada olan biriyle konuşman gerek." Liam elini kızıl saçlarının arasından geçirdi, bu iyi gitmeyeceğini bildiği bir şey söylemek üzere olduğunun işaretiydi.

"Mark'ın ailesi arkada oturuyordu ve orada çok uzun kalmadılar." Nikki ondan önce davrandı. "Annesi bana sadece aileme saygı duydukları için geldiklerini söyledi. Her şey onu işaret etmesine rağmen Mark'ın yaptığını düşündüğüm için bana çok kızgındı. Ya da biz öyle sanıyorduk." Nikki iç çekti. "Kimseyi hatırlayacaklarını sanmıyorum."

Courtney boğazını temizledi. "Evet, ama muhtemelen cenaze sırasında yanında olan biri var, değil mi?"

Nikki geri çekildi. "John'dan bahsediyorsun, değil mi?" Eski erkek arkadaşı, ailesinin gerçek katili, Nikki ve ekibi sayesinde sonunda hapse girmişti. Onu görme düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu.

Başlarıyla onayladılar.

"Tüm bunlar olurken senin yanındaydı ve onları gerçekten öldüren kişi o olduğuna göre, sinirleri bozulmuş olmalı."

"Tetikte olun," dedi Liam. "Annenin tabutta fotoğrafını çeken birini hatırlayacak biri varsa o da odur."

Nikki onun haklı olduğunu biliyordu ve John'a duyduğu kişisel nefretin soruşturmayı rayından çıkarmasına izin veremezdi. Darcy Hoff hâlâ hayatta olabilirdi. "Bakalım onunla konuşmak için hapishaneye girebilecek miyim?"

Nikki aramayı sonlandırdı ve oturma odasında hararetli bir Chutes and Ladders oyununa dalmış olan Rory ve Lacey'ye katıldı.

"Anne, ben kazanıyorum," dedi heyecanla. "Ve Rory senin ve babamın yaptığı gibi kazanmama izin vermiyor."

"Hayatta olmaz," dedi. "Yarışma yarışmadır."

Nikki güldü ve Lacey'nin yanına oturdu, ona sarıldı ve onunla ilgili her şeyi içine çekti. Courtney haklıydı. Bugün

korkunçtu ve Nikki bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyordu.

Rory oyunu kazanmak için harika bir geri dönüş yaptı ve Lacey onun ödülünün bulaşıklar olması gerektiğine karar verdi, bu yüzden Nikki Lacey'ye banyosunda yardım ederken o da bulaşıklarla ilgilendi.

"Bugün korktun mu?" Nikki saçlarını yıkarken Lacey sordu.

"Daha önce hiç olmadığım bir şekilde," dedi Nikki. "Şu andan itibaren sana tasma takacağım."

Lacey kıkırdadı ve ona baloncuklar sıçrattı. "Çocuklar için tasma yapmıyorlar, şapşal."

Nikki onun balonunu patlatmamaya karar verdi. "Öyle olmalı. Bir daha asla böyle kalkma, lütfen."

"Özür dilerim," dedi Lacey. "Heyecanlanmıştım."

"Biliyorum." Nikki gür saçlarındaki şampuanı duruladı. "Ama bu bir ders oldu, değil mi?"

"Sanırım."

Lacey havlulardan nefret ederdi ve banyodan sonra evin içinde yarı çıplak koşmak en sevdiği şeylerden biriydi, ama Nikki ona bunu Rory'nin önünde yapamayacağını hatırlattı.

"Bunu biliyorum." Gözlerini devirdi. "Nerede uyuyacak?" Nikki yüzündeki sıcaklığın arttığını hissetti. "Bir yolunu buluruz."

Lacey'nin kurulanmasına ve pijamalarını giymesine yardım etti ve Lacey diş fırçasıyla yaklaşık üç seferden oluşan kendi diş fırçalama versiyonunu yaptı. Nikki normalde dişlerini daha uzun süre fırçalardı ama bu gece çok yorgundu. Lacey de öyleydi. Yatağa girdiğinde gözleri çökmüştü. Nikki, Lacey'nin uykuya dalmadan önce şu anda okumakta oldukları kitabın bir sayfasını bile bitirebileceğinden şüpheliydi.

"O adam annenin neye benzediğini nereden biliyordu?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Emin değilim," dedi Nikki. "Ama ekibim ve ben bunu çözeceğiz."

"Ekibiniz mi? Onların kötü adamlar için olduğunu sanıyordum. O kötü adam mıydı anne?"

Nikki kızının yüzündeki saçları okşadı, onu korkutmakla Frost bir daha ona yaklaşırsa hatırlayacağı kadar korkunç bir şey söylemek arasında kalmıştı. "İşte bu yüzden onun kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz."

Beklendiği gibi, Nikki birkaç cümleden fazlasını okuyamadan Lacey uyuyakalmıştı.

Rory'yi kanepede, elinde birayla düşüncelere dalmış halde buldu. "Dışarıda."

"Nasıl oluyor da sürekli karnı ağrııyor?"

"Bilmiyorum." Nikki güldü. "Nerede uyuyacağını sordu. Ona bir yolunu bulacağımızı söyledim."

Kolunu kanepenin arkasına koydu. "Ben de bunu merak ediyordum. İstersen misafir odasında uyuyabilirim."

"Misafir odasında uyumanı istemiyorum. Zaten fazla uyuyabileceğimden de şüpheliyim." Nikki kollarını göğsünde kavuşturmuş, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Dinle, ailen hakkında. Haksız değilsin. Sorunun bir kısmı da onlarla yüzleşmekten korkuyor olman."

"Bundan korkmana gerek yok."

"Eminim ikisi de en azından benimle yatmak istiyordur, özellikle de annenle."

"Havlaması ısırmasından daha kötü," dedi Rory.

"Belki de."

"Yarın ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiç yapmak istemediğim bir şey." Ona John'la o gün hakkında konuşma kararından bahsetti.

Rory kaşlarını çattı. "Sanırım yapmalısın, ama lanet olsun, şu anda uğraşman gereken son kişi o."

"Ben idare ederim. Ekip diğer tüm ipuçlarımızı takip ediyor ama Frost'la olan bağlantım sayesinde sadece benim yapabileceğim bazı şeyler var. Onun kim olduğunu bulmalıyım. Onu tanımalıyım..." Rahatlamaya çalıştı, bu gece için bir tür anlaşılmaya vardıkları için rahatlaması gerektiğini biliyordu ama cevaplanmamış o kadar çok sorusu vardı ki, Rory'yi endişelendirmek istemese de hâlâ risk altındaydılar. "Mark yarın da müsait olur mu? Annmarie'nin ona hapisyanede yazdığı mektupta neler anlattığını hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum. Sanırım Frost'u biz lisedeyken tanıyor olmalı. Mark'a yazdıysa, belki de gizli bir sırdaşı falan olmuştur."

"Zaman ayıracaktır," dedi Rory. "Onu arayabilirim, ama sana numarasını vermiştim."

"Özür dilerim," dedi, ikisinin de tartışmayı bitirmiş olmasından memnundu. "Gerçekten unutmuşum. Sabah onu ararım." Ona uzun bir öpücük verdi. "Kaldığınız için teşekkür ederim."

Rory yatağına yöneldi, ama Nikki ofisine geri döndü, son birkaç günün olayları kafasında yapboz parçaları gibi uçuşuyordu. Birbirlerine nasıl uyuyorlardı? Frost kamera oyunuyla aslında eyalet çapında bir insan avını memnuniyetle karşılamıştı. Belli ki üstünlüğü ele geçirdiğine inanıyordu ama son oyunu tam olarak neydi?

Masanın üzerinde yanıp sönen mavi renk onu ürküttü ve yanıp sönmeyi durdurmadan önce telefonunu almak için gerindi. "Tyler, neden bu kadar geç arıyorsun?"

"Nikki, çok üzgünüm."

"Ne için? İçki mi içiyordun?"

"Hayır, yani evet ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Basın toplantısını gördüm. Onu daha önce görmüştüm." Tyler'ın vurgusu

Zamir Nikki'nin tüylerini diken diken etti.

"Bekleyin." Ofisten  ıktı ve Lacey'yi kontrol etmek için koridorda ilerledi. "Sen neden bahsediyorsun?" Nikki fısıldadı.

"Altı yıl önce... aslında daha çok yedi yıl önceydi... o adam Virginia'daki evimize geldi ve seninle konuşmak istedi."

Nikki onu yanlış anlamı  olmalıydı. "Az  nce Frost olduğunu belirlediğimiz adam mı dediniz?"

"Evet," dedi Tyler. "Lacey'ye hamileydin ve burada i e ba lananla ilgili kararı yeni vermiştik. Çok şey oluyordu ama her şey yolundaydı. Sonra bu adam kapımızı çaldı ve geniş aileden olduğunu söyledi."

Nikki'nin ağzı konu amayacak kadar kuruydu, bu yüzden Tyler'ın devam etmesini bekledi.

"Başta  aka yapıyor sandım ama sonra elinde bu resim vardı. Nik, g rmeni istemedim. Seni mahvetmeden nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Annemin bir fotoğrafı vardı, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" dedi  a ırarak.

"     dün gece Annmarie'nin evinde bulmam için bıraktı." Nikki duyduklarına inanamıyordu. "Bunu bana nasıl söylemezsin?" Yapmaması gerektiğini bildiği halde sinirlendi ini hissetti.

"     çok iyi gidiyordun. Hamileydin ve Minnesota'ya d nece in için gerçekten heyecanlıydın. Ailem torunlarını görecekti ve sana o adamdaki bahsetmeyi kendime yediremedim. Cenazede olduğunu ve sana yaklaşmak için beklemeye karar verdiğini söyledi. Hiç fırsatı olmamıştı ve seni buraya kadar takip etmişti. Ona söyledim..." Tyler'ın sesi o kadar titriyordu ki Nikki onu zar zor anlayabiliyordu. "Ona yanlış eve geldiğini söyledim."

Nikki, Tyler'ın kendisine fiziksel olarak vurduğunu hissetti. Tüm yetişkin hayatı boyunca, üniversite, terapi ve iş hayatındaki iniş çıkışlar boyunca, Tyler ona ihanet edeceğinden hiç endişe etmediği tek kişi olmuştu. "Bana nasıl söylemezsin?"

"Hayatının sadece ben ve bebekle dolu olmasını istedim. Onun sana sadece üzüntü getireceğini düşündüm ve doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyordum."

Geniş aile mi? Bu ne anlama geliyor? Frost onunla akraba mıydı? Nikki kendini sorularla boğulmuş hissediyordu, kalbi boğazında düğümlenmişti. "Altı kadın öldü," dedi neredeyse kendi kendine. "Annmarie de dahil. Darcy Hoff'u kaçırdı ve Lacey'ye yaklaştı."

"Yemin ederim Nik, haberlerde görene kadar adamı tamamen unutmuştum. İkiyle ikiyi bir araya getirmeye yaklaşmış olsaydım bir şeyler söylerdim."

"Sana adını söyledi mi?"

"Hayır," dedi Tyler. "Alexandria polislerinden birine onu bir süre takip ettirdim ama bir şey çıkmadı. Taşındık ve bunun onun sonu olacağını düşündüm."

Aksine, bu bir kâbusun başlangıcı olmuştu. Frost ilk kurbanını Nikki'nin Minnesota'ya gelişinden birkaç hafta sonra öldürmüştü. Ve bu sadece başlangıçtı.

YİRMİ İKİ

Cuma

Nikki nihayet güneş doğmadan kısa bir süre önce kanepede uyuyakalmıştı. Gecenin geri kalanını huzursuz geçirmiş, Frost'un kim olabileceğini ve onu nasıl tanıyor olabileceğini düşünmeye çalışmıştı. Her zararsız ses onu alarma geçiriyordu. Hâlâ uyanık olduğunu bildiği Courtney'ye mesaj atmış ve Tyler'ın söylediklerini anlatmıştı.

Tahmin edilebileceği gibi, Courtney hemen mesaj atmıştı. Onunla Tyler hakkında konuşmak Nikki'nin ona olan kızgınlığını biraz olsun hafifletmişti. Muhtemelen ona çok sert davranmıştı ama o gün yaşananlar Nikki'yi bunaltmış ve Tyler'ın itirafı onu meşhur uçurumdan aşağı atmıştı.

Geniş aile üyeleri, uyuduğu birkaç dakika boyunca bile aklından geçmeye devam etti. Bu haftadan önce Nikki, Tyler'a adamın ya yanıldığını ya da gündemi olan bir sapık olduğunu söylerdi, çünkü geniş aile üyesi yoktu. Şimdi ise kaç tane aile sırrının dolaptan çıkıp hayatını raydan çıkarmak için beklediğini merak ediyordu.

Tyler'ın ziyaretçi hakkında fazla bir şey düşünmediği konusunda dürüst olduğunu biliyordu ve onu arayıp terslediği için özür dilemeliydi. Tyler bunu her zamanki gibi sineye çekecekti, çünkü onu hâlâ seviyordu ve iyi bir

kişi. Lacey boşanmak istediğini fark etmeden çok önce onu kaybetmekten korkuyordu ve bu güvensizliği Nikki'yi rahatsız ediyordu. Ama sonuçta Tyler'ın içgüdüleri doğru çıkmıştı ve Lacey ortaya çıkmasaydı daha erken boşanacaklardı.

Tyler'la FBI Akademisi'nde tanışmıştı, ikisi de Minnesota'dan yeni gelmişlerdi. Yıllar boyunca, Courtney'le tanışana kadar, Tyler ve terapisti en içten duyguları konusunda güvendiğı tek iki kişi olmuştu. Kan bağı olan akrabalarının kalmamasının ne kadar acı verdiğini, Lacey'nin büyükanne ve büyükbabasını tanımış olmayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Dışarıda ailesinin başka üyeleri de var mıydı? Frost bu resmin neresindeydi?

Nikki bir adım geri çekilip olaylara bir polisin bakış açısından bakmaya çalıştı. Frost'un annesinin tabuttaki fotoğrafını çekmesi, değer verdiğı ya da göz diktiğı bir şeyi korumak için umutsuz bir girişimdi. Valerie'nin ölümü ona ne yapmıştı? Annmarie'ye Nikki'nin hayatında kalmanın, ona göz kulak olmanın bir yolu olarak mı bağlanmıştı?

Her kimse, Frost ailesi hakkında Nikki'nin bilmediğı şeyler biliyor olmalıydı.

Neden onca yıl önce Nikki'ye kendisi yaklaşmamıştı? Aralarında nasıl bir bağ olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Burberry'nin kamerasındaki sırttan görüntüye şimdiye kadar onlarca kez bakmıştı ve Frost'un kendi yaşlarında, belki de birkaç yaş büyük olduğundan emindi. Ailesinin geniş bir arkadaş çevresi ve sadece birkaç akrabası vardı ve Nikki sadece Mary Teyze'yi gerçekten tanıyordu. Howard'ın sözleri aklına geldi ve midesi bir kez daha bulandı. Bir kardeşi var mıydı?

Nikki boş odaya dönerek, "Bu çok saçma," dedi. Ama sonra Howard'ın saçmalıklarını hatırladı. Annem ve babam çıkmaya başlamışlardı.

Lise son sınıftaydı ve babamı seviyordu. Hile yapar mıydı?

Rory ona Mark'ın hâlâ hapiste olduğunu, bu yüzden şafakta kalkıp yedide uyumaya hazır olduğunu söylemişti. Nikki telefonunu buldu ve Mark'ın numarasını bulana kadar mesajlar arasında gezindi. Alt dudağını kemirdi, aramasını memnuniyetle karşılayacağını bilse de onunla konuşmak konusunda gergindi.

"Alo?" Mark'ın sesindeki şaşkınlık gerginliğini biraz azalttı ama yine de dili tutulmuş gibi hissetti.

Boğazını temizledi. "Ben Nikki. Umarım seni uyandırmamışımdır, ama Rory senin erken kalktığını söyledi." Rory'nin Mark'ın hâlâ hapisane programına göre çalıştığını söylediğini hatırlıyordu.

"Evet, ben de tam kahve yapıyordum," diye yanıtladı Mark.

"Ben de." Filtreye birkaç kaşık öğütülmüş kahve attı ve sonra şimdiye kadar kaç tane koyduğunu bilmediğini fark etti. "En azından deniyorum."

"Annmarie için gerçekten çok üzgünüm," dedi Mark, ses tonuna hüznün karışmıştı. "İyi bir insandı."

"Teşekkürler," dedi Nikki kalın bir sesle, Mark'ın duygularını incitmeden sadede gelmenin bir yolunu bulmaya çalışarak, "Dinle, eğer bir ara bir araya gelip onun hakkında konuşmak istersen, bu harika olur. Bana iyi geleceğini biliyorum. Ama aslında Rory sana hapisanede mektup yazdığını söylediği için seni aradım."

"O yaptı. Ama uzun sürmedi. Bana bazen senin hakkında yazdı, senden hiç kötü bahsetmedi," dedi Mark. Bir şekilde, onun bu konuda güvenceye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Her zaman empati kurabilen, nazik biriydi. "Seni severdi."

Nikki, Mark'ın şefkatinden bunalmış bir halde gözlerinde yükselen nemi geri kırıptı. Karafı doldurdu ve suyu hazneye boşalttı, kahvenin tadını doğru yapmaktan vazgeçti. Kafein

bütün mesele buydu. "Aslında sizi o mektupları sormak için aradım. Sizinle ilgili kişisel bir şeyi araştırmaya çalışmıyorum ama onu öldüren kişiyi tanıdığından eminim ve sanırım onunla o sıralarda tanışmış. Geçmişini bir araya getirmeye çalışıyorum."

"Mektupların onun açısından gerçekten kişisel olduğunu söyleyemem. Sadece temel yaşam konularından bahsediyordu. Mektupları almayı seviyordum çünkü onları el yazısıyla, bu güzel kırtasiye malzemesine yazıyordu. Sanırım beni gerçek dünyanın bir parçası gibi hissettiriyordu."

Nikki onun sesindeki hüznü duymaktan nefret ediyordu. Mark olanlar yüzünden hayatından çok şey kaybetmişti ve Nikki o sırada haklı olduğuna inansa bile, olaylardaki rolünden her zaman pişmanlık duyacaktı. "Bunu anlayabiliyorum. Çok güzel bir el yazısı vardı. Aslında hep kıskanmışımdır."

"Evet." Mark kıkırdadı. "Bu arada, en iyi el yazım zar zor okunuyor."

"Aynen," dedi Nikki. "Her zaman çok hızlı yazıyorum. Sanki hep acelem varmış gibi geliyor."

"Oldukça dolu bir hayatın var," diye onayladı Mark. "Bekâr bir anne ve bir FBI ajanı olarak dengeyi sağlamak kolay olmasa gerek."

"Lacey'nin babasının yardımı olmasaydı bunu yapamazdım, orası kesin."

Garip bir duraklama oldu ve Nikki cesaretini kaybetmeden önce ileri atıldı.

"Erkek arkadaşlardan bahsetti mi?"

"Hayır, ama bir adamın adını dövme yaptırdığını hatırlıyorum. Bilirsiniz, iğnelerden hep korkardı, bu yüzden büyük bir olaydı ve bana bunu anlattığını hatırlıyorum."

"Lyle, değil mi?"

"Belki," dedi Mark. "Bir şeyler çağrıştırıyor."

"Size söylediği kişisel bir şey aklınıza geliyor mu? Nerede yaşadığından ve neden yaşadığından bahsetti mi? Neden Indianapolis'ten Colorado'ya taşındı? Sonra Washington ve California'ya?"

"Pek sayılmaz. Bu konuda kesin bir şey söylemedi." "Peki ya ailem?"

"Ailenizi mi kastediyorsunuz? Sanırım, ama sadece onları özlediğini ya da her neyse."

"Aslında özellikle annemi kastetmiştim. Kulağa biraz tuhaf gelecek ama annem ya da geniş ailem hakkında benim bilmediğim şeyler bildiğinden bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Mark. "Bu garip olurdu, özellikle de başıma gelenler göz önüne alındığında. Genelde bu konudan uzak durduk. Onlar hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum ve sonunda yazmayı bıraktı. Sanırım çok meşguldü. Bana gönderdiği son birkaç mektupta, babasına bakmak için geri döndüğünü ve bunun onun için zor olduğunu söyleyebilirim."

"Yine de teşekkürler," dedi Nikki. "Ben sadece mümkün olan her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Başka bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın."

"Sorun değil." Boğazını temizledi. "Yardımcı olamasam da sorduğun için teşekkür ederim. Yine de çok şey ifade ediyor."

Nikki kabanar duygularını yuttu. "Elbette. Umarım çok geçmeden bir araya gelebiliriz." Telefonu kapattı, yararlı olmasa bile konuşmanın iyi gitmiş olmasından memnundu.

Kahvenin demlenmesi bitmişti ve Nikki kahveyi kendi başına yürüyebilecek kadar sert yapmıştı. Daha büyük bir fincan bulup krema ve şeker ekledi, aklı bugünün gündemindeki bir sonraki şeye kaymıştı bile. Yerel haberleri taradı, Darcy ve Frost'un resimlerinin her sitede ön planda ve merkezde kaldığını görmekten memnun oldu. Darcy'nin yüzünü görmek, Nikki'ye, Darcy ve Frost'a daha yakın olmadıklarını hatırlattı.

ve kızın zamanı tükeniyordu - eğer henüz tükenmediyse. Frost'un saklanabileceği güvenli bir yer olmalı ve Burberry'deki kameraya baktığında oraya gitmeye hazır olmalıydı. Darcy hâlâ hayattaysa, onu orada mı saklıyordu?

"Öyle olmalı," dedi Nikki boş mutfığa doğru. "Onu aramaya devam etmeliyiz."

Rory kısa süre sonra mutfakta ona katıldı, telaşlı görünüyordu. "Az önce ustabaşılarımdan biri aradı. Gelecek haftaya kadar gelmemesi gereken bir sürü sipariş edilmiş malzeme şu anda şantiyede duruyor ve kimse onlarla ne yapacağını bilmiyor." Özür dileyerek ona baktı. "Beni Stillwater'a götürmen gerekecek. Bugün izin alabilirim diye düşünmüştüm ama Tyler Lacey'i alacağı ve sen de çalışacağın için gitsem iyi olacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Nikki. "Lacey pijamalarını giydi bile. Ben ayakkabılarını alıp çantasını hazırlayayım. Tyler çok geçmeden burada olur."

Lacey'nin ayakkabılarını bağlamayı henüz bitirmişti ki Tyler'ın güvenlik kodunu kullanma sesini duydu.

Rory elinde Pop-Tart, ceketinin yarısı üzerindeyken durakladı. "Diğer odaya geçeyim mi?"

Nikki başını salladı. Telefonu yüzüne kapattığından beri Tyler'ın en azından kapıyı çalacak kadar sağduyulu olacağını düşünmüştü. Bunu yapmamayı seçtiğine göre, Rory'yle tanışmak zorunda kalacaktı.

"Baba." Lacey kapıyı açmak için koştu.

"Hey, bebeğim. Seni özledim." Tyler Lacey'i kollarının arasına aldı.

Nikki, Tyler Lacey ile yalnız olmadıklarını anladığında odadaki gerilimin arttığını hissedebiliyordu.

Şaşkınlığını çabucak gizlemeyi başardı ama Nikki onun yüzündeki kızgınlığı görmüştü.

Tyler Lacey'yi yere bıraktı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu.

"Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Rory Pop-Tart'ı ceketinin cebine soktu ve elini uzattı. "Rory Todd. Sonunda seninle tanıştığıma sevindim."

Tyler tereddüt etti ve sonra Rory'nin elini sıktı. Nikki iki adam arasındaki farka şaşırđı. Tyler üniversitede güreşçiydi ve orta kısmı daha kalın olmasına rağmen hâlâ aynı tıknaz, sağlam yapıya sahipti. Saçlarını tıpkı FBI'ın tercih ettiği gibi kısa ve düzgün tutuyordu. Rory en az on santim daha uzundu, zayıftı ve koyu renk bukleleri takkesinin altından dışarı taşıyordu.

"Dün Lace'e yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Tyler. "Orada olmana sevindim."

"Ben de." Rory Lacey'nin önünde çömeldi. "Umarım eğlenmişsindir."

"Yaptım." Gülümseyerek kollarını Rory'nin boynuna doladı. "Merak etme, şekerleri çok iyi sakladım," diye fısıldadı yüksek sesle.

Rory onun saçlarını karıştırdı. "Sonra görüşürüz. Ben mutfakta olacağım," dedi Nikki'ye. Tyler'a başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Nikki, Tyler'ın konuşmak istediğini anlayabiliyordu ama o hazır değildi ve Lacey'nin önünde bir şeyler tartışmayacaklardı. Kızının küçük yüzünü ellerinin arasına aldı ve burnunu öptü. "Baban için ekstra iyi ol. Yabancılar için konuşmak ya da kapıya bakmak yok."

"Biliyorum." Lacey sırt çantasını omzuna astı. "Gidelim baba."

Nikki, kamyonetini alması için Rory'yi evine bıraktı ve sonra Liam ve Miller'la buluşmak üzere şerifin karakoluna gitti. Karakola kadar yol boyunca verdiği kararla mücadele etti. Ya Lacey hâlâ güvende değilse? Ya Tyler? Frost kesinlikle Rory'yi de biliyordu. Onu hedef alır mıydı? Nikki'nin iş deneyimi ona Frost'un

Kendini savunabilecek birinin peşinden gitmek, ama daha önce onu şaşırtmıştı.

"Üzgünüm geciktim," dedi. "Basın toplantısından bu yana herhangi bir ipucu geldi mi?"

Liam ataçlanmış bir yığın sayfayı birbirine fırlattı. "Şimdiye kadar, ilgi çekmek isteyen olağan insanlar, ancak bir kadın Frost'un kedisini öldürdüğü konusunda ısrar etti. Neyse ki Minneapolis polisi bu konuda düzenli olarak aradığını doğruladı, bu yüzden onunla hiç vakit kaybetmedik."

"Harika." Nikki oturdu ve kendini yorgun olmadığına ikna etmeye çalıştı. Bu sabah ilk iş olarak Liam'a Tyler'ın itirafını anlatmıştı. "Frost'un Virginia'daki evimi ziyaret ettiğini ona söylediğini varsayıyorum."

Miller kaşlarını çattı. "Sana söylemeyi akıl edemediğine hâlâ inanamıyorum."

Liam söze girmeden önce Nikki elini kaldırdı. "O sırada adamın tehlikeli olduğunu fark etmemişti. Geniş bir ailem olduğunu sanmıyordum, bu yüzden adamın ya yanıldığını ya da sürüngen olduğunu varsaydı."

Liam ellerini yüzünde gezdirdi. "Quanticoyu çoktan aradın, değil mi?"

"Evet, buraya gelirken. Onlara tüm görüntüleri ve bilgileri gönderdim ve Frost'un imzasının herhangi bir kısmıyla eşleşen cinayetler için Virginia ve Maryland'i aramalarını istedim. Ayrıca eşleşme için tutuklama kayıtlarını aramayı hızlandırmak için yüz tanıma yazılımı kullanacaklar. Muhtemelen sistemde kayıtlı değildir ama kayıtlarda bir kabahati olabilir."

Miller not defterini karıştırdı. "Ziyaretçi kayıt defterindeki tek bir kişi bile cenazede ya da ziyarette fotoğraf çekildiğini hatırlamıyor ama imzalamayan epeyce kişi olmalı."

"Özellikle de bizim yaşıımızdaysalar, ki Frost'un öyle olduğunu biliyoruz - ya da en azından ona yakın. Stillwater mezunlarından ne haber?"

Miller başını salladı. "Resmi başkan yardımcısına gönderdim, o da mezunları inceliyor ama sadece mezunlar derneğini güncelleyen kişilere erişimi var. İsminde 'Lyle' geçen herkes için 1985 ve 1995 yılları arasındaki mezun sınıflarına bakacak. Bu çok yaygın bir isim değil, ama incelenecek çok fazla isim var."

"Peki ya şu anki lise öğretmenleri?" Nikki sordu. "Doksanlı yıllardan kalma birkaç kişi hâlâ sistemde çalışıyor olmalı."

"Dün görüntüleri aldığımda yaptığım ilk şey buydu," dedi Miller. "Kimse hatırlayamadı ama çok fazla çocuk görüyorlar. Konuşmak istediğim birkaç emekli öğretmen var ve birazdan lise rehberlik danışmanıyla bir telefon görüşmem olacak. Seksenli ve doksanlı yıllarda lisede çalışmış."

"İyi düşünmüşsün," dedi Nikki. "Courtney hâlâ kapı üzerinde testler yapıyor ve bu sabah mıknatısı laboratuara bıraktım ama o kadar kirli ki gerçek bir parmak izi beklemiyorum." Nikki iki adamın arasına baktı. İkisi de onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu. "Sürekli bir şey bulamadığımızı ve bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum ama giderek yaklaşıyoruz. Liam, Frost'un resmiyle birlikte Lunds ve Byerlys'e geri dön ve çalışanlarla tekrar konuş. Eğer onu tanıyan biri çıkarsa, arama emri çıkartabiliriz." Karnında savaşımaya başlayan kelebekleri görmezden gelmeye çalıştı. "Ben John Banks ile konuşacağım."

YİRMİ ÜÇ

Nikki, John Banks'in Oak Heights'ta hapsedilmesinin şiirsel adaletinden zevk almaktan kendini alamıyordu. Ailesinin katili, Mark Todd'un işlemediği bir suçtan dolayı yirmi yıl hapis yattığı hapishanede cezasını çekmek zorundaydı. Mark hem mahkûmlar hem de gardiyanlar arasında çok sevilen biriydi ve John'un hapishanede pek arkadaşı olmadığını dedikodulardan duymuştu. Hayatını nasıl mahvettiğini düşününce, Nikki onun çektiği acılar yüzünden uykusuz kalmamıştı.

Nikki ziyaretçi girişinden giriş yaptı, silahını ve kişisel eşyalarını bir dolaba yerleştirdi. John Banks'i en son gördüğünde onu bacağından vurmuş ve kelepçeleyerek götürmüştü, bu yüzden bazı tavizler vermeden onunla görüşmek istemiyordu. John görüşmeyi ancak Nikki'nin telefonda konuşmak yerine ortak salonda onunla yüz yüze oturması ve aralarındaki camın onları ayırması koşuluyla kabul etmişti. Bugün üstünlük sağlayabileceği tek zaman bu olacaktı. Nikki bunu kabul etmişti çünkü kaybedecek zamanı yoktu.

Nikki yanında getirdiği dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve bir gardiyan onu John'un beklediği odaya götürdü. Duvara dayalı bir masada tek başına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Sarı saçları Nikki onu son gördüğünde çoktan ağarmıştı, ama yine de

Gri, kirli sarışını kesinlikle geride bırakmıştı. Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyordu ama Nikki karısının ondan boşanmak üzere olduğunu biliyordu. Tüm bu olanlardan sonra oğullarının hâlâ iyi olduğunu umuyordu.

"Burada bekleyebilir misiniz?" Nikki ona eşlik eden muhafıza sordu.

"Sorun değil," diye cevap verdi adam. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Nikki, adamın odaya alaycı bakışından John'un pek sevilmediğini anlayabiliyordu.

Nikki ona teşekkür etti ve sonra John'a doğru yürüdü. John hemen ayağa kalktı ve ona bir sandalye çekti ama Nikki başını salladı. "Ben ayakta duracağım. Bu sosyal bir görüşme değil."

"Nik, seni görmek çok güzel," diye söze başladı, uzun zamandır pek çok kişiyi büyüleyen gülümsemesini ona da göstererek.

"Ajan Hunt," diye düzeltti onu. "Size ailemin cenazesi hakkında bazı sorular sormam gerekiyor. Özellikle de cenazeye kimin katıldığını hatırladığınızı." Sesinin, ona karşı medeni davranmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu belli etmemesine şükretti.

"Evet, tamam," dedi ellerini önlerindeki masanın üzerine koyarak. "Ama sen nasılsın? Son zamanlarda Amy ile konuştun mu?" diye sordu.

"Ben iyiyim, son zamanlarda da iyi değilim ama eski eşinin durumunun iyi olduğunu duydum." Nikki dosyayı açtı ve Frost'un farklı görüntülerini ortaya koydu. "Bu adamı tanıyor musun?"

John onlara zar zor baktı. "Hayır. Kim o?"

"Senin gibi bir katil," dedi. "Sadece kameraya dönük olana değil, her görüntüye dikkatle bakın." Nikki sesini gerginlikten uzak tuttuğunu sanıyordu ama John insanların duygularını okumakta ustaydı. Bu yeteneği yıllardır insanları manipüle etmesine yardımcı olmuştu.

Şimdi onu inceliyordu. "Ona kızdığın başka bir şey daha var. Ne için?"
"Konuyla alakasız. Resimlere bakın."

John'un gözlerinde tahmin edilebilir bir öfke parladı. Sosyopatlar kendilerine meydan okunmasından hoşlanmazlardı. "Henüz değil, Ajan Hunt. Burada sıkıldım. Mark Todd özgürlüğünün tadını çıkarıyor mu? Sen ve küçük kardeşi hala ateşli ve ağır mısınız?"

"Mark'ın durumu iyi ve benim özel hayatım seni ilgilendirmez." Onun Rory'yle ilgili sözlerini duymazdan geldi ve kendisini etkilemesine izin vermedi. "Lütfen resimlere bakın."

John parmaklarını masaya vurdu. "Gerek yok. Dünkü basın toplantısını gördüm. Neden vermedin?"

Nikki onun sorusunu duymazdan geldi ve Burberry mağazasından aldığı fotoğrafı ona doğru itti. "Şuna bir bak. Haberlerde yoktu."

"Neden bana adi bir suçluymuşum gibi davranıyorsunuz?"

Nikki gözlerini devirdi. "Merak etme John, sen özelsin. Sen bir katil ve seri tecavüzcüsün, suçlarının bedelini başkaları öderken yirmi yıl boyunca lüks bir hayat yaşadın."

"Yine de bu tamamen benim hatam değildi, değil mi?" diye sordu deadpan.

Nikki hangi duygunun daha güçlü olduğundan emin değildi -şok mu yoksa öfke mi? Midesi ekşiyor, boğazı yanıyor ve duygularını kontrol altında tutmaktan kafası patlamaya hazır görünüyordu. "Bu noktada beni manipüle edebileceğini gerçekten düşünümüyorsun, değil mi?" Öne doğru eğildi. "FBI Akademisi'ndeyken Gece Sapığı ve Green River Katili'yle görüşmüştüm. Ridgeway hapse gireli birkaç ay bile olmamıştı ve hâlâ oyun oynamaya çalışıyordu. Yakın tarihin en patolojik, en vahşi suçlularından bazılarıyla kafa kafaya geldim. Acinası çabalarınız bende işe yaramayacak."

Yüzü kızarmaya başlamıştı. "Ailenin cenazesini sana başka kim anlatabilir Nicole? Ben oradaydım."

"Anılarınız bu dava için çok önemli değil. Sadece birkaç boşluğu dolduruyorlar." Duygularını saklamak için mücadele etmekten kasları ağrıyordu.

John kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nikki, lütfen. Bunu burada kaldıramam. Hepsi benden nefret ediyor. Sürekli tehdit ediliyorum-"

"Umurumda değil. Bana bu adamın gerçek ismini vermediğiniz sürece, bir karşılık alma şansınız sıfır."

"Tanrım, hâlâ soğuk bir kaltaksın." Maske düşmüştü ve John, Nikki'nin parmaklıklar ardına tıktığı düzinelerce katilden farklı görünmüyordu.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Şimdi, muhtemelen sizin için bazı değişiklikler yapabilirim, en azından muhafızlarla, ama önce bana yardım etmelisiniz."

Çenesi tutulan John resimlere tekrar baktı. "Çocuğumun hayatı üzerine yemin ederim, onu tanıyamadım."

"Peki," dedi Nikki. John'dan ne kadar nefret etse de, oğlunu seviyordu. Ama aynı zamanda mümkün olan her avantajı elde etmek için onu kullanıyordu. "Cenaze evinde tuhaf görünen birini gördüğünü hatırlıyor musun? Kenarlarda takılırdı, kimseyle pek sosyalleşmezdi."

"Cenaze evine her gittiğimde seninleydim," dedi. "Tören sırasında senin yanında oturdum."

Onun kendisine zarar vermeye çalıştığını biliyordu ama bunu başardığını ona göstermeyecekti. "Kameralı birini gördün mü? Tabutların yanında uzun süre takılan?"

"Ayrıştırma yeteneğiniz takdire şayan. Ailenizin tabutları hakkında soğukkanlı konuşmak çok zor olmalı."

"Ayrıştırmak bu anlama gelmiyor," dedi, yemi yutmamaya kararlıydı. "Soruya cevap ver."

"Hayır, tabutu süzen herhangi bir sürüngen fark etmedim. Neden?"

Nikki onu görmezden geldi ve bir sonraki sorusunu sordu. "Annmarie Mason'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Gerçi onu yıllardır görmedim. Neden?"

"Cenazeyi takip eden haftalarda ve aylarda Annmarie'nin biriyle çıkıp çıkmadığını hatırlıyor musunuz? Mezun olduğunda bir erkek arkadaşı olup olmadığını hatırlıyor musunuz?"

Kıs kıs güldü. "Sen onun en iyi arkadaşı değil miydin?"

"Sen ailemi soğukkanlılıkla öldürene kadar, evet," dedi Nikki soğukkanlılıkla. Sabrını kaybetmeye başlamıştı. "İşe yarar bir bilgi verecek kapasitede olmadığını söyleyebilirim." Resimleri dosyaya geri koydu ve gitmeye hazırlandı.

"Öylece gidecek misin?" John sordu. "Bilgi istediğini sanıyordum."

"Hiç yokmuş gibi görünüyorsun. Senin aksine benim çok fazla boş zamanım yok, bu yüzden önceliklerimi belirlemem gerekiyor. Sen kendini benim listemin en altına koyuyorsun."

Adamın ukala yüzüne arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Tanrım, tamam. Annmarie son sınıfta kendinden büyük bir adamla çıkmıştı. Adını bilmiyordum ama Mankato State'i seçmesinin sebebinin o olduğunu duydum."

Nikki rahatlayarak iç çekti. Kendini toparladı ve John'a doğru döndü.

"Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun? Büyüyüp bu fotoğraflardaki adama benzemiş olabilir mi?"

"Belki. Yüzü hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ve onu sadece birkaç partide gördüm. Sadece kekeliyordu. Çok kötü değildi ama etrafta çok insan olduğunda daha kötü oluyordu. Annmarie gibi ateşli bir kızın bu kadar geri ve antisosyal biriyle birlikte olmaması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Onu liseden hatırlıyor musun?" John, Nikki'den birkaç yaş büyüktü ve Nikki gençken onun çekiciliğinin bir parçası da buydu.

"Benden daha büyüktü," dedi John. "Mankato State'te yüksek lisans asistanıydı."

"Ne zaman?" Nikki, John'un verdiği bilgiye tepki vermemeye çalışarak sordu.

Omuz silkti. "Sanırım 96, 97 yıllarıydı. Kış tatiliydi, insanlar evdeydi. Bir partide ona rastladım." John konuşmayı kesti ve Nikki bir an onun ekleyeceği bir şey olup olmadığını görmek için bekledi. Ama söyledikleri ona devam etmesi için çok şey veriyordu ve verdiği ayrıntıların gerçek olduğuna inanıyordu.

Nikki, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," diye karşılık verdi.

John ayağa kalktı. "Nikki, lütfen transfer olmama yardım etmeyi düşün. Bu sana da yardımcı olur. Beni kuzeye gönder. O zaman donmuş tundrada olurum ve sana yakın olamam."

"Hayır." Nikki bu kez yürümeyi bırakmadı. "Burada geçirdiğin zamanın tadını çıkar, John."

Eşyalarını topladıktan sonra Nikki neredeyse koşarak dışarı çıktı. Birkaç temiz nefes aldı ve John'u görmenin verdiği kötü tadı üzerinden atmaya çalıştı. John'un alaylarının çoğunu üzerinden atmaya başarmıştı ama onun yanında oturmasıyla ilgili yorumu hâlâ canını yakıyordu. Cinayetlerden sonra onun omzunda ağladığını, ayin sırasında ona göz kulak olduğunu düşünmesine asla izin vermemişti. O zamanlar çok minnettar olmuştu.

Bunun John'a vermiş olması gereken tatmin asit gibi yaktı. Ama onun gideceğini anladığında yüzünde beliren ezilmiş ifade acısını biraz olsun hafifletti. Bu kadar çok hayata yaptıklarından dolayı asla yeterince acı çekemezdi ama Nikki hayatının geri kalanını

Öfkesinin mutluluğunu yiyip bitirmesine izin veriyordu. Anı yaşamaya başlaması gerekiyordu. Ama şu anda geçmişin çözülmesi gerekiyordu.

Nikki, John'un söylediklerinin sonunda Frost'un izini bulmasına yardımcı olabileceğinden emindi. Cipe bindi ve şerifin karakolundan Liam'ı aradı, o ve Miller basın toplantısından bu yana gelen ipuçlarını gözden geçireceklerdi.

"Bahşişler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Pek iyi değil," diye cevapladı Liam. "Düzinelercesini çoktan eledik. Bu sabah birkaç tane daha geldi, bu yüzden Miller ve ben onları kontrol etmeye gidiyorduk."

"Miller'a bir şerif yardımcısının ona yardım edip edemeyeceğini sor. Benim için başka bir şey yapmanı istiyorum. John'a göre, Annmarie 1996 ya da 1997'de yaşlı bir adamla çıkıyormuş. Adam Mankato State'de asistanmış. Üniversite aracılığıyla onu bulabilirsek, Frost'un gerçek adını öğrenebiliriz."

"Samanlıkta iğne aramaktan bahsediyoruz. Yüksek lisansını ne üzerine yaptığına dair bir fikrin var mı?" Liam sordu.

"Ne yazık ki hayır." Nikki motoru çalıştırdı. "Mankato State'in 1992'den 1999'a kadar olan kayıt memuru için arama emri çıkartabilir misin bir bak. O dönemde kimlerin yüksek lisans yaptığını bilmek istiyoruz ve Lyle ismini arıyoruz."

"Bu biraz zaman alacak," diye yanıtladı Liam. "Yargıcın hüküm giymiş bir suçlunun verdiği bilgilere dayanarak arama emrini imzalamaya ne kadar istekli olacağını bilmiyorum."

Nikki, "Darcy Hoff'un hayatı tehlikede," dedi. "Elinden gelenin en iyisini yap. Arama emrini beklerken Mankato State mezunlar ağını kontrol et. Muhtemelen bilgilerini vermemiştir ama kontrol etmeye değer. LinkedIn'e bak, profilinin olabileceği herhangi bir yere. Lyle'ı arıyorsanız, 1971 doğumlu. Annmarie teknoloji alanında çalışıyordu, o da öyle olabilir. Bir şey bulursan bana haber ver."

"Nerede olacaksın?" Liam sordu.

"Caitlin bulduğu bilgilerin üzerinden geçmek istedi, bu yüzden onunla öğle yemeğinde buluşacağım. Ama şu anda Heritage House'a gidiyorum."

"Howard'la tekrar konuşmak için mi? Olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Geçen sefer ne oldu?"

Nikki cipin penceresinden dışarı baktı ve rüzgârın uzaktaki ağaçların arasından fışkırmasını izledi.

"Konuşacağım kişi Howard değil."

YİRMİ DÖRT

Nikki, Heritage House'un resepsiyonunda oturan kızı tanıımıyordu ama kız onu tanımış görünüyordu. Masanın üzerine yayılmış çizelgelerden başını kaldırdı.

"Lynn'i getireceğim, Ajan Hunt."

"Aslında zahmet etmenize gerek yok. Sadece Bay Hardin ile biraz konuşmam gerekiyor. Müsait mi?" Hardin, Nikki ailesini bulduğunda olay yerine gelen polis memuruydu ama daha da önemlisi, annesinin yaşlarındaydı, hayatı boyunca Stillwater'da yaşamıştı ve bir polis hafızasına sahipti. Bu da onu Frost'u tanıyabilecek birkaç kişiden biri yapıyordu. Ailesinin katiliyle karşılaşmaya zaten katlanmıştı, o yüzden Hardin'le uğraşmak kolay olacaktı.

"Öyle olmalı," dedi kız. "Binanın rehabilitasyon bölümünde, beş numaralı odada."

"Teşekkür ederim." Nikki hızlıca giriş yaptı. "Bay Mason nasıl?" "Her zamanki gibi," diye cevap verdi kız. "Sanırım bu onun için bir lütuf. Annmarie'nin onu görmeye gelmediğinin farkında değil."

Nikki ona teşekkür etti ve rehabilitasyon ünitesinin tabelalarını takip etti. Beş numaralı odanın kapısı açıktı ve Hardin'in bandajlı dizini destekleyerek yattığını, elinde bir kumanda olduğunu görebiliyordu. Hatırladığından daha küçük görünüyordu - sadece fiziksel boyutu değil, genel

Boyu posu. Artık korkutucu değildi. Mark'ın serbest bırakılmasından beri onu görmemişti ve o zaman da Nikki'yle neredeyse hiç konuşmamıştı. Hardin'e karşı olan duygularıyla boğuşuyordu. Bir yanı yıllar önce ona gösterdiği şefkati hatırlıyordu ama Mark'la olan kişisel sorunlarının bir emniyet görevlisi olarak yemin ettiği görevinin önüne geçmesine izin verdiği için hâlâ öfkeliydi.

Kapıya vurdu. "Bir dakikan var mı?" dedi.

Onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu ama başını salladı. "Tabii, otursana."

"Dizin nasıl?" Odanın uzak köşesinde, pencerenin yanındaki yastıklı sandalyeye oturdu. Yakındaki masanın üzerinde birkaç pembe ve sarı çiçekli bitki duruyordu ve Nikki komodinin üzerinde bir dizi renkli kalem ve kalın bir kâğıt gördü. Hardin'i hiçbir zaman sanatsal bir tip olarak görmemişti ama en azından burada sıkışıp kaldığı sürece yapacak bir şeyi vardı.

"İyileşmek..." dedi, garip görünüyordu. Yüzü daha inceydi ve Nikki kollarındaki derinin sarktığını görebiliyordu.

"Görünüşe göre biraz kilo vermişsin," dedi Nikki. "Bu iyi bir şey."

"Rehabilitasyona yardımcı oluyor ama daha vermem gereken çok şey var." Adam ona baktı.

"Neden buradasın?"

İşe koyulma ve kibar sohbeti bir kenara bırakma ihtiyacını takdir ediyordu.

"Annmarie Mason'a olanları duydun mu?"

"Yaptım," dedi. "Özür dilerim. Görünüşe göre Frost'a yaklaşıyorsun."

"Belki," diye yanıtladı Nikki. "Ama hâlâ bizden birkaç adım önde. Annmarie hakkında ne biliyorsun? Onu son zamanlarda gördünüz mü?"

"Bir kez," dedi. "Yaşlı Howard onun öldüğünü bile bilmiyor, değil mi?"

Nikki başını salladı. "Yanlış hissediyorum ama ona söylemenin bir anlamı yok çünkü üzülecek ve sonra da unutacak. Tabii adını bile hatırlarsa."

"Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Annmarie hakkında bildiklerime gelince, pek bir şey yok. Bilgisayar mühendisliğinde çalışıyordu, babasını ziyarete gelmişti. Hepsi bu kadar."

"Ajan Wilson'ın basın toplantısını gördün mü?" Nikki sordu.

Hardin başıyla onayladı. "İyi iş çıkardı ama seni orada göremeyince şaşırdım."

Nikki yanağının içini çiğneyerek Hardin'e ne kadar güvenebileceğine karar vermeye çalıştı. Sorularını dürüstçe yanıtlayabilmesi için bağlamını anlaması gerekiyordu. "Bak, muhtemelen bana kızgınsın ama çoğu zaman iyi bir polistin. İyi niyetli olduğunu, yanlış adamı parmaklıklar ardına koymak istemediğini biliyorum. Ve her şey olduğunda sen de oradaydın. Aileme, yani-

"Sana kızgın değilim," diye araya girdi Hardin ve Nikki şaşırmış bir halde ona baktı. "Bir süre kızdım, ama sonra her şeyi kendimin yaptığını kabul etmek zorunda kaldım. John'un yaptığını hiç bilmiyordum ama Mark'tan da hiç emin değildim. Her zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim, sanki onun orada olması çok kolaymış gibi. Ama doğru olanı yapamayacak kadar gururluydum."

Nikki sonunda söyleyeceklerinden pişmanlık duyabileceğini biliyordu ama Hardin'e inanıyordu. Nikki, "Cenaze töreninin olduğu gün birisi annemin tabutunun içinde bir fotoğrafını çekmiş," dedi. "Geçen gün bana bırakılmıştı."

Hardin dik oturdu, yüzünde mutlak bir tiksinti ifadesi vardı. "Ne yapmışlar?"

"Tabutta nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?" Nikki usulca sordu. "Unutmuşum."

"Çok güzel bir kadındı," dedi Hardin. "Ve nazik biriydi. Ailen benim için böyle bir örnek." Onun ne demek istediğini biliyordu. Çok korkunç ve üzücü olduğu için aklına kazınan bir vaka. "Orada yatarken nasıl da oyuncak bir bebeğe benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum."

"Orada olmaması gereken birini fark ettiniz mi? Ya da annemle babamın tabutlarının yanında dolaşan birini?" Nikki sordu.

"Kahretsin Nicole, o günü uzun zamandır düşünmemiştim. Pek değil... Orada o kadar çok insan vardı ki..." Hardin dedi ki. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Gerçekten."

Nikki ayağa kalktı. "Uzun bir atıştı. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başını salladı. "Annenin yakın olduğu bir kişi var, o biliyor olabilir."

Nikki, "Nadine'in durumu pek iyi değil ve ailesini ziyarete gitti," dedi. Nadine küçükken komşusuydu ve Nikki'nin Stillwater'a döndüğünde yeniden bağlantı kurduğu ilk insanlardan biriydi.

"O değil." Hardin neredeyse özür diler gibi baktı. "Ruth Todd'dan bahsediyorum."

Nikki, Caitlin'in karşısındaki kabine kaydı. Main Café Stillwater şehir merkezinin vazgeçilmezlerinden biriydi ve ne gariptir ki Nikki burada en son yemek yediğinde Caitlin'le aralarında hararetli bir tartışma yaşanmıştı. Ceketini silkti ve yanına koydu. "Üzgünüm, geç kalıyorum."

"Önemli değil." Caitlin ona baktı. "Seni bu kadar kızdıran ne?"

Üç ay önce Nikki Caitlin'e pek güvenmiyordu ama son haftalarda onu daha iyi tanımaya başlamıştı. Caitlin yardım etmek istiyordu ama o hâlâ bir gazeteciydi. "Bir şey söylemeden önce, bu anlattıklarımın hiçbirine yer vermeyeceğini duymam gerek."

bir tür rapor ya da belgesel. Frost'a karşı açılan davayı tehlikeye atabilir."

Caitlin iç çekti. "Gerçekten bunu şimdi yapacağımı mı düşünüyorsun?" "Sadece senden duymak istiyorum."

"Pekala. Söz veriyorum aramızda kalacak. Şimdi, neden patlamaya hazır görünüyorsun?"

"Bu sabah John Banks'i gördüm, sonra da Hardin'i. Heritage House'dan doğruca buraya geldim."

"Vay anasını," dedi Caitlin. "Kötü bir sabahtan bahsediyoruz. Buna değdi mi? Bu mu?"

"Belki," dedi Nikki. "Bazı bilgilerin izini sürüyoruz." O menüyü açtı ama kelimelere odaklanamadı. "Lacey babasıyla birlikte, değil mi?" Caitlin sordu.

Nikki başını salladı. "Onu birkaç gün okuldan uzak tutacak. Onun evinde güvende olacak."

"Bu seni biraz rahatlatacaktır." Caitlin buzlu çayına üç paket şeker attı. "Diğer her şey nasıl gidiyor?"

"Karanlık aile sırları hazinem mi? Harika."

Caitlin gözlerini devirdi. "Hadi ama, burada arkadaş olmaya çalışıyorum." "Özür dilerim," dedi Nikki. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi bir hız trenindeymişim gibi

sürekli bozuluyor." Hiç düşünmeden Caitlin'e Tyler'ın verdiği bilgileri anlattı. "Bu yıllar önceydi. Ne zamandır beni izliyordu? Ya kapıyı Tyler yerine ben açsaydım? O kadınlar hâlâ hayatta olur muydu?"

"Belki, ama ölmüş de olabilirsin," dedi Caitlin kesin bir ifadeyle.

"Ya da o olur var olmuştur memnun tarafından sahip olmak bazı nazik benimle bağlantı kur."

Caitlin öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Sen

Psikolog, Nikki. Sen Biliyorum daha iyi daha
Bu. Frost o

Kadınları incitmeye mecburdu ve tetikleyicisinin annenizle veya aile geçmişinizle bir ilgisi olsa bile, bu onu öldürmekten alıkoyabileceğiniz anlamına gelmez."

"Biliyorum." Nikki iç çekti. "Suçluluk benim en sevdiğim duygudur."

"Aynen, ama sanırım bana o anda elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı ve bu kararlardan dolayı kendimizi kötü hissetmememiz gerektiğini söyleyen sendin." "Haklısın." Nikki menüyü kapattı. "Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım.

kendi tavsiyemi dinliyorum."

Köpüklü garson geldi ve Nikki çizburger ve patates kızartması sipariş etti. İçine bir de çikolatalı shake atmayı düşündü ama vazgeçti. "Su iyi olur."

"Ben Sezar salatası alacağım." Caitlin menülerini garsona uzattı. Nikki'nin yüzündeki alaycı ifadeye güldü. "Bana öyle bakmayı kes. Kahvaltıda dört tane Eggo waffle yedim, yemin ederim."

"İşte bu benim kızıma benziyor."

Caitlin güldü ve yanında taşıdığı büyük tasarım iş çantasını karıştırdı. "Hardin medeni miydi?"

"Öyleydi," dedi Nikki. "Ayrıca annemin yakın bir arkadaşıyla konuşmamı önerdi. Yakın eski bir arkadaşı sanırım."

"Kim?"

"Ruth Todd."

"Ahh. Ne yapacaksın?"

"Onu aramalıyım ama benimle konuşmak istemediğini biliyorum."

Caitlin buzlu çayını karıştırdı. "Muhtemelen hayır, ama kayıp bir kişiyle ilgiliyse, yardım etmek için elinden geleni yapacağını düşünüyorum."

Nikki ona katılıyordu ama yine de Ruth'a nasıl yaklaşacağından emin değildi. "Telefon numarası bende yok."

Caitlin telefonunu eline aldı ve yazdı. Birkaç saniye sonra Nikki'nin telefonu çaldı. "Artık biliyorsun."

"Teşekkürler." Nikki konuyu değiştirmeye karar verdi. "Michigan'daki bağlantılarından bir şey öğrenebildin mi?"

"Yaptım." Caitlin masanın üzerine kırmızı bir dosya ve bir bloknot koydu. Bir çift okuma gözlüğü taktı. "Belki bulduklarım Ruth'la konuşmanın gerekli olup olmadığına karar vermene yardımcı olur."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Nolan yaygın bir isim ama annenizin doğum kaydını buldum. Annesinin adı Jennifer Nolan olarak geçiyor." Caitlin dosyadan bir belge çıkardı ve Nikki'ye uzattı. "Bu annenin doğum belgesinin bir kopyası. 'Baba' adı verilmemiş ve annene de doğumda bir soyadı verilmemiş."

"Annemin kızlık soyadı Nolan'dı. Annemle babamın evlilik cüzdanlarını gördüm. Neden doğum belgesinde olmasın ki?"

"Çünkü annen Roger Nolan tarafından evlat edinildi."

Nikki, "Hayır, onun öz babasıydı," diye ısrar etti.

"Hiç sanmıyorum," dedi Caitlin. "Büyükkannen Roger Nolan'la 1944 yılında evlendi. Mary Sue Nolan bir yıl sonra doğdu. Vergi kayıtlarına göre, Nolanlar 1952'de Minnesota'ya taşınmışlar. Kasım 1954'te boşanmışlar. Annen onlar ayrıldığında doğmuş, ben de doğum belgesini kontrol ettim."

Nikki onu takip etmiyordu. "Büyükkanne Jenny'nin bir ilişkisi olduğunu ve bu yüzden annemin doğum belgesinde soyadının olmadığını mı söylüyorsun?"

"Belki, belki de ayrılmışlardır. Her iki durumda da, büyükkannen Jenny annen doğduktan iki yıl sonra Roger'la yeniden evlendi ve onu yasal olarak evlat edindi. Ama 1972'de kesin olarak boşandılar."

"Yani Frost annemle öz babası üzerinden akraba olabilir mi? Benimle olan bağlantısı bu olabilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Caitlin. "Ayrıca büyük büyükanne ve büyükbabanın da izini sürdüm. Jennifer'ın anne ve babası 1978 yılına kadar aynı Michigan adresinde yaşamışlar, yani senin büyük büyükbabanın öldüğü yıl. Mülk satılmış. Büyük büyükannen de dört yıl sonra vefat etmiş."

Nikki, "Büyükannem Jenny'nin annesi hakkında konuştuğu belli belirsiz bir anım var," dedi. "Felç geçirip öldüğünde annem de ben de yıkılmıştık. Ama en azından o annemden önce öldü; çocuğunu kaybetmenin acısını çekmek, annemin öldürüldüğünü görmek zorunda kalmadı."

Yemekleri geldi ama Nikki ne kadar yiyebileceğinden emin değildi.

"Yani Frost annemin biyolojik babasının tarafında uzun süredir kayıp olan bir akraba olabilir, ama bunu nasıl bilebilir?"

Caitlin, "O da benim yaptığım gibi araştırma yapabiliirdi," dedi. "Eğer bilginiz ve sabrınız varsa internet bunu kolaylaştırıyor."

"Annemin ve büyükannem Jenny'nin adını buradaki ve Michigan'daki doğum kayıtlarıyla karşılaştırdın mı?"

Caitlin başını eğdi. "Başka bir doğum bulamadım."

Nikki ellerini kaldırdı, kendini umutsuz hissediyordu. "Artık hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun değil," diye güvence verdi Caitlin ona. "İşleri biraz daraltmaya yardımcı olur."

Nikki patates kızartmalarından birkaç tane yedi. "Bu Darcy Hoff'a yardımcı olmuyor."

"Henüz değil, ama eninde sonunda olabilir. Teyzen evlendi mi ya da çocuğu oldu mu? Herhangi bir kayıt bulamadım."

"Hiç evlenmedi," dedi Nikki. "Kendi deyimiyle, yatılı kadın sosyal arkadaşlarından payını aldı. Hepimiz daha fazlası olduğunu biliyorduk ama kimse bir şey söylemedi."

"Yani lezbiyen miydi?"

Nikki başını salladı. "Bazı nedenlerden dolayı, çocuk sahibi olamadığını hissediyorum, bu yüzden bir noktada denediğini ve bunu öğrendiğini varsayıyorum. Annem ölmeden önce annemle aralarının çok bozuk olduğundan eminim. Bildiğim kadarıyla hiç barışmadılar."

Liam'ın adı Nikki'nin ekranında yanıp söndü. Hemen cevap verdi.

"Hey, kız arkadaşınla birlikteyim. Mankato State ile temasa geçtin mi?"

Liam heyecanla, "Evet," diye cevap verdi.

Nikki neredeyse telefonunu yarısı yenmiş çizburgerinin üzerine düşürecek; daha o söylemeden önemli bir şey bulunduğunu anlayabiliyordu. "Ne?"

Caitlin'in gözleri parladı. "Ne oldu?" diye tısladı. Nikki onu görmezden geldi. "Liam?"

"Lyle'ı buldum. Mankato State'te yüksek lisans öğrencisiymiş ve zaman aralığı doğru. Ama tam adı Oliver Lyle Riley. Stillwater'ın yaklaşık 30 mil kuzeydoğusunda arazisi var."

YİRMİ BEŞ

Nikki eşyalarını görev gücü odasının zeminine bıraktı. Restoranın masasına yirmi dolar atıp Caitlin'i haberdar edeceğine söz verdikten sonra arabayı sürmeye cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde Washington County Polis Karakolu'na koştu. Oliver Riley ismi kafasında tekrarlanıyordu; onu yakaladıklarına inanamıyordu ama ismi de tanıımıyordu. Liam'ı gördüğünde otoparkta koştuktan hâlâ nefes nefese kalmıştı. Liam ve Miller'la birlikte odanın ortasındaki masaya otururken, "Bana her şeyi anlat," dedi.

"Mankato State fakülte kayıtları bana onun adını ve adresini söyledi ve siz sormadan söyleyeyim, arama iznine ihtiyacım yoktu çünkü bilim ve mühendislik dekan yardımcısıyla konuştum." Liam bir enerji içeceği içti. "Bilgi teknolojisi bu şemsiyenin altına giriyor. Her neyse, o programın şu anki dekanı doksanlı yıllarda yardımcı profesörmüş. Onu hemen tanıdı," dedi Liam. "Harika bir öğrenci, zeki, huysuz. Çok fazla arkadaşı yoktu ama kimsenin onunla bir sorunu yoktu. Görünüşe göre bütün kız öğrenciler ona aşıkmuş." Gözlerini devirdi. "Ama çok güzel bir kız arkadaşı vardı."

"Ona Annmarie'nin lise fotoğrafını gösterdin mi?"

"Evet. Oliver'ın kız arkadaşı olduğunu doğruladı." Liam tıklayıcıyı akıllı tahtaya doğrulttu ve bir ehliyet belirdi. "En son yedi yıl önce Virginia'da yenilenmiş." Frost'un Burberry mağazasındaki fotoğrafı ehliyetin yanında belirdi, ardından da robot resmi. Oliver son birkaç yılda biraz yaşlanmıştı ama görüntüler açıkça aynı kişiyi gösteriyordu.

Nikki göğsünün patlamak üzere olduğunu hissetti. Frost'un ukala sırıtışı onu avlamak için geri dönüyordu.

Miller masanın ucundaki sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ona sahip olduğumuza inanamıyorum. Bu çok kolay. Bir bit yeniği olmalı."

"Bir tür tuzak kurulduğunu varsaymak zorundayız." Nikki onun ne demek istediğini anlayabiliyordu ama onu tanımalarının tek nedeni Nikki'nin John'la konuşmuş olmasıydı. Frost'un bu konuda hiçbir fikri olamazdı.

Oliver'ın görüntüleri hava fotoğraflarıyla yer değiştirirken Liam, "Mülkünün havadan çekilmiş fotoğraflarını buldum," dedi. "Yaklaşık bir dönümlük bir arazi üzerinde eski, çiftlik tarzı bir ev. Oldukça تنها bir yer."

Nikki tahtaya bir adım daha yaklaştı. "Buranın kırsal bir bölge olduğunu biliyorum ama sokak görünümü var mı?"

"Sanırım öyle."

Nikki resim değişirken bir tık sesi duydu ve otoyoldan eve bakıyorlardı. Resim yaz aylarında çekilmişti ve çimlerin biçilmesi gerekiyordu. Ev yoldan en az yüz metre geride duruyordu ve fotoğraf çekildiğinde araba yolunun yeni bir asfalta ihtiyacı vardı.

Resmi incelerken Nikki'nin içine bir deja vu dalgası yayıldı. "Oliver Riley'den önce buranın sahibi kimdi?"

"Bana bir dakika verin," dedi Liam.

Yazdıkları Nikki'nin kafasında örse vurulmuş gibi ses çıkarıyordu. Yüksek ateşten yeni düşmüş gibi nemli hissediyordu. Sürekli

ön bahçedeki söğüt ağacına bakıyordu. Aşırı büyümüşü ama Lacey'nin yaşlarında küçük bir kızın oynaması için çok güzel bir yer olabilirdi. Nikki ürperdi, kollarında tüyler diken diken oldu.

"Son sahibi Michael Smith'ti ve dört yıl önce Oliver'a sattı."

"İlginç bir zamanlama," dedi Miller. "Annmarie babasına bakmak için çoktan geri taşınmıştı. Frost onu buraya kadar takip etti."

"Seksenli yılların başında Smith'e mi aitti?" Nikki sordu.

"Hayır, bu bir..." Liam durakladı. "Jennifer Nolan."

Nikki'nin içine buz gibi bir korku düştü. "Bu Jenny Nine'nin eski evi."

Miller dik oturdu. "Bekle, ne?"

"Tanıdık geldiğini biliyordum. Büyükanнем Jenny orada felç geçirerek öldü. Sanırım on iki yaşındaydım. Cenaze töreni bu evde yapılmıştı. O zamanlar çok daha güzel görünüyordu. Dışarıda her tarafta çiçekler vardı. Bir sürü papatya hatırlıyorum." Nikki muhtemelen saçmaladığını biliyordu ama elinde değildi. "Frost ailemin Michigan'dan geldiğini biliyordu. Büyükanнемin eski evinin sahibi. Annemin bir fotoğrafını çekmiş.

-"Dirseklerini masaya dayadı, başını avuçlarının arasına aldı. Çok önemli bir bilgi eksikti, bunu biliyordu. Frost'un Nikki'nin ailesine olan ilgisini tam olarak saptamak için yeterli bilgiye sahip değillerdi ama Darcy'nin nerede olabileceğine dair bir ipucu bulmuşlardı. O evde olabilirdi.

Nikki'nin kulakları damarlarında dolaşan adrenalinden dolayı uğulduyordu. İçeri girip onu bulmak için tek şansları vardı. Başaramazlarsa, Frost onun adını bildiklerini anlayacak ve ortadan kaybolacaktı.

Nikki, "Bu konuda hızlı ve sessiz hareket etmeliyiz," dedi. "İkinizin de bizi bekliyor olabileceğini düşündüğünüzü biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. FBI TAC ekibini harekete geçirmek çok uzun sürer. İlçenin taktik birimini ne kadar çabuk göreve hazır hale getirebilirsiniz?"

"Birkaç saat," dedi Miller. "O yol üzerinde sadece birkaç ev var, yani bolca korunmamız gerekir."

Nikki başını salladı. "Ekibini ara o zaman."

Miller kahvesini aldı ve telefonunu kulağına dayayarak koridora çıktı.

"Her şeye hazırlıklı olmalıyız," dedi Liam. "Frost'un kaçması da buna dahil."

"Yapacağız." Her ne kadar silahla saldırmak istese de, Frost'u kimse ölmeden yakalamak istiyorlarsa bir plan yapmaları ve bu planı mükemmel bir şekilde uygulamaları gerekiyordu. Aralarına ne kadar kolay karışabildiğini kanıtlamıştı ve hemen her koşulda rahat görünüyordu. Burberry mağazasındaki resmini bir görgü tanığının eşleştirmesiyle görmek onu senkronize olmaktan çıkarabilirdi ama Frost gibi biri en çok köşeye sıkıştırıldığında tehlikeliydi. "Miller geri döndüğünde ayrıntıları netleştiririz ama Frost'un kaçabilmesi halinde kullanabileceği en yakın yollara birimler yerleştirmesini isteyeceğiz. Taktik ekibine evin etrafında geniş bir çember oluşturmalarını söyleyeceğim. Sadece iyi atış yapabilen birinin ön kapıyı net bir şekilde görebildiğinden emin olmam gerekiyor."

Liam gözlerini kıstı. "Neden sadece ön kapı?" "Çünkü ilk kapıyı çalacağım yer orası."

Liam açık dizüstü bilgisayarının üzerinden ona baktı. "Cidden öylece yürüyüp kapıyı çalmayacaksın, değil mi? Çelik yelekle bile olsa, o mesafeden sana ateş ederse işin biter."

"Söylemeyecek," dedi Nikki. "Bana söylemek için can attığı o kadar çok şey var ki."

Liam'ın kafası karışmış görünüyordu.

Miller geri döndü. "İki saat içinde hazır olacaklar." Liam kaşlarını çattı. "Az önce bana söylediklerini şefe de söyle."

"Kapıyı çalacağım ve beni destekleyecek iyi bir nişancıya ihtiyacım var."

Miller'ın kara kaşları birbirine çatıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Eğer başka biri ona yaklaşırsa, bir a ç m a z yaşayacağız."

"Taktik ekibinin eğitimli o l d u k l a r ı gibi yarığı açmasına izin verebilirsin." Liam'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Nikki onu görmezden geldi. "Takım kapanırken ben onu oyalarım. içeri."

"Nikki, buna çok yaklaştın." Liam kendini tuttu. "Frost paranoyak olmak zorunda. Ne yapacağı belli olmaz ve bu iki şeyin birbirine uymadığını bilirsiniz."

Ama Nikki'nin buna tahammülü yoktu. "Evet, öyleyim," diye patladı sonunda. "Bu bir şekilde benim ailemle bağlantılı ve çocuğumu da bu işin içine soktu. Bu şeye yakın olduğum konusunda çok haklısın. Ama hâlâ doğru kararı verebilecek durumdayım."

Liam ellerini havaya kaldırdı ve Miller'a döndü. "Şerif, ne düşünüyorsun?"

Miller parmaklarını masaya vururken bakışları Nikki'nin üzerindeydi. "Bence ince bir çizgide yürüyorsunuz, ajan. Ama öyle ya da böyle o eve gideceğini bildiğim için sanırım yapabileceğimiz en iyi şey sana destek olmak."

Liam içini çekti, yüzü kıpkırmızıydı. "İki şey var: Siz içeri girmeden önce TAC bölgeyi kontrol edecek ve ben de sizinle birlikte yürüyeceğim. Yoksa olmaz."

"Olmaz mı?" Nikki şaşkınlık içinde sordu. Bütün o enerji içecekleri beynini mi kızartmıştı? "Son zamanlarda yükü omuzladığının farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Ama ben senin patronum, tam tersi değil. Bu benim kararım."

Liam ellerini ensesine dayadı, görünen her bir et parçası hayal kırıklığıyla pembeleşmişti. "Ajan Hunt, size karşı değilim. Sizi baltalamaya çalışmıyorum. Sadece herkesin güvende olmasına yardım etmeye çalışıyorum. Ve davanın tehlikeye girmesini engellemeye çalışıyorum."

Nikki şakaklarını ovuşturarak oluşmakta olan baş ağrısının geçmesini diledi. "Tamam. Birkaç adım arkamda durabilirsin, böylece kapıyı açtığında Frost'un görüş alanında olursun ama tam önünde olmazsın. İçeri alınmadan önce onunla konuşma fırsatı istiyorum. Sanırım o da bunu istiyor."

"Anlaştık," dedi Liam. "Ama eğer çok tehlikeli olduğunu düşünürsem, geri çekilmek benim kararım. Anlaştık mı?"

Nikki, Liam'ın çenesinin gerginliğinden geri adım atmayacağını anlayabiliyordu ve buna hakkı vardı. Sakinliğini korumalı ve Liam'ın onun tarafında olduğunu unutmamalıydı. "Anlaştık."

"TAC komutanıyla konuşacağım ve onların payına düşeni halledeceğim." Miller, Liam ve Nikki'yi garip bir çekişme içinde bırakarak çıktı.

Liam sessizliği bozdu. "Siz restorandan ayrıldıktan sonra Caitlin aradı ve bana Michigan'daki aile bağlarınızdan bahsetti."

"Güzel. Beni tekrarlamaktan kurtardı."

"Frost ya kanlı canlı bir akrabanız ya da uzun zamandır ailenize kafayı takmış durumda. Her iki durumda da bizimle oynuyor," dedi Liam. "Bir bit yeniği var. Olmak zorunda."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Senin de söylediğin gibi her şeye hazırlıklı olmalıyız. Ama Darcy'yi kurtarmaya çalışmalıyız."

YİRMİ ALTI

Nikki, Liam'la birlikte uzun araba yoluna girerken önündeki evi taradı. Verandanın ışığıyla birlikte içerideki tek bir ışık yanıyordu. Nikki evin kuzey ucunda, yaprak dökmeyen büyük bir ağacın örttüğü yerde duran Miller'ı seçebiliyordu.

Bir anı Nikki'nin bilincinin sınırlarında dolaşarak onunla alay ediyordu. Kış mevsimiydi ve dışarıda süsleme yapıyorlardı. Büyükanne Jenny o çalıya her zaman ışık koyardı. Nikki söğüt ağacının altında karda oynuyordu.

Yalnız değildi.

Onun üzerine oturmuş, yüzünü karın içine doğru itmişti. Başta şakaydı ama başını aşağı itmeye devam etti. Nikki korkudan altını ıslatmıştı. Annesi, Nikki'nin anlamadığı sözcüklerle bağırarak çocuğu üstünden çekip almıştı.

Büyükanne Jenny, onun tıpkı bitli babası gibi kötü olduğunu söyledi. Nikki onun yüzünü görmek için çabaladı ama hafızası çok bulanıktı.

Mary Teyze ve Jenny Nine evin köşesindeki büyük çam ağacının ışıklarını takmayı bitirirken annesi onu temizlenmesi için içeri götürdü.

Kan nereden gelmişti?

Nikki gözlerini daha sıkı kapatarak görüntülerin bir anlam ifade etmesini istedi. Yardım için ağlayan bir kadın.

"Hey, benimle misin?" Nikki Liam'ın sesini duyunca sıçradı.

"Özür dilerim. Küçüklüğümünden beri burayı hatırlıyorum. Hiçbir anlam ifade etmeyen parçalar, nasıl olduğunu bilirsiniz." Nikki'nin montunun altına giydiği ağır Kevlar onu aşırı ısıtıyordu. Silahını orta konsoldan çıkardı ve şarjörün dolu olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti. "Hadi gidelim."

Nikki önden gitti, çevresel görüşüne ve tam önünde ne olduğuna odaklanmaya çalıştı. Birisi beton basamaklara buz eritici koymuştu.

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Frost o evin içinde ne yapmıştı? Ona ne tür sefil bir tuzak kurmuştu? Başının döndüğünü hissetti ama bu sefer bayılmayacağına dair kendine söz verdi.

Nikki Liam'a, "Merdivenin dibinde kal," diye fısıldadı.

Yavaşça kapıya doğru adım attı, eli açık paltosunun içinde, silahını çekmeye hazırды.

"Kapı biraz açık."

Nikki bir an için çiftlik evine geri döndü ve ölü annesini bulmadan birkaç dakika önce kırık ön kapıyı yavaşça iterek açtı.

"Bekle," dedi Liam. "Bu bir tuzak gibi geliyor. Geri çekilin. K-9'u getirip kapının yanında bomba teli olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Eğer içeri girersen, onu tetikleyebilirsin."

Evin bir yerlerinden gelen televizyon sesini duyabiliyordu. *The Price is Right* ne zamandan beri geceleri açıktı?

"Hayır, değil." Nikki daha önceki konuşmalarını hatırlayarak dişlerini sıktı. "Bizi buraya sadece öldürmek için getirmeyecek, çünkü henüz büyük açıklamasını yapmadı. "Bizi buraya sadece öldürmek için getirmeyecek."

ve bunun o olduğunu sanmıyorum. Ama konuştuğumuz gibi bu senin kararın." Liam'ın kararını bekledi, saniyeler hızla akıp geçiyordu.

"İçeri gir ve alçakta kal," diye fısıldadı.

Nikki kapıyı ayağıyla iterek açtı ve el fenerini karanlık ön odaya tuttu. Nikki sağındaki koridora baktı ve iki kapı saydı. Tek banyo, bir yatak odası. Frost'un pusuya yatabileceği iki yer. Onu teşhis ettiklerini bilmese bile, buna hazırlıklı olmalıydı - eve gizlice yaklaştıklarını fark etmiş olmalıydı. Bundan emindi. "Oliver, ben Özel Ajan Nikki Hunt. Evin etrafı Washington İlçe Şerifi'nin taktik ekibi tarafından sarıldı," dedi açık kapıdan yüksek sesle.

"Hâlâ bir tuzak olabilir."

Nikki ilerleyerek kapı aralıklarında herhangi bir tuzak teli izi olup olmadığını kontrol etti.

Mutfak tarafından alçak bir inilti geldi. Nikki sarsılarak Büyükanne Jenny'nin odasının mutfağın dışında olduğunu hatırladı.

"Bunu duyuyor musun?" Nikki hâlâ arkasında duran Liam'a sordu. "Mutfağın dışında bir yatak odası var. Televizyon orada."

"Kulağa bir kadın gibi geliyor," diye mırıldandı.

Nikki koridorda yavaşça ilerledi ve odayı hızla geçmeden önce temiz olduğundan emin olmak için mutfağı taradı. Televizyonun mutfağın hemen dışındaki küçük yatak odasında olduğunu anlayabiliyordu; oranın büyükannesi Jenny'nin odası olduğunu hatırlıyordu.

Liam, Nikki'nin arkasından yaklaşarak, "Aman Tanrım," diye soludu.

Darcy Hoff yatakta yan yatmış, gözleri kapalıydı. Kaçırıldığında üzerinde olanlardan farklı kıyafetler giymişti,

Nikki yavaşça ona doğru ilerlerken kolundaki morlukları görebiliyordu ve orada başka kimsenin olmadığından emin olmak için etraftaki her şeyi kontrol ediyordu. Cildi sağlıklı bir görünüme sahipti, sanki bir süre güneş görmemiş gibiydi. Ama göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. Yaşıyordu.

Nikki onun nefes aldığını görür görmez aceleyle Darcy'nin yanına gitti ve bileklerinde iğne izi olup olmadığına baktı. "Uyuşturulmuş," diye onayladı. "Darcy, ben Ajan Hunt. Gözlerini açmaya çalış."

Darcy inledi ve çatlamış dudaklarını oynatmaya çalıştı.

Nikki, Darcy'nin alnındaki dağınık saçları düzeltirken, "Her şey yolunda," dedi. "Yardım geliyor. İyi olacaksın."

Nikki Darcy'nin yanında kalırken taktik ekip Liam ve Miller'ın evi aramasına yardım etti. Nefes alış veriş i düzgün görünüyordu ve solgun rengine rağmen sıkıntıda gibi görünmüyordu. Darcy sakinleştiriciden kurtulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez kıpırdandı ama Nikki sessizce ona her şeyin yolunda olduğunu ve yakında ailesine kavuşacağını söyledi.

Frost hâlâ dışarıda olabilirdi ama Darcy yaşıyordu. Nikki arka cebinde telefonunu buldu ve Irene Hoff'u aradı.

"Alo?" Birkaç kez çaldıktan sonra bir ses telefonu açtı. Nikki,

"Irene, ben Ajan Hunt," dedi.

"Lütfen bana haberlerin olduğunu söyle." Irene'in sesi çaresizdi.

Nikki'nin boğazında bir yumru oluştu. "Sana daha iyisini yapacağım. Kızın önümde ve yaşıyor," diye cevap verdi Nikki.

Irene hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladı ve haberi Ernie'ye bağı rarak verdi. Nikki'nin sesini hoparlöre v e r m i ş olmalı, çünkü her ikisinin de gözyaşları arasında konuşmaya çalış tıklarını duyabiliyordu.

"Onu sakinleştirici verdi," dedi Nikki. "şu anda uyanık değil ama durumu iyi. Sağlık görevlileri yakında burada olur ve onu Stillwater'daki Lakeview Hastanesi'ne götürürüz. En yakını orası."

"Ne zaman bizimle konuşacak kadar uyanacak?" Ernie sordu.

"Sağlık görevlileri, insanların bilinçli sedasyon ve anestezi den sonra kendilerine daha hızlı gelmelerine yardımcı olan flumazenil uygulayabilir. Bunu taşıyıp taşımadıklarından emin değilim ama taşıyorlarsa hastane taşıyacaktır." Sirenlerin yaklaştığını duydu. "şimdi geliyorlar. Sizinle hastanede buluşuruz."

"Teşekkür ederim Ajan Hunt," dedi Ernie kısık sesle. "Kimmie'yi kaybetmekten zor kurtuldum. Eğer başka bir çocuğumu daha kaybetseydim..."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Yakında görüşeceğiz."

Sağlık görevlileri içeri girerken aramayı sonlandırdı.

Nikki hızla kenara çekildi. "Sakinleştirici verildi ve bunun lorazepam ile olabileceğine kuvvetle inanıyoruz. Sedasyonu tersine çevirmek için flumazenil taşıyor musunuz?"

Nikki'ye en yakın sağlık görevlisi "Araçta," dedi. "Hayati değerlerinin iyi olduğundan emin olacağız, uyuşturucu belirtileri olup olmadığını kontrol edeceğiz ve sonra onu yükleyeceğiz. Gerekirse onu içeri almadan önce de verebiliriz."

Nikki sağlık görevlisine, "Güzel," dedi. "Eğer onu uyandırabilirsen, onu sorgulamam gerek. Bir tür sıkıntıya girmediği sürece, ben ona birkaç soru sorma şansı bulmadan ayrılma. Dışarda hâlâ tehlikeli bir suçlu var."

Liam ve Miller'ı diğer yatak odasında buldu. İkiz yatak ve eski çekmeceli dolap dışında yatak odası boştu.

"Sağlık görevlileri burada. Sakinleştiricinin bir kısmını tersine çevirebilirler. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır, ama tüm evi incelememiz gerekiyor. şu ana kadar bulduğumuz hiçbir şey Frost'un şu anda nerede olduğunu göstermiyor..." Liam dedi ki. "Ben

Sanırım burası Frost'un daimi ikametgahı değil. Burada gerçekten yaşayan biri yok gibi görünüyor."

Nikki başıyla onayladı. "Acaba önceki sahibini satmaya ikna etti mi yoksa şansı yaver gitti de ev satışa mı çıktı?" Nikki düşündü. "Evin kime ait olduğunu biliyor olmalıydı."

"Ama nasıl?" Miller sordu.

Nikki kapının pervazına yaslandı, yorgunluğu içine çökmüştü. "Sanırım biz çocukken burada benimle birlikteydi."

İki adam da ona baktı.

Önce Liam konuştu. "Ne?"

Onlara, ön bahçede karda onu boğmaya çalışan büyük bir çocukla ilgili anısını anlattı. "Sanırım Lacey'den daha küçüktüm. Belki dört. Bu arazide bir çocukla tartıştığımı hatırlıyorum, korktuğumu hatırlıyorum."

"Bir komşu olabilir mi?" Miller sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Nikki göğsüne sarıldı, annesinin yerde ağlarkenki anısına odaklandı. Bunun burada olduğundan emindi. Aynı ziyaret sırasında mı olmuştu? Öyle görünüyordu, ama günün ilerleyen saatlerinde. Annesini hâlâ yerde, Nikki'nin hiç görmediği kadar çok ağlarken görebiliyordu. Bu manzara çocukken onu dehşete düşürmüştü. "Oliver Riley'nin sabıkası yoktu, değil mi?" Nikki Liam'a sordu.

"Park cezası bile yok," diye yanıtladı Liam.

"Frost'un gittiğini bildiğimiz diğer eyaletlere bakın. Başka bir yerde mülkü olabilir."

"Ajan Hunt?" Sağlık görevlilerinden biri koridorda duruyordu. "Onu teçhizata aldık ve tersine çevirme işe yaramaya başladı. Sizi soruyor."

Nikki, Liam ve Miller'la birlikte onu dışarıda bekleyen ambulansa kadar takip etti. Ambulansa tırmandı ve koltuğa sıkıştı.

sedyenin yanındaki küçük koltuk. "Darcy?"

"Ajan Hunt," diye mırıldandı. "Onunla konuşmam gerek."

"Benim. Buradayım. Ailenle hastanede buluşacağız."

"Asla..." Darcy zayıf bir sesle, gözlerini açmak için mücadele ettiğini söyledi. "Onları görmek istemiyor musun?"

"Oliver sana söylememi istedi."

Nikki daha da yaklaştı, ter saç diplerini ıslatıyordu. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Asla al senin..." Darcy's gözler Sonunda çatlamış
Açık. Nikki'nin elini tuttu. "Gözlerini kızından asla ayırma."

YİRMİ YEDİ

Nikki yolcu koltuğunda oturuyordu, duyabildiği tek şey göğsünden pompalanan kanının sesiydi. Tyler'ın numarasını birkaç kez çevirmişti ama hâlâ açmamıştı. "Neden cevap vermiyor?" Kendine sakin olması gerektiğini hatırlatıp duruyordu ama cevapsız kalan her zil sesi endişesini birkaç kademe daha artırıyordu.

Liam sarı ışıktaki geçti. "Polis yolda, Nikki. O iyi olacak."

Nikki'nin midesinde bir çukur oluşmuştu. Giysileri terden ıslanmıştı. "Her an orada olabilirler. Ne kadar yakınız?"

Darcy ona mesajı kırk dakika önce vermişti. Nikki hemen Tyler'ı aramış ama Tyler cevap vermeyince St. Paul polisini arayıp onu ve Lacey'yi kontrol etmelerini istemişti. Liam arabayı kullanmakta ısrar etmişti ve Nikki itiraf etmeliydi ki onları rekor bir sürede Şehirlere geri götürmüştü.

Tyler'ı tekrar denerken elleri titredi. Hala cevap yoktu.

"Liam, bir sorun var. Bu onun tuzağıydı. Lacey'ye ulaşabilmek için dikkatimi dağıttı." Sesi kesildi. "Eğer gittiyse-"

"Sakin söyleme," dedi Liam. "Ona zarar vermeyecek. Bütün bunlar bununla ilgili değil. O sadece sana ulaşmak için bir araç. Ona canlı ihtiyacı var."

"Doğru." Nikki, Liam'ın yanında olmasından memnundu. Bu olmalı. Daha da iyisi, belki Tyler onu sinemaya götürmüş ve Nikki'ye söylemeyi unutmuştu. Bu, telefonlarına neden cevap vermediğini açıklardı.

Nikki'nin ekranında St. Paul polisine ait genel bir numara belirdi. "Ben Ajan Hunt. Tyler ve Lacey ile konuştunuz mu?"

Memur, "Konuttayız," dedi. "Burası karanlık. Kimse cevap vermiyor."

"Garajda bir araç var mı?" Nikki'nin kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Sol tarafta bir pencere var. Küçük ama görebilmen gerekir."

"Garaj boş."

Nikki'nin korkusunun bir kısmı azalmaya başladı. "Tamam. Plakası 623 LYS olan bir Ford Escape için arama emri çıkartabilir misin? Oliver Riley -Frost olarak tanıdığımız adam- onlara bir şey yapmış olabilir. APB'yi çalıştır. Cleveland Caddesi'ndeki sinemayı da kontrol edin. Tyler'ın telefona cevap vermeyeceği tek yer orasıdır." Tyler'ın ailesi şehir dışındaydı ve onlarla birlikte olsaydı zaten telefonlarına cevap vermezdi. "Bir şey duyar duymaz beni ara." Telefonu memurun yüzüne kapattı ve teknik elemanlardan birinin geç saate kadar çalıştığını umarak saha ofisini aradı. Liam'la birlikte dizüstü bilgisayarlarını şerifin karakolunda bırakmışlardı ve cep telefonlarından FBI'nin sistemine erişemiyorlardı. "Minneapolis polisini de aramalıyım."

Liam, "ABP'yi herkesten daha hızlı yakalarlar," dedi. "Eyalet polisini arayın. Onu bulmak için en iyi şansınız onlar."

"İyi fikir."

"Kuzenim eyalet polisi. Doğum iznine çıkmaya hazırlanıyor ama hâlâ masada çalışıyor." Liam ceketinin cebini karıştırdı ve sonra Nikki'ye telefonunu fırlattı. "Maura Wilson."

Nikki numarayı bulana kadar kaydirdi ve sonra aramayı hoparlöre aldı.

"Hey, Bay Kodaman FBI Ajanı."

"Hey, dinleyin. Muhtemel bir kayıp çocuğumuz var," dedi Liam. "623 LYS plakalı bir Ford Escape için raporları çalıştırabilir misiniz?"

"Elbette." Maura sessizdi ama Nikki onun hızlı hızlı yazdığını duyabiliyordu. "Tamam, şanslısın. Burada bir rapor var."

"Ne yazıyor?" Nikki boğuk boğuk konuştu. "Bu bir kaza raporu mu? Bir ceza mı?"

Maura, "Bu yaklaşık üç saat öncesine ait bir olay raporu," dedi. "SUV, metronun kuzeyindeki bir dinlenme alanında bulundu. Polis şüpheli bir araçla ilgili ihbar almış. Kimliği belirsiz beyaz bir erkeğin öldüğünü tespit etmişler. Cinayet belirtisi yok. Müdahale eden memur kolunda iğne izleri tespit etmiş."

Nikki öne doğru eğildi ve başını gösterge paneline yaslayarak nefes almaya çalıştı. Ya Tyler ve Lacey... hayır. Nikki düşüncesini bitirmeyi reddetti. Onlar iyi olmalıydı.

"Küçük bir kızıdan iz yok mu?" Liam'ın sesi çatallaştı. "Raporda yok."

"Araç şu anda nerede?" "El konuldu."

"Nerede?" Nikki sonunda konuşmayı başardı.

"Şu anda Princeton yakınlarındaki eyalet devriyesinin el koyma tesisinde duruyor."

Liam, "Bana bir iyilik yap ve olay yeri ekibimiz gelene kadar orada kalmasını sağla," dedi.

"Haciz memurunu arayıp federal müfettişleri beklediklerini söyleyeceğim. Çocuğun ne giydiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Nikki Lacey'yi sabahtan beri görmediğini, onunla normalde yaptığı gibi görüntülü sohbet etmediğini fark etti. "O hâlâ

Tyler onu aldığında kelebek pijamaları içindeydi."

Liam, "Bu sabah kelebek pijamaları ve ayakkabıları vardı," dedi.

"Ceset nerede?" Nikki kelimeleri zar zor çıkarabildi boğazını sıktı.

"Anoka Bölgesi Adli Tıp Ofisi. Arayıp sizi beklediklerini söyleyeceğim."

Nikki adli tabibin ofisine giden yolun geri kalanını sakın kalmaya çalışarak geçirdi, savaş halindeki zihni onu dilsiz hale getiriyordu. İçindeki polis, Oliver'ın hayatını araştırmak ve Lacey'yi nereye götürmüş olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için ellerinde her türlü kaynak olduğunu düşünüyordu.

Ama içindeki anne korkudan felç olmuştu. Şimdiden onun en az iki adım gerisindeydiler ve "ölen beyaz erkek" kelimeleri kafasının içinde tekrar tekrar dolaşıyordu.

Anoka County'deki Midwest Adli Tıp ofisine vardıklarında Oliver Riley ve Lacey için eyalet çapında bir insan avı başlatılmıştı ama hiçbir ilerleme kaydedilememişti ve Lacey'nin nerede olduğunu bilmeden geçen her dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Hepsi Oliver'ın bir tuzak kurduğundan şüpheleniyordu. Neden Liam'ı dinlememişti?

Gecenin bu saatinde adli tıp ofisi halka kapalıydı ama nöbetçi ölüm müfettişi Nikki ve Liam'la görüşmeyi kabul etmişti.

Kır saçlı, yorgun görünümlü bir kadın arka girişte bekliyordu. "Joanne Pitman, RN. Anoka County'de yarı zamanlı ölüm müfettişiyim."

"Nerede o?" Nikki sordu. "Tyler olup olmadığını bilmem gerek."

Pitman, Nikki'nin sayısız adli tabibin yüzünde gördüğü aynı acıyan ifadeyi takınmıştı. Bu, 1993'ten beri ilk kez karşılaştığı bir durumdu.

Pitman nazikçe, "Bakmak isterseniz elimde bir resim var," dedi. "Otopsi yarına kadar yapılmayacak."

Nikki ne söylediğini fark etti. "Onu soğutucudan çıkarın lütfen."

Pitman başıyla onayladı ve onları koridorun sonundaki odaya yönlendirdi. "İzleme penceresi orada. Onu içeri getireceğim."

O ve Liam odaya girdiler ve beklediler. Liam sessizce yanına oturdu, onun sakin varlığı aklını başında tutan tek şeydi. Baş sanki hızlı bir yükseliş yaşamış ve basınçla dolmuş gibi hissediyordu. Gerçekten burada mıydı? Bu gerçekten onun başına gelmiyordu. Yine mi?

Pencerenin diğer tarafında ışıklar yanıp sönmeye başladı ve Pitman cesedi odaya taşıdı. Üzerini hâlâ bir çarşaf örtüyordu ama Nikki Tyler'ın tıknaz halini tanıyacak kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Etrafında demir bir mengene varmış gibi görünüyordu ama hazır olduklarını belirtmek için pencereye vurdu.

Pitman adamın yüzünü ortaya çıkarmak için kâğıdı geri sardı.

Ezici keder Nikki'yi neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Tyler ölmüştü.

YİRMİ SEKİZ

Cumartesi

Nikki şerif karakolundaki görev odasında otururken panik kulaklarında sürekli çınılıyordu. Lacey yaklaşık on saattir kayıptı. Miller, Darcy Hoff'u kontrol etmeye gitmişti ve Liam da şu anda eyalet polisi ve ulaştırma bakanlığıyla koordinasyon halindeydi. Nikki sanki yeni bir bilgi ortaya çıkacakmış gibi notlarına baktı. Lacey'yi bulmak için mümkün olan tüm kolluk kuvvetleri kullanılıyordu ama hiçbir şey sonuç vermiyordu. Tıpkı diğer seferlerde yaptığı gibi, Frost ortadan kaybolmuştu. Birkaç kez cipine gitmek için ayağa kalkmıştı ama nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Morgdan Stillwater'a giderken Tyler'ın ailesini aramıştı. Perişan haldeydiler ve haklı olarak Nikki'yi suçluyorlardı. Neden Lacey ile kalıp Liam'ın Frost'u bulmasına izin vermemişti? Rory gururu konusunda haklıydı. "Yakaladım" diyecek kişi olmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki her şeyi mahvetmişti.

İkinci aramasını Ruth Todd'a yapmıştı - günler önce yapması gereken bir aramaydı bu. Cevap vermedi ve Nikki geri araması için dua ederek mesaj bıraktı.

Daha sonra Rory'yi aramış ve Lacey'yi aramasına yardım etmesi için ona yalvarmıştı ama Nikki ayak diremiş ve ona uzak durmasını, evinde güvende kalmasını söylemişti. Onu da kaybedemezdi.

"İyi misin?" Caitlin, Nikki'nin karşısında oturuyordu ve neredeyse Zach kaçırıldığında olduğu kadar perişan görünüyordu. Liam onu arabadan aramıştı ve geldiklerinde Caitlin şerifin karakolunda bekliyordu. Nikki başlangıçta Caitlin hâlâ bir medya mensubu olduğu için tereddüt etmişti ama Caitlin orada sadece bir arkadaş olarak bulunacağına söz vermişti. Nikki onun kalmasını bu kadar çok istemesine şaşırmıştı.

Nikki, "Sadece ne kaçırdığımı anlamaya çalışıyorum," diye cevap verdi.

"Annmarie'nin dövmesini düşünüp duruyorum," dedi Caitlin. "Kim erkek arkadaşının göbek adını dövme yaptırır ki? Sanırım o ismi kullanmış olmalı."

Nikki omuz silkti. "Oliver Lyle Riley mezun olduktan sonra ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. İsminin tüm varyasyonlarını araştırdık ve hiçbir yere ulaşamadık. Elbette, muhtemelen başka kimlikleri de vardır. Belki sosyal güvenlik numaraları bile. Pointe'in güvenlik sistemine girip belirli kameraları kapatacak kadar akıllıysa, kim bilir başka neler yapabilir."

"Peki ya Mankato State?" Caitlin sordu. "Çapraz referans alabilirler-"

"Deneyecekler ama bu çok sıkıcı." Nikki ellerini yüzünde gezdirdi. "Lacey'yi düşünmeden duramıyorum, nerede olursa olsun onu hayal ediyorum... Düzgün düşünemiyorum."

"Dur," dedi Caitlin. "Ona zarar vermeyecek. İsteddiği kişi sensin."

Nikki odanın küçüldüğünü, kızını canlı bulmak için zaman daraldıkça duvarların içine kapandığını hissedebiliyordu. Göğsü sıkıştı ve ensesi terden sıırılsıklam oldu. "Hemen döneceğim."

Caitlin cevap veremedi odadan çıktı ve koridorun sonundaki tuvalete koştu. Yüzüne soğuk su çarptı ve destek almak için tezgâha yaslandı. Paniğini saklamanın bir yolunu **b u l m a l ı y d ı** . Lacey'nin ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Telefonu çalmaya başladı ve numarayı tanıyamayınca Nikki'nin tansiyonu yükseldi. "Alo?" diye cevap verdi.

"Nicole, bu Ruth Todd." Ruth'un sıcak sesi Nikki'yi sarstı.

Suyu kapattı ve aynadan uzak durmaya dikkat ederek ayağa kalktı. Kendisini, Lacey ve Tyler'ın kaybolmasından sorumlu olan kişiyi görmeye dayanamıyordu. Mesajında herhangi bir isim kullanmamıştı ama Ruth'un kayıp bir çocuğun bulunmasına yardım edebileceğini açıkça belirtmişti. "Ruth, beni geri aradığın için teşekkür ederim. Konuşmak isteyeceğin son kişinin ben olduğumu biliyorum ama bu kesinlikle polisin işi."

"Rory bana küçük kızınızın kayıp olduğunu söyledi." Ruth'un sesi Nikki'nin hatırladığından daha yumuşaktı. "Keşke daha önce söyleseydi, çünkü sana bir şey söylemem gerekiyor..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Nikki destek için lavaboya tutundu.

"Annen ve ben bir zamanlar çok yakındık. Liseye gitmiştik. Tıpkı sen ve Mark gibi." Ruth durakladı. "Daha önce bir şey söylemeliydim ama bu Frost denen kişinin ailenizle bağlantılı olabileceğine inandığınızı bilmiyordum. Haberleri takip etmiyordum ve Rory senden bahsettiğinde konuyu değiştiriyordum." Sesi kırıldı. "Çok özür dilerim."

"Seni suçlamıyorum," dedi Nikki. "Bu konuda kendini kötü hissetme," diye ısrar etti. "Sadece bana bildiklerini anlat."

Ruth içini çekti. "Annen lise birinci sınıftayken hamile kaldı. Bana babasının kim olduğunu asla söylemedi ama göstermeye başladığında Michigan'daki ailesinin yanına gitti ve orada kaldı. Aile dostlarıyla bir anlaşma yapıldı ve

Annenin bebeği oldu, onlarla yaşadı. Bazen anneni ve büyükanneni ziyaret ederdi ve her zaman kuzen olarak tanıtılırdı, sanırım-"

Nikki'nin başı dönüyordu. "Benim bir kardeşim mi var?"

"Üvey kardeş," dedi Ruth. "Başka biri tarafından büyütölmesine izin verdiği için anneni yargılama. Onun için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

"Aklımdaki son şey bu... Babamın ondan haberi var mıydı? Neden bana hiç söylemedi?"

"Kaza yüzünden. Senden birkaç yaş büyük ama sen çok küçükken tatillerde kalmak için gelirdi."

Büyükannesi Jenny'nin evinde yerde kıvrılmış yatan annesinin anısı Nikki'nin aklına geldi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne kazası?"

"Annen Noel ışıklarını asmak için merdivene çıkmıştı ve düştü." Ruth burnunu çekti. "Sekiz haftalık hamileydi ve bebeğini kaybetti. Sonrasında bu konudan pek bahsetmedi ama Oliver'ın onu zorladığını söyledi... Oliver hiçbir zaman doğru düzgün biri olmadı, annen başka biriyle vakit geçirdiğinde hep kıskanırdı. Ondan sonra, sanırım daha az ziyaret etti. Zamanla tabu bir konu haline geldi. Baban onun anneni bilerek incittiğinden emindi. Sana da zarar vereceğinden korkuyorlardı. Zaten birden fazla kez denemişti."

Nikki bir an konuşamadı, vücudu şoktan donup kalmıştı.

"Ah Nikki, özür dilerim. Rory bana gururumu bir kenara bırakıp seninle konuşmamı söylüyordu ve tahmin ettiğinden çok daha haklıydı. Daha önce konuşmuş olsaydık sana Oliver'dan bahsederdim, çünkü dışarıda bir yerde üvey kardeşin olduğunu bilmeyi hak ediyorsun. Ve şimdi... yine birini incitecek bir şey yaptı. Küçük kızınızı kaçıran kişi o olmalı."

Lacey'den söz edilmesi Nikki'yi yeniden gerçekliğe döndürdü. Lacey'yi geri aldığında üvey kardeşiyle ilgili haberin duygusal sonuçlarıyla başa çıkacaktı. "Ruth," dedi Nikki. "Adını hatırlıyor musun?"

"Oliver Hennessy. Hatırladım nk Hennessy viskisi babamın en sevdiği viskiydi. Oliver'ın onlarla bir akrabalığı yok elbette."

Nikki hemen Ruth'a teşekkür etti ve telefonu bırakarak duvara yaslanıp nefes aldı. Telefonu arka cebine koydu, konferans odasına geri koştu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

"Ne oldu?" Caitlin neredeyse çayını döküyordu.

"Onun gerçek adını biliyorum," dedi Nikki. İhtiyacı olan veri tabanını buldu ve kimlik bilgileriyle hızla erişti. Yaklaşık on iki saat sonra ilk kez, keder sisi net bir şekilde görebileceği kadar dağılmıştı. Sayfa Oliver'ın diğer adıyla yüklendi ve bir adres listelendi. "Ve Lacey'nin nerede olduğunu biliyorum."

YİRMİ DOKUZ

Nikki direksiyonu kavradı ve cipin navigasyon rotasını takip etti. Antler Gölü Stillwater'dan iki yüz mil uzaktaydı, bir insanın saatlerce araba kullanıp başka bir araç görmeyebileceği Kuzey Ormanları'nın derinliklerindeydi. Balıkçı barınakları manzaralı otoyolu süslüyordu ve evler aralarında kilometreler olacak şekilde dağılmıştı. Yaz aylarında bölge yeşil ve çiçek açan kır çiçekleriyle dolup taşıyordu, ancak kış aylarında çorak ve griydi.

Caitlin gitmesine engel olmaya çalışmış, Liam'ı ve desteği beklemesi için yalvarmıştı ama Nikki, Lacey bir katil tarafından alıkonulurken öylece oturamazdı. Caitlin'in Liam'a yerini söyleyeceğini biliyordu ama Nikki ona sadece Itasca County'ye gideceğini söylemişti. Caitlin adresi kendisi bulamazdı ve veri tabanına erişmek için Liam'a ihtiyacı vardı. Nikki biraz zaman kazanmak istiyordu ve başka kimseyi riske atmak istemiyordu.

Navigasyon ekranına rağmen Nikki, özel bir iskeleye giden dar toprak yolun sapağını neredeyse kaçırıyordu. Açıklığa çok hızlı girdi, lastikleri sulu buzda patinaj yaptı.

Demirlenmiş Wilcraft'ı görünce kalbi boğazına düğümlendi. En yakın kıyı şeridini Frost'un saklandığına dair bir işaret var mı diye taradı ama ağaçların ve aşırı büyümüş bitki örtüsünün arasında kimseyi göremedi.

Nikki silahını ve fazladan cephanesini emniyete aldı, sonra da çizmesinin yan tarafına bir maket bıçağı yerleştirdi. Telefonunu alıp GPS'i tekrar açtı ve Liam'a adresi ve Frost'un kulübesine gitmesi için gereken bilgileri gönderdi.

Jenny'nin evindeki anıyı tekrar tekrar hatırlamaktan kendini alamıyordu. Frost'un peşinde beş yıldan fazla zaman geçirmişti ve Frost tüm bu süre boyunca çocukluğundan kalma bir hayalet olmuştu.

Kapıyı yavaşça açtı, bakışları yan aynadaydı. Arkasındaki ormanda da kimseden iz yoktu ama saklanacak o kadar çok yer vardı ki, Frost'un yakınlarda olup onu izlediğini varsaymak zorunda kaldı.

Nikki cipten çıktı ve açık kapının arkasına çömeldi, soğuk rüzgâr gözlerini sulandırıyordu. Nikki daha önce çantasından çıkardığı makyaj malzemesini buldu ve kapının iç tarafında dengeledi. Frost'un ona gizlice yaklaşmasını beklemiyordu ama yine de bir tür görüntü istiyordu.

Wilcraft yer değiştirdi kalbi tekrar boğazına kaçtı. Bunu rüzgâr yapmış olabilirdi ama ağır bir araçtı ve hareket daha çok...

Adam dikkatle gemiden inip kaygan rıhtıma adımını atarken ilk olarak ağır kışkık botunu gördü. Aynı koyu renkli, modaya uygun görünümlü paltoyu giymişti ve havacı güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Kapı hâlâ kalkan görevi görürken Nikki ona ateş etmek zorunda kalma ihtimaline karşı pozisyon aldı.

Ellerini ceplerine sokan Frost rıhtıma doğru yürüdü. Rıhtımın sonuna ulaştı ve onu beklediği belli olan hoş bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. "Beni bulacağımı biliyordum."

"Yeterince uzak," dedi Nikki, adam sadece birkaç adım uzaktayken. Silahı kapıya dayadı ve ona doğrulttu. Kendisi ve Lacey gibi o da annesinin açık tenine ve koyu renk saçlarına sahipti. Kadın

onun da aynı mavi gözlere sahip olup olmadığını merak etti. Adam yaklaştıkça, Nikki sonunda o gün Jenny Nine'nin evinde ona karşı çok acımasız davranan çocuğu tanıdı.

"Lütfen, küçük kardeşim." Sözlerinin bir kısmı rüzgâr yüzünden dağılmıştı ama kız onun dudaklarını okumuştı. "İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz, o yüzden akıllı insanlar gibi davranalım."

Silahını hazırda tutan Nikki yavaş adımlarla kapıya yaklaştı. Kanı kulaklarına hücum ediyor, şapkasının altında kafa derisi terliyordu. Adamın onu vuracağını sanmıyordu ama her şeye hazırlıklı olmalıydı. Eğer kendi silahını ateşlemek zorunda kalırsa, dizlerini çeker ve Lacey'yi nereye sakladığını söyletirdi. Kızından hiçbir iz göremiyordu, burada küçük bir kız olduğuna dair hiçbir işaret yoktu...

"Bu daha iyi." Güneş gözlüklerini çıkarıp ceketinin cebine koydu. Nikki, Oliver'ın gözlerinin annesininkilere hiç benzemediğini görünce küçük bir rahatlama hissetti. Annesininkiler yumuşak ve nazikti, Oliver'ınkiler ise sadece tehdit içeriyordu. "Neden silahını botundaki küçük bıçakla birlikte yere koymuyorsun? Telefonunu da bırak."

"Bunu neden yapayım ki?" Nikki sordu.

"Çünkü kızın benim elimde ve onu tekrar görebilmenin tek yolu sana söylediğim her şeyi yapmandan geçiyor," diye tersledi.

Nikki onu şimdi vurup etkisiz hale getirebileceğini biliyordu. Ama Lacey'yi bulabileceğinin hiçbir garantisi yoktu, onu uzak bir bölgeye getirmişti, muhtemelen Lacey'nin iyi bildiği bir bölgeye. Nikki silahını ve bıçağını, ardından da telefonunu çıkarırken ona sert bir bakış attı. Frost'un söylediği gibi hepsini yere bıraktı.

"Lacey nerede?" diye sordu.

"O güvende ve sağlam, söz veriyorum. Akıllı bir kurabiye." Gülümsedi. "Bahse girerim beni unutmamıştır," dedi ve parmağını suğlayıcı bir tavırla Nikki'ye doğru salladı.

Nikki, "Sen son geldiğinde ben üç ya da dört yaşındaydım," dedi. "Ne bekliyordun ki?"

"Doğru değil," dedi hoş bir şekilde. "Annemizin cenazesine geldim."

"O günlerden pek bir şey hatırlamıyorum," diye cevap verdi, Valerie'nin annesinden "annemiz" diye bahsetmesi onu şaşırtmıştı. Valerie onun biyolojik annesi olabilirdi ama Nikki'nin annesiydi, onun değil.

"Eminim bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayabilirsiniz..." Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onun insanlığına hitap etmeye mi çalışmalıydı -eğer varsa- yoksa sert mi davranmalıydı. Belli ki karmaşık bir kişiydi ve onun hakkında ondan daha çok şey biliyordu. Bu yüzden Ruth'la konuşmasından beri kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Neden kimse seni benimle tanıştırmadı? Neden senin kim olduğunu bilmiyordum?"

"Mary Teyze bunu yasakladı," dedi başını sallayarak. "Michigan'dan uzaktan kuzenim Ollie olduğumu syleyeceğime söz vermeme rağmen. Böyle bir şey istemedi. İyi bir yerde değildin ve Mary sana gerçeği sylememem konusunda bana güvenmedi. Bu çok saçmaydı..." Alay etti.

"Peki ya Annmarie?"

Zar zor fark ediliyordu ama Nikki, Oliver'ın onun adını duyunca geri çekildiğini fark etti. Ona yaptıklarından pişman mıydı? "Onu sevdim," dedi sessizce.

"O zaman onu neden ldrdn?"

İrkildi ama hemen kendine geldi. "Lakabımı hatırlamamana şaşırdım, Küçük Yalancı Ollie. Bunu bana baban vermişti."

Nikki saatine bakmak istedi ama cesaret edemedi. Liam gelene kadar Frost'u konuştırmaya devam etmeliydi. "Ne hakkında yalan söyledin?"

"Aptalca küçük şeyler," diye tersledi Oliver. "O da beni hiç sevmedi."

"Çünkü annemi incittin ve düşük yapmasına neden oldun."

"Olayları benim konumumdan görmeye çalış." Sesi bir kademe daha yükseldi. "On yaşındayım ve ailemin yüz karası olduğumu biliyorum. Nedenini anlayamıyorum ama okulda ya da başka bir şeyde ne kadar başarılı olursam olayım beni sevmiyorlar."

Nikki hâlâ bu adamın hem Lacey'nin hem de kendisinin DNA'sını paylaştığını sindirmeye çalışıyordu. Şu anda ondan empati istiyordu ve Lacey'yi bulmasına yardım edecek şey buysa, bunu ona verecekti. "Michigan'da seni büyüten aileden mi bahsediyorsun?"

"Aile benim kullanacağım kelime değil." Oliver başını sallayarak alay etti. "Ailemle ilgili gerçeği, sözde büyükannem kız kardeşi Jenny'yle telefonda konuşurken tesadüfen öğrendim, tabii ki aslında kız kardeşi değil, yakın bir arkadaşydı. Kendimi bildim bileli yazlarımın ve okul tatillerimin bir kısmını Jenny ile geçiriyordum. Sanırım Valerie beni görmeye dayanamasa da torununu tanımak istiyordu."

"Ona zarar vermeye çalıştığın için mi?"

"Çünkü ben onun tecavüzden doğan piç çocuğuydum," diye tersledi. "Yüce ve kudretli Jenny kızı hakkındaki bu korkunç gerçeğin bilinmesine izin veremezdi, bu yüzden başka bir alternatif buldular ve beni Michigan'da bıraktılar. Jenny'yi son ziyaretimden hemen önce gerçeği öğrendim."

Nikki'nin bacakları güçsüzleşti. Annesi gençken tecavüze uğramıştı, ne zaman? Kim tarafından? "Ama annem seni hayatında istiyordu," diye denedi Nikki. "Arkadaşına böyle söylemiş."

"Yalan söyledi," dedi. "Merdiven olayından sonra onunla ve Jenny ile bu konuda yüzleştim. İkisi de Valerie'nin bana ne kadar değer verdiğini ama ben doğduğumda hâlâ lisede olduğunu ve bir bebek büyütme düşüncesiyle başa çıkamadığını anlattılar."

Tecavüzden. Neden şimdi bir aile olamayacağımızı sordum, onlar da herkesin hayatını alt üst etmekten falan bahsettiler. Jenny bunun bizim sırrımız olabileceğini ve Valerie ile birbirimizi tanıyacağımızı söyledi. Ama o ziyaretten sonra bir daha hiç davet edilmedim. Beni evlat edinen ailem bağları koparmanın en iyisi olacağına karar verdiklerini söyledi ve hepsi bu kadar." Gözleri kısıldı ve Nikki gözlerindeki nemi fark ettiğini düşündü. "Valerie Walsh'un *tek* çocuğunun onu ve kocasını öldürülmüş olarak bulduğunu okuduğumda yaşadığım şoku hayal edin."

"Cenazeye bu yüzden mi geldin?"

Frost başını salladı. "Bunu sana söylemeyi çok uzun zamandır düşünüyordum ve sonunda o anın geldiğine inanamıyorum." Derin bir nefes aldı. "İşte hikâyemin trajik kısmı. Cinayetlerden bir ay kadar önce kasabaya geldim ve annemize kahve içmek için buluşma teklif ettim. Beni şaşırtarak kabul etti. Aslında kötü bir çocuk olmadığımı anlamasını istedim. Kimseye uyum sağlayamadığımı hissediyordum ve onun gerçek annem olduğunu öğrendiğimde her şeyin farklı olabileceğini düşündüm. Onu son gördüğümde, sadece ailenin bir parçası olmak istediğime söz verdim ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi."

Nikki onun sert sesindeki çatlağı yakaladı. Adamın gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "Ne dedi o?"

Frost'un çenesi gerildi. "Babanla konuşacağına söz vermişti. Benim farklı olduğumu görebiliyordu. Yüksek lisans yapıyordum ve şimdiden iyi bir iş bulmuştum. Uzun zamandır başım belaya girmemişti. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Sonunda bir aile olacağımızı düşünmüştüm ama sonra o öldü..."

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ama neden o kadınları öldürdün ve tabutta annem gibi görünmelerini sağladın? Onların sana olanlarla hiçbir ilgisi yoktu."

"Oh lütfen." Adam ona tiksintiyle baktı. "Tanrı aşkına, sen bir psikologsun. Eğitiminiz size ne söylüyor?"

Nikki düşüncelerini toparlamaya ve Frost'u daha fazla kızdırmadan konuşmaya devam etmesini sağlayacak bir cevap bulmaya çalıştı. "Popüler kültürün bize söylediklerinin aksine, korkunç bir çocukluk geçiren çoğu insan sonunda katil olmaz. Biyolojik babanı hiç buldun mu?"

"Bir tecavüzcüyle tanışmak gibi bir niyetim yok." Kelimeyi neredeyse tükürerek söylemişti ve Nikki sonunda Frost'un suçlarının neden cinsel içerikli olmadığını anlamıştı. Muhtemelen tecavüzü -ve kendisini- iğrenç bir şey olarak görüyordu. Nikki bunu kendi yararına kullanabileceğini umuyordu.

"Kaderinde öldürmek olan kötü bir tohum olduğuna mı inanıyorsun?" Frost kıs kıs güldü. "Öldürdüm, değil mi?"

"Herkesin bir seçeneği vardır."

"Ben istemedim," diye bağırdı. "Kimse beni istemedi."

Nikki onun zayıf noktasını deşme fırsatını yakaladı. "Annmarie yaptı."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi titriyordu ve Nikki onun açıldığını gördü.

"Çünkü onu önemsiyordun, değil mi?" diye sordu. "Onu neden öldürdün?"

"Bana başka seçenek bırakmadı."

"Peki ya Tyler?" Nikki'nin kontrolü kırılmaya başlamıştı. "O ölmeyi hak etmedi."

Frost omuz silkti. "Belki değil, ama yıllar önce seni görmeye çalıştığımda bana yalan söyledi. Eminim öldürdüğüm kadınların hepsinin ondan sonra geldiğini fark etmişsindir. Eğer Tyler bu kadar bencil olmasaydı, hala hayatta olabilirlerdi. O da olabilirdi. Ama Lacey'i almama izin vermeyecekti, değil mi?"

"Eğer yaralıysa," diye başladı Nikki, Tyler'ın morgda yattığını ve kızının Frost'un olduğu yerde tek başına olduğunu düşünmemek için mücadele ediyordu.

Onu.

"O değil. Ben bir çocuk katili değilim. Bazı ahlaki değerlerim var."

"Neden bütün o kadınları öldürdün?" Nikki söyledi. "Hâlâ anlamıyorum." "Senin dikkatini çekmenin tek yolu onlardı," diye tersledi ve

yaklaştı.

"Ailenin sana ihanet eden tarafını ortadan kaldırmak için bizi öldürmek istiyorsun," dedi Nikki. "Gerekirse beni öldürün ama Lacey'yi değil. O masum bir çocuk."

Frost başını eğdi. "Yanlış bir fikre kapılmışsın kardeşim. Hepimizin gerçek bir aile olarak bir arada olmasını istiyorum. Seni Lacey'e götüreceğim. Sonra üçümüz kaçabiliriz. Başlangıçta ikinizi aynı anda götürmeyi planlamıştım, böylece o kadar korkmayacaktı ama itiraf etmeliyim ki beni takip etme konusundaki kararlılığın beni taktik değiştirmeye zorladı. Ama yine de bir aile olabiliriz, değil mi?" Yalvaran gözlerle ona baktı.

Nikki boğazının düğümleneceğini hissetti. Gerekirse Lacey'nin özgürlüğü için kendi hayatıyla pazarlık etmeye hazırды, ama bu? "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Nereye istersek." Çarpık dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "İşin güzelliği de burada."

Dehşet onun kararlılığını delip geçti. "Lacey anlamayacak. O sadece küçük bir kız ve babası öldü."

"Annesine ihtiyacı var," dedi Oliver. "Bir kızın annesine ne kadar ihtiyacı olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Sözleri açık bir yaraya tuz basmak gibi yakıcıydı ama Nikki ona bu zevki tattırmayı reddetti. Liam hangi cehennemdeydi? Neden gururunun mantığının önüne geçmesine izin vermişti? Buraya tek başına gelmek aptallıktı. Liam'ın yaklaşıyor olması için dua etti.

Oliver'ın arkasında, çorak ormanda bir şey kıpırdandı ve hâlâ ağaçlarla kaplı olan sarkık dalların arasından geçti.

buz ve kar.

Nikki zayıf figürü tanıdığından emindi.

"Hadi ama Nicole. Ailemiz hakkında senin bilmediğin ama benim bildiğim şeyleri düşün. Ben gidersem, o sırların hepsi de gider."

"Lacey'nin hâlâ hayatta olduğuna dair kanıt istiyorum." Artık figürü göremiyordu. İçini bir kuşku kaplamaya başladı. Yorgun ve duygusal olarak bitkin düşmüştü; acaba o kişiyi hayal mi etmişti?

"Bunu soracağımı tahmin etmiştim." Elini cebine attı ve telefonunu kaldırdı. "Bu doğrudan ona yapılan bir canlı yayın. Şu anda uyuyor. Ve hayır, uyuşturulmamış."

Nikki daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Bu Lacey'ydi, her zamanki pozisyonunda kıvrılmış, battaniyeyle örtülmüştü. Rahatlamaktan hıçkıkmamak için kendini zor tutan Nikki gözlerini kısarak ekranın sol alt köşesindeki rakamlara baktı. "Bu bir zaman damgası mı?"

Oliver başıyla onayladı. "On dakikadan kısa bir süre içinde onunla birlikte olabiliriz. Ne olacak kardeşim?"

Nikki tekrar kıyı şeridine baktı, başka bir hareket işareti için dua ediyor ve başka bir oyalama taktiği düşünmeye çalışıyordu. "Hâlâ karar aşamasındayım," dedi sakın bir sesle.

Cebinden bir dart tabancası çıkaran Oliver'ın kara gözleri kısıldı. "O zaman işini kolaylaştırayım. Wilcraft'a doğru yürümeye başla, yoksa sana güçlü bir sakinleştirici verip göle atarım."

Başka bir seçeneği yoktu. Lacey yaşıyordu ve Nikki'nin onunla birlikte olması gerekiyordu. Bunu yapmak için Frost'a katlanması gerekiyorsa, şimdilik katlanacaktı. Kaygan iskeleye doğru dikkatle yürüdü ve suya baktı. Bu gölün buzları kuzeydekilere göre daha fazla çözülmüştü ama hâlâ yer yer buzluysa ve çok tehlikeliydi. Eğer suya düşerse, Nikki adaya kadar yüzebilecek kadar uzun süre hayatta kalabileceğinden şüpheliydi.

"İçeri girmem gerekiyor mu?"

"Ben yapana kadar olmaz." Oliver ona yavaşça yaklaştı, belli ki onu pusuya düşürmeye çalışmasını bekliyordu.

Nikki denge için elini aracın tepesine koydu ve kapıyı açtı. Dışarısı Wilcraft'ın içinin ayrıntılarını göremeyecek kadar karanlıktı ve Nikki'nin yanında telefonu ya da el feneri yoktu.

"Orada bekle." Oliver karanlık silahı yüzüyle aynı hizada tuttu. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, ateş ederim."

Nikki dar rıhtımın ucunda, sırtı suya dönük, hâlâ teknenin tepesine tutunmuş bir şekilde duruyordu. Frost, elinde silahıyla ormandan sessizce çıkan figürü gördüğünde Nikki'ye bir adımdan daha yakındı. Nikki ses tonunu dengede tutmaya çalışarak Oliver'a seslendi. "Lacey o adada mı?"

Oliver sırtıttı. "Evet, hemen şurada, suyun karşısında. Senden belki beş yüz metre uzakta."

"O zaman beni ona götür lütfen." Nikki dar rıhtımın en uzak köşesinde duracak şekilde soluna doğru yanaştı ve ona manevra yapıp tekneye binmesi için yeterli alan bıraktı.

"Aferin kızıma."

Artık sadece birkaç santim uzağındaydı ve pencereleri kapanmak üzereydi. Caitlin rıhtıma adımını atarken Nikki nefesini tuttu.

"Ben de gidebilir miyim?"

Oliver'ın kafası sola doğru savruldu ve Nikki kendini onun sırtına attı. Oliver'ın refleksleri hızla harekete geçerken, onu iyi bir kısıpaca almayı başardı. Dart tabancası hâlâ elindeydi ama parmakları Nikki'nin ceketine gömülmüş, kavramak için mücadele ediyordu.

Caitlin karşı taraftan yaklaştı ve elinde küçük gümüş tabancasıyla rıhtıma çıktı. Frost kımıldadı ve omzunu indirerek Nikki'nin sırtını yanaşmış tekneye çarptı. Acı sırtına vurdu ve kol kasları rahatlamak için yalvardı. O

Sonunda sol dirseğini iyice kavramayı başardı ve sertçe çekti. Nikki'nin parmakları gevşedi ama boynuna sıkıca tutundu.

"Onu vuracağım," diye bağırdı Caitlin.

Frost dirseğini göğsüne dayayıp onu Wilcraft'la arasına hapsederken Nikki, "Hayır," diye homurdandı. "Lacey adada bir yerde. Nerede olduğunu bulmam gerek."

"O kadar da büyük değil," dedi Caitlin. "Onu onsuz da bulabiliriz."

Oliver kükredi ve sol yumruğunu Nikki'nin kafasına indirdi. Oliver'ın uzun gövdesine bir bez bebek gibi yığıldı, etrafında kırmızı yıldızlar yüzüyordu. Yıldız olmadığını fark etti. Nikki son gücünü topladı ve oku çekip çıkardı, Oliver'ın açıkta kalan boynundaki atardamara sapladı.

"Orospu." Ona iki kez daha vurdu. Kaslarının sakinleştiriciye teslim olduğunu hissedebiliyordu ama ayakta kalmaya devam etti.

"Hapse girmeyeceğin konusunda ne diyordun, Yalancı Ollie?" diye kulağına tısladı.

"Bunu görecektir kadar yaşamayacaksın." Yer değiştirdi ve Nikki onun niyetini çok geç anladı.

Kafası rıhtım direğine çarptı. Kolları gevşedi, görüşü neredeyse kayboldu. Frost acı içinde uludu ve sonra Nikki havada uçtuğunu hissetti. İskelenin birkaç metre önündeki ince buza sertçe çarptı. Buz parçalandı ve dondurucu su nefesini kesti, katmanları hızla ıslattı.

"Dayan," diye bağıırıyordu Caitlin. "Derin değil. Sadece bayılma. Beni duyuyor musun?"

Soğuk su cildine milyonlarca iğne batırılmış gibi hissettiriyordu ve kafası dev bir pamuk topundan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin kapalı olduğunu fark etmeden önce, havanın ne kadar karardığına hayret ederek gökyüzüne baktı. Onları açmaya çalıştı ama soğuk su her şeyi tüketiyordu.

"Lacey'yi bul," diye nefes nefese kaldı.

Caitlin bağırdı bir şey at Onu, ama Nikki battı bilinçsizliğe.

OTUZ

Nikki hiç bu kadar şmemişt. Vücudunun her zerresi donmuş gibiydi. Hayatta mı, l m ya da ikisinin arasında bir yerde mi olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği amansız soğuktu. Göz kapakları bile donmuş gibiydi, tpk Frost'un kızları gibi. O kazanmış olmalıydı. Nikki'yi öldürmüş ve Lacey'yi alıp gitmişti. Lacey'yi Şimdi kim kurtaracakt? Caitlin hâlâ hayatta olsaydı, Lacey'yi bulmaya çalışmaya devam ederdi. Ama ya Frost onu da ldrdyse?

Nikki, Frost'un Lacey'yi almasına izin veremezdi. Donmuş hapishanesine karşı mücadele etti, ac ona her yönden saldırıyordu. Sonunda kolları hareket etmeye başladı ve yüzeye çıkmak için mücadele ederek soğuk suda ilerlemeye çalıştı. Yaklaşıyor olmalıydı çünkü sesler duydu. Birisi adını tekrar tekrar söylüyordu.

Lacey.

Küçük eller yüzünü okşadı. Tandk bir koku, dünyanın en güzel kokusu, Nikki'yi uyanmaya çağırdı.

"Anne." Lacey'nin küçük tatlı sesi gerisini halletti.

Nikki gözlerini **a  t  ğ  n d a** endişeli küçük bir kızın kendisine baktığını gördü.

"Beni bulacağını biliyordum," dedi.

Nikki kollarını uzattı ve Lacey hıçkırarak ağlayarak kollarına kapandı. Nikki birkaç dakika boyunca Lacey'nin kokusunu içine çekti ve ikisi de ağlarken ona sarıldı. Birlikte oldukları sürece şu anda nerede oldukları umurunda değildi.

Nikki bir sonraki sefer çevresinin farkına vardığında, ne kadar zaman geçtiğini ve hatta hangi hastanede olduğunu bile bilmeden acil servisin tavanına bakıyordu. Ne kadarı gerçektir ve ne kadarı bir rüyaydı?

"Lacey nerede?" diye sordu telaşla, odanın sonunda bir figür fark etti.

"Diğer travma odasında kontrol ediliyor," dedi Caitlin. Birkaç metre ötede duruyordu. Nikki onun titrediğini görebiliyordu ve etrafına bir hastane battaniyesi sarmıştı ama pek işe yarıyor gibi görünmüyordu. "Rory onunla birlikte. O da onunla gidene kadar seni bırakmayı reddetti."

"Sen de mi düştün?" Nikki sordu. Ne olduğunu tam olarak hatırlamadığını fark etti; soğuğu ve Caitlin'i düşerken gördüğünü hatırlıyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Frost'a ne olmuştu?

"Kıçını sudan çıkardım," dedi. "Kamyonundaki acil durum kutusu için Tanrı'ya şükürler olsun. Üzerini örtecek ve donarak ölmeni engelleyecek kadar malzeme bulmayı başardım."

"Oliver öldü mü?" Nikki sordu. Caitlin'e onu takip ettiği ve muhtemelen Nikki ile Lacey'nin hayatını kurtardığı için çok minnettardı.

"Hayır," dedi Caitlin. "Ama Liam ona haklarını okuduğunda bebek gibi ağladı." Gülümsedi. "Telefonumun şarjı bitmişti, yoksa senin için kaydedirdim." Nikki'nin yatağının yanına geldi ve Nikki Caitlin'in elini kolunda hissetti.

Nikki, "İşte bu çok özel bir şey olurdu," diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Caitlin başını salladı. "O zamandan beri kendimi tekmeliyorum."

Nikki'nin kafası hâlâ suyla doluymuş gibi hissediyordu. "Ona Tyler'dan bahseden oldu mu?"

"Sanmıyorum," dedi Caitlin. "Tyler'ın ailesi biz hastaneye vardktan kısa bir süre sonra geldi ve bunu yapmak istediler ama Rory izin vermedi. Bunun senden gelmesi gerektiğini söyledi."

Nikki başını salladı, yeni bir hüznün dalgası neredeyse onu boğuyordu.

Caitlin, Nikki'nin yatağının yanındaki kutudan bir mendil çıkardı. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Nikki'nin gömdüğü keder yüzeye çıkmak için savaştı. Ağlamamak için ellerini yüzüne bastırdı. Lacey'ye babasının sonsuza dek gittiğini nasıl söyleyecekti?

Nikki yine uykuya dalmış olmalıydı, çünkü bir sonraki duyduğu şey Rory ile Lacey'nin yumuşak sesleriydi.

"Ama annem iyi, değil mi?" Lacey sordu.

"Evet, annen şimdi dinleniyor," dedi Rory sert bir sesle. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

"Onunla kalmak istiyorum."

Rory ona, "O uyanana kadar burada kalacağız," dedi. "Ama annen geceyi burada geçirmek zorunda kalabilir, bu yüzden sen de büyükanne ve büyükbabanın yanına gidebilirsin. Onlar da seninle biraz zaman geçirmek istiyorlar."

"Babam yüzünden." Lacey'nin sesindeki acı Nikki'nin yüreğini parçaladı. Gözlerini açtığında Rory'nin en yakındaki sandalyede oturduğunu gördü, üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı, uzun bacakları önünde uzanıyordu

Onu. Lacey onun kucağına kıvrılmış, battaniyeyi üzerine sarmıştı.

Rory onunla göz göze geldi, yüzündeki duygu Nikki'nin hissettiği her şeye uyuyordu. Kadın zayıf bir el uzattı ve Rory öne doğru eğilerek onu sıkıca kavradı. "Lacey, bak, annen yine uyandı."

Lacey'nin başı adamın göğsünden fırladı ve yatağa doğru kaydı.

Nikki ona yer açmak için yana kaydı. "Selam, Bug. Daha iyi hissediyor musun?" Nikki doğrulmaya çalıştı ama vücudunun her yerindeki ağrı dayanılmazdı.

Lacey onun çırpınışını gördü ve yanına yaklaşarak küçük yüzünü Nikki'nin boynuna gömdü. "O adam babamı uyuttu, değil mi?"

Nikki Lacey'ye kendini incitmeden sarılabildiği kadar sıkı sarıldı. "Evet, öyle yaptı," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Lacey'nin ne gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve Tyler'la o arabada neler olduğunu düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Şimdilik bunu görmezden gelmeye ve bir anlığına kızına sarılmaya çalıştı.

Sonraki günlerde Courtney'nin DNA sonuçları Nikki'nin zaten bildiği bir şeyi kanıtladı: Oliver onun üvey kardeşiydi. Courtney Oliver'ın sonuçlarını çeşitli DNA veri tabanlarında aratmıştı ama şimdiye kadar başka bir eşleşme çıkmamıştı. Oliver babasının kim olduğunu biliyorsa bile kimseye söylemiyordu. Nikki bu fikirden vazgeçmesi gerektiğini biliyordu ama bir yanı annesine kimin tecavüz ettiğini ve altı kadının ölümüne, Tyler'ın öldürülmesine ve sayısız hayatın mahvolmasına neden olan olaylar zincirini kimin başlattığını bilmek istiyordu. Daha fazla insanın suçlanmasını istiyordu.

Darcy Hoff ve ailesi teşekkür etmek için uğramışlardı ve Darcy'yi ailesinin kollarında güvende görmek Nikki'nin kederini biraz olsun hafifletmişti. Ama hâlâ halletmesi gereken kilolarca yükü vardı.

Annmarie'nin cenazesi vasiyetine uygun olarak küçüktü. Ayrıca Nikki'yi mirasının vasisi olarak atamış ve Nikki'nin ona göz kulak olmasını istemişti.

Babası. Nikki, Annmarie'nin son dileklerini duyduğunda rahatlamıştı. Yaşadığı onca şeyden ve muhtemelen içinde bulunduğu korkudan sonra bile, kartla ve kumaşı bırakarak Nikki'yi uyarmaya çalışmıştı. Annmarie bunları yapmamış olsaydı, Nikki ve Lacey muhtemelen hayatta kalamazlardı. Oliver tutuklandığından beri birkaç kez Howard'ı görmeye gitmişti. Howard'ın onu tanıyıp tanımayacağını asla bilemezdi, ama onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Tyler'ın ailesi ona hâlâ kızgındı ve Tyler ile Nikki'nin vasiyetlerini hiç değiştirmediklerini öğrendiklerinde daha da üzüleceklerini biliyordu. Her şeyi Nikki ve Lacey'ye bırakmıştı.

Kızı Nikki'nin kollarında kıpırdandı, başparmağı sıkıca ağzındaydı. Lacey yeniden başparmağını emmeye başladığında Nikki endişelenmişti ama çocuk psikoloğu bunun geçici bir başa çıkma mekanizması olduğunu, doğru terapi ve biraz zamanla Lacey'nin bunu bırakacağını söylemişti.

Rory elinde bir fincan kahveyle Nikki'nin yatak odasının kapısında belirdi. Hastaneden ayrıldıklarından beri mümkün olduğunca onlarla kalmıştı ama Lacey annesiyle yatmak istediği için, Lacey'nin biraz normallik hissine sahip olabilmesi için misafir odasında yatmakta ısrar etmişti. Nikki onu bunun için seviyordu ve hastaneden ayrıldıkları gün bunu ona söylemişti. Acıyı silemese bile, orada olması acıyı hafifletmeye yardımcı olmuştu. Onu alnından öpmüş ve onu da sevdiğini söylemişti.

"Günaydın." Rory kahveyi komodinin üzerine koydu. "Elimden geldiğince uyumana izin verdim, ama sen sabah onda kalkmak istedin."

Tyler'ı bugün gömüyorlardı. Nikki hâlâ onun öldüğüne inanamıyordu ve şoku geçince yerini yeni bir suçluluk duygusunun alacağını biliyordu.

Rory, Lacey'yi uyandırmamaya dikkat ederek onun yanındaki yatağın kenarına oturdu. Nikki'ye, "Bu senin hatan değil," diye hatırlattı.

"Biliyorum," dedi. "Ama yine de öyle hissettiriyor."

Rory, "Onunla birlikte terapiye gitmene sevindim," dedi.

Nikki kızının dağınık, siyah saçlarını düzeltti. "Babasını çok genç yaşta kaybetti. Ya bir daha asla eskisi gibi olamazsa?"

"Artık eskisi gibi olmayacak," dedi Rory üzüntüyle. "Ama eninde sonunda yeniden mutlu olacak, söz veriyorum. Hepimiz mutlu olacağız."

Nikki gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. "Bunların hiçbirini sen istemedin. Çok fazla gelirse, geri adım attığın için seni suçlamayacağım." Rory'nin bunu kabul etmesi fikri midesini düğümledi. Onun dayanağı haline gelmişti.

Rory eğildi ve onu usulca öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sizi seviyorum. İkinizi de." Lacey'nin karmakarışık buklelerinden birini yüzünden kaldırdı. "Senin için sorun olmadığı sürece onun hayatında olmak istiyorum."

"Tabii ki öyle." Nikki onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Biz de seni seviyoruz."

Tyler onun ya da Lacey'nin üzülmesini istemezdi ve Nikki'nin hayatına devam etmesi onu ne kadar üzmüş olsa da, Rory'nin yardım etmek için yanında olduğunu bilmek onu rahatlatıacaktı. Nikki, Frost'tan sonraki hayatın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Annesi şair Robert Frost'u çok severdi ve Nikki hâlâ onun ünlü sözlerinden birine tutunurdu.

"Ne düşünüyorsun?" Rory sordu. "Robert Frost."

"Şair mi?" Rory dudaklarını büzdü, kafası karışmıştı.

Nikki başını salladı. "Bir keresinde kendisine hayat hakkında öğrendiği şeyler sorulmuştu ve o da 'Hayat hakkında öğrendiğim her şeyi üç kelimeyle özetleyebilirim: Hayat devam ediyor' demişti."

Özel Ajan Nikki Hunt'ın bir sonraki araştırması gereken korkunç suçun ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? [**Yerdeki Kız'da**](#) Nikki, bir davaya karışan Rory'yi korumak zorundadır ama acaba Rory masum mudur?

Buradan alın!

YERDEKİ KIZ

Çok güzeldi: parlak sarı saçları, kristal gözleri . mavisini ve Nikki'nin o güne kadar gördüğü en geniş gülümsemesi vardı düşündü Yerde gördüklerini kaplayan kırıntı, beyaz kemikleri . Ondan geriye kalan tek şey duran gümüş hâlâ boynunda asılı ...madalyonu

İnşaat işçileri Stillwater, Minnesota'da bir kızın iskeletini ortaya çıkardığında, **Özel Ajan Nikki Hunt** erkek arkadaşı Rory tarafından olay yerine çağrılır. Nikki kızın öldürüldüğünü hemen anlar ama Rory onu hemen tanıyınca şok olur. Kurban, çocukluk aşkı Becky'dir ve yirmi dört yıl önce kaybolmadan önce onu gören son kişidir.

Hayatının aşkının potansiyel bir şüpheli haline gelmesiyle Nikki davadan geri adım atmak zorunda kalır. Ancak meslektaşı Liam, Rory'nin ifadesinde yalanlar bulur. öldürüldüğünde Rory'nin çocuğunu taşıyordu. Buna rağmen Nikki hâlâ onun masum olabileceğini düşünmektedir ve Rory'nin serbest kalma şansı varsa gerçek katili kendisinin bulması gerektiğini bilmektedir.

Nikki yıllar önce öldürölmüş olarak bulunan iki hamile kızla olası bir bağlantı bulunduğunda, bunun şimdiye kadar karşılaştığı en sapkın katil olduğı açıktır. Ve sonra Stillwater'da bir kız daha kaybolur. **Nikki gerçeğı ortaya çık arıp sevdiği adamı koruyabilecek midir? Ve kayıp kızın hayatını kurtarmak için onu zamanında bulabilecek midir?**

Sona doğru koşarken nefesinizi tutmanıza neden olacak karanlık ve dolambaçlı bir suç gerilimi. *Yerdeki Kız*, Lisa Regan hayranları için unutulmaz bir gizem romanı, Robert Dugoni ve Willow Rose.

[Buradan alın!](#)

STACY'DEN DAHA FAZLASINI DUYUN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar

Mükemmel Bir Mezar

Kayıp Melekler

Yerdeki Kız

Sesli olarak mevcuttur

NIKKI HUNT SERİSİ

The Girls in the Snow (İngiltere ve ABD'de mevcut)

One Perfect Grave (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcut)

STACY'DEN BİR MEKTUP

Kayıp Melekler'i okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür ederim. Eğer hoşunuza gittiyse ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan [kaydolun!](#)

Eğer *Kayıp Melekler'i* sevdiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okuyucularımdan haber almayı seviyorum - Facebook veya web sitem üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

Teşekkürler,

Stacy

stacygreenauthor.com

KARDA KIZLAR

Madison yağan karın içinde sola bakarak yürüdüsağa . içinden geçen patikayı kullanmak Kaylee'nin fikriydiOrmanın ; kimsenin onları takip etmeyeceğini söylemişti. Ama Madison yi kaybetti bir an için Kayleeve tekrar bulduğunda 'yalnız değildi...gözdenonu

Stillwater, Minnesota'nın ücra ormanlarında günlerce çılgılık atsanız da kimse sizi duymaz. Bu yüzden on beş yaşlarında iki kızın cesedi karda donmuş halde bulunduğunda, **Özel Ajan Nikki Hunt** katilin yerel olduğundan emindir: Birisi kızları nereye saklayacağını biliyordu ve asla bulunamayacaklarını düşünüyordu.

Nikki yirmi yıldır evine gitmemiş olsa da davayı devralması gerektiğini bilmektedir. Stillwater'daki Şerif departmanı, kızların cinayetlerini, daha önceki cinayetlerle ilişkilendirerek çoktan bir hata yapmıştır.

Ünlü bir seri katil, katilin kasabadan biri olabileceği fikrini reddediyor.

Sonra saçına kırmızı ipek kurdele bağlanmış başka bir kızın cesedi bulunur ve Nikki katilin kendi karanlık dünyasıyla bir bağlantısı olduğunu fark eder.

ve Stillwater'dan ayrılma sebebi.

**Şehirde bunları isteyen tek kişi Nikki değil.
gizli kalması gereken sırlar. Başka bir çocuk daha kaçırılmadan
önce şeytanlarıyla yüzleşebilecek midir?**

**Sürükleyici ve tüyler ürpertici *Kardaki Kızlar*, nefesinizi kesecek
ve kalp atışlarınızı hızlandıracak son düğüme kadar elinizden
bırakamayacaksınız. Karin Slaughter, Lisa Gardner ve Robert
Dugoni hayranları için mükemmel.**

[Buradan alın!](#)

MÜKEMMEL BİR MEZAR

Çok geç olana kadar siyah buz parçasını görmedi.
Araba dönmeye başladı ve derinlere doğru savrulurken
Hendek ve yolun kenarındaki kar yığınları arasında onu gördü.
Buzun içinde donmuş küçük çocuk.

Minnesota, Stillwater'daki ıssız bir otoyolda açık bir mezarda iki cesedin kalıntıları bulunduğunda, **Özel Ajan Nikki Hunt** bunların kim olduğunu tam olarak bilir. Cesetlerin üzerinde yatan parlak mavi ceket Donmuş toprak, son iki gündür umutsuzca bulmaya çalıştığı kayıp çocuk **Kellan Rhodes**'a aittir. Diğer ceset ise Nikki'nin baş şüphelisi olan annesi Dana'ya aittir.

Dana'nın vücudundaki yaralar oğlunu öldürdüğünü ve kendi canına kıydığını gösterse de, Nikki onun da bir kurban olduğunu gösteren kanıtlar bulur. Dana umutsuzca Kellan'ın velayetini geri almaya çalışmaktadır ve Nikki olay yerinde başka birine ait bot izleri bulur.

Başka bir çocuğun kayıp olduğu bildirilince, yerel gazeteci Caitlin Newport davaların bağlantılı olduğunu iddia ediyor: Zach Reeves

tıpkı Kellan gibi bir velayet savaşında öz annesinden alındı.

Caitlin bir keresinde Nikki'nin kendi ailesinin cinayetleriyle ilgili gerçeği bulmasına yardım etmişti ama bir hikâye bulma arzusu neredeyse Nikki'nin hayatına mal oluyordu. **Şimdi Nikki, katili bulmak ve Zach'i eve canlı getirmek için zaman tükenmeden önce Caitlin'e tekrar güvenip güvenemeyeceğine karar vermelidir...**

Son, şok edici sonucuna kadar kalbinizi çarptıracak, vazgeçemeyeceğiniz bir gerilim. Robert Dugoni, Karin Slaughter, Lisa Gardner hayranları ve gece boyunca okumak isteyen okurlar için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma Nikki Hunt serisine verdikleri destek için teşekkür ederim. *Kayıp Melekler* uzun zamandır hazırlanıyordu ve umarım beklentilerinizi karşılamıştır! Devam eden desteğiniz daha fazla Nikki Hunt kitabı anlamına geliyor ve hepinize ne kadar teşekkür etsem az!

Bookouture'daki editörüm Jennifer Hunt'a desteğı ve rehberliğı için çok teşekkür ederim. Böyle harika bir yayınevi ve ekiple çalıştığım için çok şanslıyım.

Eşime ve kızıma sarsılmaz destekleri için teşekkür ederim. Kristine Kelly'ye desteğı ve dostluğı için teşekkür ederim. Kayak uçaklarının inişindeki rehberliğı için havacılık uzmanı Brad Kutz'a özel bir teşekkür. Boundary Waters Canoe and Wilderness'daki koruculara, çok önemli açılış sahnesi için mükemmel bir yer seçilmesine yardımcı oldukları için çok teşekkürler. Kuzey Minnesota ile ilgili her konuda yardımları için Kim ve Greg Crawford'a teşekkür ederiz.

Maureen Downey, her zamanki gibi bir rock yıldızısın. Poised Pen çalışanlarına tüm pazarlama yardımları için teşekkürler. Sürekli desteğı ve dostluğı için muhteşem Lisa Regan'a özel teşekkürler.

Umarım Nikki'nin hikayesinin bu bölümünü sevmişsinizdir ve bir sonraki bölümü okuyucularla paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Stacy Green, 2021

Stacy Green, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 9978-1-80019-675-9

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

